

Giới thiệu Quỷ Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên

Câu chuyện bắt đầu từ khi chính nàng cũng không ngờ một ngày nàng lại bị chính người mình yêu thương hại chết đó chính là phu quân và đồ đệ mà nàng hết mực tin tưởng. Nhưng ông trời thương xót cho nàng cơ hội trọng sinh, từ gái xấu biến thành tiên, một đám mỹ nam đi theo, nam thần cầu cha cáo nương lạy dưới váy!

Cũng vì vậy mà nàng có Bàn Tay Vàng có thể nghịch thiên, chính vì vậy mà hoàng tộc tông môn đều nịnh nọt, một đám thiên tài thành tiểu đệ!

Màn kịch cha đầu di nương ngược thứ mười, chơi tàn vị hôn phu cận kề!

Hắn rõ ràng là yêu điểm tuyệt thế, Quỷ Đế huyền thuật mạnh mẽ, lại xem nàng như mạng, gần như dây dưa hàng đêm:

"Nha đầu, không cho phép câu dẫn nam nhân khác! Nếu không trước đại hôn bốn vương sẽ biến ngươi thành nữ nhân của ta!

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Tra nam tiện nữ!

Trong băng lao Hạ Lan phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kinh diễm của Phụng Thiên Tuyết cực kì nhợt nhạt, thân thể xinh xắn lạnh lợi bị mười tám sợi dây sắt quấn quanh, kìm chặt nàng trong băng lao!

Bốn phía tràn ngập khí lạnh thấu xương, một miếng băng trong suốt kia, đông hai chân Phụng Thiên Tuyết lại!

Phụng Thiên Tuyết hơi động một chút, thân thể bị dây sắt xuyên qua dường như bắt đầu tê liệt đau đớn, ngay cả khi nàng là thiên tài huyền thuật, căn bản không cách nào thoát khỏi nơi đây!

Trên trán Phụng Thiên Tuyết tràn đầy mồ hôi lạnh, ngũ quan vì đau đớn hầu như sắp méo mó, một dòng chất lỏng tanh ngọt trào lên cổ họng, nhuộm khô môi thành đỏ tươi kinh người!

Nhưng đúng lúc này, cửa vang lên một tiếng được mở ra, một nam một nữ đi tới, nam tao nhã tuyệt đại, tuấn dật vô song, nữ như thiên tiên hạ phàm, y sam phiêu dật!

Phụng Thiên Tuyết khẽ ngẩng đầu, động tác nhỏ như thế vậy mà lại đau đến tê tâm liệt phế!

Nhìn thấy đôi nam nữ kia, đôi mắt nhiễm máu của Phụng Thiên Tuyết tràn đầy thống hận, khàn giọng kêu lên: "Hạ Lan Dung Mặc! Sở Tích Nhi! Đôi cầu nam nữ các ngươi... Ta dù có phải hóa thành lệ quỷ, cũng sẽ bắt các ngươi phải nợ máu trả bằng máu! Hoàn trả gấp mười lần!"

Hạ Lan Dung Mặc, phu quân của Phụng Thiên Tuyết, nhưng lại thông đồng dan díu với đồ đệ Sở Tích Nhi của Phụng Thiên Tuyết, vì muốn chiếm lấy thân thể vĩnh sinh của Phụng Thiên Tuyết, sắp đặt thiết kế bắt Phụng Thiên Tuyết để trích lấy máu.

Thành thân hai năm, tất cả lời thề của Hạ Lan Dung Mặc, cũng bay đi như gió, hiện giờ khuôn mặt của hắn lạnh lùng, nhìn Phụng Thiên Tuyết chán ghét: "Thiên Tuyết, bản tôn không yêu ngươi, đáng ra ngươi không nên cưỡng cầu, nhưng ngươi lại dùng thân thể vĩnh sinh uy hiếp bản tôn thành thân với ngươi..."

Nội tâm Phụng Thiên Tuyết đau đớn, như bị vạn tiễn xuyên tâm! Điều nàng hối hận nhất chính là thành thân với Hạ Lan Dung Mặc!

Hai năm trước, nàng phát hiện mình có thân thể vĩnh sinh, liền nói bí mật này cho Hạ Lan Dung Mặc, nói nếu hắn cưới nàng, như vậy nàng sẽ luyện hóa máu của mình cho hắn kế thừa!

Thế nhưng tên cầm thú này lại không xứng làm nam nhân, lại thông đồng dan díu với đồ đệ của nàng!

Sở Tích Nhi này chính là hải tử mà Phụng Thiên Tuyết nhặt về, lúc ấy Sở Tích Nhi chỉ mới bảy tuổi, Phụng Thiên Tuyết chuyên tâm chiều chuộng nàng ta ủng hộ nàng ta, dạy nàng ta một tay huyền thuật giỏi, nhưng lại không nghĩ tới cuối cùng bạch nhãn lang này cắn ngược lại nàng một cái!

Thống hận! Hối hận! Tuyệt vọng!

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thanh tú của Sở Tích Nhi hiện lên sợ hãi và thương hại, "Mặc... Hình như sư phụ rất thống khổ, không bằng chúng ta thả nàng đi đi?"

Phụng Thiên Tuyết nghe thấy cực kỳ buồn nôn, á bạch liên vô sỉ này, lại còn giả bộ thiện lương ở trước mặt nàng? Tất cả đều do nàng ta âm thầm thúc đẩy, nếu không phải nàng ta giả bộ đáng thương vu oan Phụng Thiên Tuyết cắt đứt gân cốt của nàng ta, Hạ Lan Dung Mặc sẽ không thể ra tay nhanh

như vậy!

Nếu như nàng cẩn thận hơn, có tâm một chút, nhất định có thể nhìn thấu toàn bộ tình hình!

"Sở Tích Nhi! Đồ bạch liên hoa buồn nôn vô sỉ nguoi, đừng tưởng rằng giả bộ thiện lương thì bản tọa sẽ tha thứ cho nguoi... Phụng Thiên Tuyết ta nguyên rửa các nguoi...".

"Câm miệng! Không được nhục mạ Tích Nhi!". Hạ Lan Dung Mặc lạnh lùng nói. Ông tay áo trắng như tuyết vung lên, hai luồng sát khí ngưng tụ thành kiếm quang, tàn nhẫn lăng liệt hướng thẳng về phía mặt Phụng Thiên Tuyết!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

"A!".

Đôi mắt của Phụng Thiên Tuyết trừng lên tức giận, phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế! Mặt của Phụng Thiên Tuyết lập tức bị hủy, vết máu dữ tợn chảy ra! Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc tú lệ kia, hiện giờ đã trở thành một gương mặt dữ tợn như lệ quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Tra nam tiệp nữ! (2)

Sở Tích Nhi cúi đầu, lông mi thật dài che đi chút đắc ý và khinh thường trong mắt.

"Phụng Thiên Tuyết, đừng vô lễ, nếu không bản tôn sẽ băm nguoi thành trăm mảnh! Người đâu, mang chậu ngọc đặt dưới nàng ta!".

Hạ Lan Dung Mặc lạnh lùng nói, Phụng Thiên Tuyết lập tức bị tuyệt vọng dâng lên khiến khuôn mặt càng thêm dữ tợn... hần bắt chấp, bắt luận phân tình, chỉ muốn lấy máu của nàng, lấy đi Vĩnh Sinh chỉ mạch của nàng!

"Mặc, như vậy sẽ rất đau? Không bằng suy nghĩ xem có biện pháp khác hay không, có thể giảm đau đớn của sư phụ đi một ít?". Sở Tích Nhi ngược đôi mắt đẹp lên, lại đổi thành bộ dáng khổ sở động lòng nguoi, biểu hiện thiện lương mềm lòng.

"Tích Nhi, nàng quá thiện lương, nữ nhân này độc như rắn rết, thiếu chút nữa nàng ta đã khiến con đường tu hành của nàng bị phế toàn bộ, nàng còn có thể nói đỡ cho nàng ta, thật sự là khó được... hơn nữa, Phụng Thiên Tuyết chết một trăm lần, cũng không thể nguoi con giận của bản tôn!". Hạ Lan Dung Mặc ôm Sở Tích Nhi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ bờ vai nàng ta, gương mặt mới vừa lạnh lùng vô tình kia đã bị nhu tình yêu thương thay thế!

Phụng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy đứt từng khúc ruột, vạn kiếm xuyên thân, đôi mắt của nàng trừng lên phần nộ, thê lương hét: "Hạ Lan Dung Mặc! Sở Tích Nhi! Phụng Thiên Tuyết ta cam đoan hóa thành lệ quỷ! Sẽ khiến các nguoi vĩnh viễn không được an bình! Nếu có kiếp sau... Ta sẽ đem bọn nguoi... Khoét, tim, lấy, phổi.. nọ, máu, trả, máu..."

Tiếng khóc thê lương khiến cho mây đen ngoài cửa sổ che kín mặt trăng, huyền thuật sư canh giữ bên ngoài cũng không khỏi sợ hãi nổi da gà, sau một khắc, nghe thấy một tiếng vang lớn từ trong băng lao!

"Không xong... Tiệp nhân kia tự nổ..."

Loáng thoáng, tiếng rống giận dữ của Hạ Lan Dung Mặc, phiêu tán trong gió đêm...

Thời không chuyển đổi, Hạ quốc đại lục Thiên Long.

Hồn phách của Phụng Thiên Tuyết phiêu dang trên không trung, nhưng nàng không thể nhìn thấy gì, đợi hồn phách của nàng nhập vào thân thể nguoi nào đó, lập tức bị một chậu nước đá dội tỉnh.

Phụng Thiên Tuyết mở mí mắt nặng nề ra, lập tức trông thấy một nam tử áo đen thân hình cao gầy, đang phần nộ lại thêm chán ghét liếc xéo nàng.

Nữ tử đứng bên cạnh mặc quần tử sắc mai vàng, nữ tử lớn lên duyên dáng yêu kiều, da như tuyết động, môi như hoa anh đào, tư sắc thượng thừa! Cặp mắt phiếm thủy kia, xẹt qua một tia chán ghét, nhưng lập tức biến mất không thấy gì nữa, đổi lại thần sắc đồng tình đáng thương.

Phụng Thiên Tuyết nặng đầu, trí nhớ của thân thể này khiến nàng cũng hiểu ra bản thân không còn ở đại lục Thần Giới nữa, mà là xuyên vào một nữ tử trùng tên trùng họ. Hạ Lan Dung Mặc vĩnh viễn không biết, một khi thân thể vĩnh sinh của nàng đã được kích hoạt, như vậy linh hồn sẽ vĩnh viễn bất diệt!

Mà nam nhân này, đúng vậy, là phụ thân của thân thể này - Phụng Tử Bách. Còn nữ tử mặc la quần tử sắc kim mai, là thứ muội của nàng - Phụng

Hàm Yên, nhị tiểu thư Phụng gia.

"Phế vật, còn không mau giao nguyệt lượng thạch ra đây? Có phải muốn phụ thân đánh chết ngươi mới bằng lòng giao? Nguyệt lượng thạch đối với loại phế vật như ngươi mà nói, căn bản không hề có tác dụng!".

Phụng Tử Bách lạnh giọng cả giận nói, giương tay cho Phụng Thiên Tuyết một bạt tai, đánh cho nàng hai mắt bốc hỏa, phun ra một búng máu, ngậm lấy hai cái răng bị đánh rơi, đôi má đau đến chết lặng.

Trong mắt Phụng Hàm Yên xẹt qua một tia đắc ý, nhưng ngay sau đó nàng lại vội vàng tiến lên kéo áo o của Phụng Tử Bách lại: "Phụ thân, đừng đánh đại tỷ nữa, đại tỷ không muốn giao ra thì thôi!".

Phụng Thiên Tuyết hí mắt nhìn vị nữ tử tửng quan thanh tú kia, Phụng Hàm Yên này, không thể nghi ngờ lại là một kẻ bạch liên hoa!

Giả tạo, quả thực rất giả tạo!

Phụng Tử Bách than nhẹ một tiếng, nhìn Phụng Hàm Yên dịu dàng: "Yên nhi, chuyện tu luyện của ngươi mới là quan trọng nhất, nguyệt lượng thạch có tác dụng tụ tập linh khí, nếu như phế vật này không dùng được, chẳng phải là rất đáng tiếc?".

"Thế nhưng... Đó là di vật của đại nương, tỷ tỷ cũng không quá cam lòng...". Phụng Hàm Yên chớp chớp cặp mắt to xinh đẹp kia, "Con thấy hay là thôi đi?".

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-1: Thứ muội bạch liên hoa (1)

Ngữ khí của nàng nhu hòa, biểu hiện lạnh nhạt, thoát nhìn giống như không muốn lấy nguyệt lượng thạch vậy.

Trong mắt Phụng Thiên Tuyết xẹt qua một tia hàn quang, trí nhớ của nguyên chủ... Ừm, vừa rồi còn bị hai nha hoàn khi dễ, đánh cho gương mặt sưng đỏ, hiện tại lại bị phụ thân cường ép đoạt bảo tất mấy cái...

Thân thể yếu như vậy, đãi ngộ như vậy, khiến cho Phụng Thiên Tuyết không thể gãy脊梁, cười lạnh một tiếng: "Các ngươi... sẽ phải hối hận!".

Phụng Tử Bách chán ghét nhìn thoáng qua Phụng Thiên Tuyết, "Người đâu, soát người!".

Hắn không muốn đánh đích nữ phế vật này nữa, ngại làm dơ tay của hắn!

Hai nha hoàn của Phụng Hàm Yên vội vàng tiến lên, trong mắt Phụng Hàm Yên xẹt qua một tia đồng tình, đưa tay muốn ngăn cản, bị Phụng Tử Bách kéo lại.

Không bao lâu, hai nha hoàn lập tức soát được nguyệt lượng thạch giấu trên thân thể Phụng Thiên Tuyết, cung kính giao lên cho Phụng Hàm Yên.

Viên nguyệt lượng thạch kia có hình ánh trăng, bên trên có một cái ấn kí hình chim Phụng Hoàng, hiện ra tia sáng trắng nhàn nhạt.

"Cảm ơn phụ thân đã ưu ái Yên nhi, Chỉ là... Đại tỷ, ngươi nhất định đang rất đau? Ta có mấy miếng linh dược...".

Phụng Hàm Yên giả mù sa mả thương tiếc, nâng tay muốn lấy linh dược ra, Phụng Tử Bách ngăn nàng: "Yên nhi, đừng lãng phí linh dược ở trên người phế vật này..".

Phụng Thiên Tuyết cắn chặt môi, thân thể này thực lực quá yếu, hơn nữa còn không ngưng tụ được linh khí? Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể chịu đựng, nếu không người chịu khổ cũng chỉ là nàng!

Nếu đã chiếm dụng thân thể của nguyên chủ rồi, Phụng Thiên Tuyết thề rằng, nàng trùng sinh, tuyệt đối sẽ không làm Thánh mẫu, những người này thiếu nợ nàng, nàng nhất định đòi lại gấp mười lần!

Cảm nhận được ánh mắt quật cường của Phụng Thiên Tuyết, Phụng Tử Bách chán ghét nói: "Láo xược, ánh mắt này của ngươi là thế nào? Lại chọc giận bản tọa, bản tọa ném ngươi cho chó ăn!".

A, đây chính là thái độ của một thân phụ hay sao!

Còn gọi gì là thiên kim tiểu thư nữa, hiện tại nàng còn chẳng bằng một tên nô tài?

"Người đâu, mang phé vật này về Dược viên, không có chuyện gì, đừng để cho phé vật này xuất hiện ở trước mặt bản tọa!".

Phượng Từ Bách lạnh lùng dặn dò, thần sắc chán ghét kia giống như Phượng Thiên Tuyết mắc ôn dịch, khiến người ta muốn vứt quách đi cho thống khoái. Phượng Hàm Yên mừng thầm trong lòng, bỏ nguyệt lượng thạch vào trong túi vải đựng bảo vật mang theo tùy thân.

Chỉ là nàng không chú ý, viên nguyệt lượng thạch vừa mới giành được từ chỗ Phượng Thiên Tuyết, lại biến thành một tia sáng trắng nhàn nhạt, biến mất trong cái túi chứa hơn mười viên nguyệt lượng thạch của nàng..

Bốn gia đình lập tức tiến lên cõi bỏ dây trời đang trôi Phượng Thiên Tuyết trên cây cột, xách nàng lên mạng về Dược viên.

Ánh trăng lạnh lẽo, cho dù là đêm tháng năm, Phượng Thiên Tuyết lại cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, nàng thở hồng hộc, đã tìm được tình huống sinh hoạt từ trong trí nhớ của nguyên chủ.

Đại lục này, gọi là đại lục Thiên Long!

Đại lục Thiên Long có sáu mươi lăm quốc gia kể cả lớn nhỏ, mà quốc gia này là Hạ quốc.

Phượng gia lại là một tiểu gia tộc trong kinh thành Hạ quốc, nhưng bởi vì Phượng lão tổ tông chính là một Dược Thánh luyện dược sư, cho nên dù lão tổ đã đi về cõi tiên, nhưng Phượng gia vẫn có danh vọng trong kinh thành đây.

Mà Phượng Thiên Tuyết, mặc dù là đích nữ Phượng gia, nhưng lại bởi vì khí mạch bị khoá mà không có cách nào tu luyện, cộng thêm bộ mặt lại đầy to mấu dài ngoằng, bị gia chủ hiện giờ cũng là phụ thân của Phượng Thiên Tuyết - Phượng Từ Bách ghét bỏ đến cực điểm.

Cho nên Phượng Từ Bách liền ném Phượng Thiên Tuyết và đệ đệ ruột của nàng là Phượng Thiên Trạch tới Dược Viên, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt, mà nha hoàn bên trong Dược Viên đều chung một hội, cũng thường lấy việc khi dễ giễu cợt nàng làm thú vui!

Đích nữ Phượng gia, phé vật xấu xí?

Không nghĩ tới thiên tài huyền thuật Phượng Thiên Tuyết ở đại lục Thần Giới, lại xuyên qua thành một phé vật! Thật sự buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: Thứ muội bạch liên hoa (2)

Nhưng mà nhị tiểu thư Phượng gia Phượng Hàm Yên lại chính là một vị huyền thuật sư xuất sắc, huyền thuật của nàng đã đến cấp 5, luyện dược thuật cũng đã đến cấp 4, chính là thiên tài vô cùng nổi danh trong kinh thành Hạ quốc.

Nguyệt lượng thạch, là một loại tinh thạch dùng để tu luyện trong đại lục Thiên Long, nguyệt lượng thạch cũng sẽ phát ra tia sáng trắng nhàn nhạt trong đêm.

Mà Phượng Hàm Yên đang bị trì trệ ở cấp 5 đỉnh cấp, cho nên bảo gia chủ Phượng gia thu thập nguyệt lượng thạch để nàng tu luyện.

Phượng Từ Bách đột nhiên nhớ Phượng Thiên Tuyết có một khối nguyệt lượng thạch, nên cho người đi tìm Phượng Thiên Tuyết cướp nguyệt lượng thạch.

Bởi vì khối nguyệt lượng thạch kia là di vật của mẫu thân, cho nên Phượng Thiên Tuyết đặc biệt ngoan cố, mặc kệ hai nha hoàn kia có đánh như thế nào, cũng không chịu giao nguyệt lượng thạch ra.

Cuối cùng Phượng Từ Bách dứt khoát cho người mang Phượng Thiên Tuyết về Phượng phủ, vì vậy mới có một màn vừa rồi.

Sau khi Phượng Thiên Tuyết bị mang về Dược Viên, lập tức bị ném vào cái viện rách nát nhất, trong nội viện cỏ hoang um tùm, ánh trăng tàn âm u tăng thêm vài phần thê lương.

Phượng Thiên Tuyết đột nhiên chú ý tới một tia sáng trắng màu bạc nhàn nhạt, giáng xuống từ trên trời, đột nhiên hóa thân thành nguyệt lượng thạch!

"Ồ... Không phải vừa mới bị gã phụ thân cầu phé kia cướp đi sao?". Phượng Thiên Tuyết vô cùng khiếp sợ, còn chưa kịp tiêu hóa tin tức bản thân xuyên đến thân thể này, lại xuất hiện một màn khác khiến nàng khiếp sợ.

Viên nguyệt lượng thạch kia sáng lên, chiếu đến xương quai xanh của nàng, một hồi nóng rực, Phượng Thiên Tuyết run rẩy giờ tay, vô lực chạm lên

xương quai xanh, nhưng lại phát hiện viên nguyệt lượng thạch kia biến mất!

Nàng cố hết sức bò tới bên một giếng cổ, khiếp sợ phát hiện, viên nguyệt lượng thạch kia toàn thân tản ra hào quang màu đỏ nhạt, đang từng chút chui vào thân thể của nàng!

Không bao lâu, nguyệt lượng thạch biến mất không thấy, mà giữa xương quai xanh của nàng, lưu lại một cái ấn kí hình nguyệt lượng thạch!

Một cổ chất lỏng ngai ngái lại trôi lên, vừa rồi Phụng Từ Bách ra tay quá nặng, khiến nội tạng của nàng đều bị tổn thương.

Máu trượt xuống theo khóm môi, khi sắp nhỏ vào trong giếng cổ, lại giống như bị thế lực gì dẫn dắt, vài giọt máu lập tức bị ấn kí hình trăng lưỡi liềm hấp thụ.

Giọt máu kia biến mất không thấy.

Phụng Thiên Tuyết không thể tưởng tượng nổi mà nhìn tất cả, giữa lúc hoảng hốt, toàn bộ cơ thể bị một thế lực to lớn bao trùm!

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ chứng kiến Phụng Thiên Tuyết bị một màn sương mù nuốt trọn, vô thanh vô tức biến mất.

Tiên vụ mê ly, quần quanh tòa đại điện cực đại ở trước mắt, cửa đại điện hình ảnh trắng màu bạc, tia sáng trắng thần bí lưu động.

Trên môn bài ngoài cửa màu bạc khắc có ba chữ màu vàng rất to: Phụng Thiên điện!

Phụng Thiên Tuyết mê muội nhìn một màn này, sao nàng lại xuất hiện ở địa phương kỳ quái này? Rõ ràng nàng đang đứng cạnh giếng, sau đó bị một thế lực thần bí mang đến nơi đây!

"Hồn trở về rồi, hồn trở về rồi...". Thanh âm ôn nhu của một nữ tử vang lên, phút chốc chung quanh bắn ra bảy tia màu đỏ vàng trắng xanh đen cam lục, ngay ngắn tụ tập trên người Phụng Thiên Tuyết!

Thanh âm của nữ nhân biến mất, Phụng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều được mở ra, được bảy tia màu kia tẩy lễ thoải mái!

Cảm nhận được chung quanh đều có linh khí mạnh mẽ, nhanh chóng chui vào thân thể Phụng Thiên Tuyết, Phụng Thiên Tuyết khiếp sợ phát hiện, thân thể cực yếu này của nàng qua một thời gian dần trở nên có lực.

Đồng thời cũng nhìn thấy bên trong đan điền của nàng, có một ấn kí hình trăng lưỡi liềm!

"Ha ha, thân thể vĩnh sinh?". Phụng Thiên Tuyết hầu như vui đến phát khóc, bởi vì kiếp trước nàng chính là thân thể vĩnh sinh, trước mười bảy tuổi cũng không thể tu hành, trong đan điền, cũng có một ấn kí hình trăng lưỡi liềm!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-1: Trọng sinh, đích nữ phế vật (1)

Dấu ấn trăng lưỡi liềm kia, chính là phong ấn thân thể vĩnh sinh của nàng, phong ấn Linh Hải, có thể bảo đảm suốt đời không ai phát hiện được.

Chỉ cần phá vỡ dấu ấn trăng lưỡi liềm này, nàng sẽ có Linh Hải, có Linh Hải, là có thể tu luyện!

Linh Hải, là nơi huyền thuật sư tích lũy linh khí, Linh Hải càng lớn, thực lực càng mạnh!

Đây là trùng hợp sao? Vì sao nàng lại sống lại, lại sống lại trong thân thể giống kiếp trước của mình như đúc?

Những linh khí bảy màu kia, vậy mà lại xuyên qua dấu ấn trăng lưỡi liềm, một Linh Hải mờ mịt hiện ra trong tiềm thức Phụng Thiên Tuyết.

Tâm tình Phụng Thiên Tuyết kích động dâng trào, toàn thân nàng run rẩy, kinh hi đến không nói nên lời, vì kiếp trước nàng còn phải ăn được đan hiếm có, mới xóa bỏ được dấu ấn trăng lưỡi liềm!

Mà đời này, những linh khí bảy màu kia lại nhẹ nhàng đã thông cho nàng như vậy! Ở cái địa phương chim không đi bầy này, Phụng Thiên Tuyết cũng không cần lo nghĩ phải đi đâu tìm được đan hoàng cấp như vậy nữa!

Càng đáng mừng hơn chính là, Linh Hải của Phụng Thiên Tuyết, vậy mà đang mở rộng với tốc độ nhanh gấp đôi.

Không biết đã bao lâu, cuối cùng Linh Hải điện cuồng mở rộng cũng yên tĩnh lại, bên trong nhiều linh khí như vậy, cho dù Phụng Thiên Tuyết không biết huyền thuật, nhưng linh khí sung túc, thực lực cũng sẽ mạnh lên, có lẽ huyền thuật sư cấp sáu cũng không phải đối thủ của nàng!

Linh Hải quá biến thái!

Cửa chính màu bạc của điện Phụng tiên, lại chậm rãi mở ra cho Phụng Thiên Tuyết!

Phụng Thiên Tuyết hưng phấn đến hoa tay múa chân nhảy nhót, hít một hơi thật sâu, từ lúc nàng biết được mình có thân thể vĩnh sinh, liền hiểu được cuộc đời nàng, tuyệt đối không tầm thường!

Kiếp trước, nàng chẳng qua vì quá tin tưởng Hạ Lan Dung Mặc, mới có thể trúng chiêu của hắn, nếu không như vậy, Phụng Thiên Tuyết nàng đã sớm là huyền thuật sư, là luyện dược sư thiên tài ở thần giới đại lục!

Phụng Thiên Tuyết bước chân vào điện Phụng tiên, một luồng hơi thở xa xưa đập vào mặt nàng, ở đây xung quanh đều lấp lánh ánh bạc, mộng ảo như có như không, nhưng lại thực sự tồn tại.

"Phòng chế thuốc, phòng luyện độc, phòng sách quý huyền thuật, phòng thời không, vườn thuốc...". Phụng Thiên Tuyết nhìn bốn phòng lớn trong phủ, không nhận được liên công khóa mới, "Hóa ra... điện Phụng tiên này chính là kho bảo vật, xem phòng sách quý huyền thuật trước xem có những gì!".

Phòng chế thuốc đặt bên cạnh phòng luyện độc, còn phòng sách quý huyền thuật lại đặt bên cạnh phòng ngủ, đường đi phía sau dẫn tới vườn thuốc. Mở cửa phòng sách quý huyền thuật, ngay lập tức bị thu hút bởi một quyển phù sư bào điển!

"Phù sư bào điển? Không nghĩ tới sách quý đã thất truyền ở thần giới đại lục huyền bí, vậy mà lại ở trong không gian của cơ thể ta!". Lúc này Phụng Thiên Tuyết mới hiểu được, đại điện này, vừa vận dụng hợp với thân thể nàng thông qua viên đá ánh trăng kia, tạo ra một không gian!

Khiến Phụng Thiên Tuyết càng sợ hãi hơn chính là, gương mặt sung đỏ kia, đang nhanh chóng hồi phục, không đến bao lâu những đau đớn và vết sưng cũng tan đi. Răng bị gãy, vậy mà dài ra một cách kỳ tích!

Tất cả, đều hồi phục rồi!

Phụng Thiên Tuyết vô cùng kích động, cầm lấy phù sư bào điển, "Đệ đệ vẫn ở bên ngoài... đợi có cơ hội thỉnh thoảng vào xem!".

Đệ đệ của nguyên chủ Phụng Thiên Tuyết là Phụng Thiên Trạch, cũng thường xuyên bị người ta bắt nạt, tuy rằng nàng chiếm dụng thân thể của nguyên chủ, nhưng loại lo lắng tự nhiên từ nhỏ này, khiến Phụng Thiên Tuyết giống như thật sự có đệ đệ ruột.

Khi còn sống, nàng là trẻ mồ côi.

Cuộc đời này, cuối cùng cũng có một người có thể nương tựa lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Trọng sinh, đích nữ phế vật (2)

Đến khi linh hồn Phụng Thiên Tuyết đi ra từ không gian, liền thấy một thiếu niên y phục rách rưới chạy đến, đưa tay nâng nàng dậy.

"Tỷ... Tỷ không sao chứ? Đệ vừa hái thuốc trở về, chợt nghe thấy tin tức tỷ bị phụ thân đưa về Phụng phủ, có phải những kẻ lòng lang dạ sói kia lại đánh tỷ không?". Thiếu niên mở to đôi mắt nai con lấp lánh đau lòng và vô lực.

Hắn chính là Phụng Thiên Trạch, em trai ruột của Phụng Thiên Tuyết, năm nay cũng mười bảy tuổi, nhưng hắn lại thấp hơn một chút so với Phụng Thiên Tuyết.

Tình hình Phụng Thiên Trạch cũng không khá hơn Phụng Thiên Tuyết bao nhiêu, tuy rằng hắn có thể tu luyện, nhưng huyền thuật của hắn vẫn luôn dừng lại ở cấp một, cho nên cũng bị Phụng Tử Bách ghét bỏ, ném hắn và Phụng Thiên Tuyết cùng đến vườn thuốc này.

Vì tiểu thiếp thứ hai của Phụng Tử Bách sinh một trai một gái, nữ chính là tam tiểu thư, mặc dù tam tiểu thư không có triển vọng gì, nhưng Phụng Thiên Long lại có chút thành tựu, vì thuật chế thuốc của hắn đã đến cấp bốn.

Tuổi còn nhỏ đã có thành tựu như vậy, Phụng Tử Bách lại càng không để con trai trưởng phế vật Phụng Thiên Trạch này vào mắt.

Thiên Long đại lục có vài chức nghiệp sư, huyền thuật sư, luyện dược sư, triệu hoán sư, luyện khí sư, luyện dược sư có năm loại, mà cấp bậc huyền thuật sư cũng chia thành cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, cấp năm, cấp sáu, cấp bảy, cấp tám, huyền giả, huyền sư, huyền tông, huyền thánh, huyền hoàng, huyền đế, huyền thần, huyền tiên. Từng cấp bậc lại phân ra ba cảnh giới, chia ra thành sơ cảnh, trung cảnh, đại viên mãn.

"Tỷ, đệ đồ tỷ về giường". Trong mắt Phụng Thiên Trạch đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú trước đây bây giờ lại vừa đen vừa gầy, thân hình nhỏ nhỏ, công Phụng Thiên Tuyết cao hơn hẳn một cái đầu.

Trong lòng Phụng Thiên Tuyết cảm thấy áy náy, đưa tay sờ lên gương mặt gầy yếu của hắn.

Ngũ quan Phụng Thiên Trạch tuần dật, đáng tiếc trên mặt có vài vết máu, khiến lòng Phụng Thiên Tuyết như bị ai nhéo vài cái.

"Tỷ, đều tại đệ, nếu không... nếu đệ không phải phế vật, tỷ cũng sẽ không như thế này... Nếu đệ có thể mạnh mẽ một chút, phụ thân cũng sẽ không đối xử với tỷ như vậy...". Phụng Thiên Trạch không nhìn được oán giận nói.

Phụng Thiên Tuyết không đành lòng trêu chọc hắn, dễ dàng đứng lên, nội thương do bị Phụng Tử Bách đánh cũng đã hoàn toàn hết rồi, có lẽ là do đã trải qua sự thử thách của linh khí bảy màu kia sao?

"Được rồi, tỷ không có chuyện gì, Thiên Trạch, sau này sẽ không có người có thể ức hiếp chúng ta nữa!". Phụng Thiên Tuyết cười xán lạn như hoa.

"Tỷ, họ thực sự không đánh tỷ sao?". Phụng Thiên Trạch vẫn không tin, vì mỗi lần tỷ đi ra từ Phụng phủ, trên người đều không còn chỗ da nào lành lặn.

Nhưng mà nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra có vết thương nào.

"Tỷ tỷ thật sự không có việc gì, chúng ta trở về đi!". Trong mắt tuyết của Phụng Thiên Tuyết xẹt qua vài tia khí lạnh, hai người vào trong phòng.

Trong phòng chỉ có cái bàn đã gãy mất hai chân, cái ghế nhìn qua dường như chỉ ngồi xuống là gãy.

Nóc nhà cũng có vô số lỗ hổng, ánh trăng lạnh lùng như bạc vụn rải xuống, một khi mưa, người không trú trong viện này được.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch đều sống ở đây.

Phải biết rằng vườn thuốc không lớn cũng không nhỏ, nhưng người hầu ở trong nội viện cũng tốt hơn gấp bội Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch.

Viện này, vốn là nội viện của Vân Nhi, nhưng vì Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch không được cung chiều, cho nên Vân Nhi đã đuổi họ ra khỏi nội viện ban đầu, khiến họ không chốn dung thân.

"Tỷ, tỷ có đói bụng không? Vương bà bà cho chúng ta hai cái bánh bao... mau ăn".

Phụng Thiên Trạch vội vàng lấy một cái bánh bao đầy bụi đưa đến miệng Phụng Thiên Tuyết.

Đôi mắt sáng như trăng của Phụng Thiên Tuyết hiện lên tia sáng lạnh! Vương bà bà là quản gia vườn thuốc, đối xử bình thường với họ, nhưng về phương diện ăn uống sẽ không bỏ đói họ, trừ phi những cậu nô tài kia đến cướp thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4-1: Trở nên mạnh mẽ, làm mất mặt! (1)

Phụng Thiên Trạch thấy Phụng Thiên Tuyết ngừng lại, cho rằng nàng khát nước, vội vàng buông màn thầu bụng một chén nước trong túi, "Uống nước trước đi!".

"Những thứ này bẩn... Cũng đừng ăn nữa.". Phụng Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, không gian trong cơ thể nàng có Dược Viên, nên sẽ có vườn trái cây!

"Bẩn? Tỷ... Tuy rằng cái màn thầu này bị hai xú nha đầu kia đánh rớt, còn giẫm mấy cước... Nhưng tốt xấu gì cũng có thể lấp bao tử!".

Phụng Thiên Trạch yếu ớt nói, nếu như không ăn những vật này, bọn họ cũng không có cái gì khác để ăn nữa.

"Thiên Trạch ngoan, tỷ đến hậu viện lấy một ít gì đó, đệ chờ một chút, ngàn vạn đừng ăn mấy cái màn thầu bẩn này.". Phụng Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, lập tức đi tới hậu viện.

Đến hậu viện chỉ là một cái có, Phụng Thiên Tuyết ngồi xuống trước một tảng đá lớn, khẽ động ý niệm, ẩn vào không gian trong thân thể, tìm được Dược Viên tại Phụng Tiên điện, Dược Viên vô cùng rộng lớn, nhưng lại chỉ có một ao, một cây.

Cái ao kia, dĩ nhiên là khô cạn rồi, khiến Phụng Thiên Tuyết cảm thấy thực thất vọng! Nàng còn tưởng rằng có thể có một cái ao gì đó, nước ao bên trong là loại nước thể gian khó tìm nữa chứ.

Phụng Thiên Tuyết nhìn về phía cái cây kia, cái cây kia tán rộng che trời, cành lá như cành liễu, nhẹ nhàng tung bay trong gió, tiên vụ quây chung quanh, một đầu trái cây lóe lên tia sáng, lộ ra một loại thần thánh, càng thêm một cổ mùi thơm mê người khuếch tán ra.

"Ngân Tiên quả!".

Phụng Thiên Tuyết cực kỳ hưng phấn, Ngân Tiên quả này, chính là quả tiên tứ phẩm trên đại lục Thần Giới, đoán chừng tại đại lục Thiên Long này, Ngân Tiên quả chỉ có thể biết nhưng không thể cầu!

Ngân Tiên quả không chỉ chống đói, còn có thể làm tràn đầy linh khí trong cơ thể con người, cường hóa xương cốt, dùng ăn lần thứ nhất có thể khiến Huyền sư cấp thấp nhanh chóng tăng lên một cấp! Cũng có thể tăng thọ một trăm năm!

Phụng Thiên Tuyết kích động ngắt một trái Ngân Tiên quả xuống, kích động chạy về phòng, Phụng Thiên Trạch thấy trái cây được bao quanh bởi tia sáng nhàn nhạt trong tay nàng, không khỏi giật mình.

Phụng Thiên Tuyết để Phụng Thiên Trạch ăn hai phần, bởi vì Ngân Tiên quả không thể ăn quá nhiều, cấp bậc huyền thuật càng thấp, càng không thể ăn nhiều, giống như Phụng Thiên Trạch chỉ mới là huyền thuật sư cấp một, nếu như ăn trọn trái này, chỉ sợ sẽ linh khí bạo thể, đến lúc đó ai cũng không cứu được.

Sau khi Phụng Thiên Trạch ăn hai phần xong, linh khí quả nhiên phóng đại, có xu thế đột phá cấp 1 đỉnh phong, hắc kính hi vô cùng, vội vàng chạy vào trong phòng bế quan thăng cấp.

Phụng Thiên Tuyết cực kỳ thỏa mãn, hiện tại nàng đã có linh khí, có thể tu luyện, nàng phải nắm chặt thời gian đi tu luyện, bởi vì nàng chính là một thiên tài luyện dược sư, huyền thuật sư, chỉ cần khôi phục trình độ kiếp trước, tại tiểu quốc này tuyệt đối có thể thuận buồm xuôi gió!

Đương nhiên, Linh Hải của nàng gấp ba người bình thường, thu nạp linh khí, tốc độ tu luyện cũng sẽ gấp ba người bình thường!

Hơn nữa thể chất vĩnh sinh cường hãn của Phụng Thiên Tuyết đã thức tỉnh, đoán chừng tốc độ tu luyện của nàng hơn người khác mấy chục lần!

Nói cách khác, toàn bộ đại lục Thiên Long, coi như là đại lục Thần Giới, nàng chính là thiên tài chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Một đêm trôi qua, Phụng Thiên Tuyết tu luyện trong hậu viện, từ huyền thuật cấp không đã đến huyền thuật cấp hai, thăng cấp cực kỳ nhanh!

Mà Ảnh Vũ bộ kiếp trước của nàng, cũng luyện đến tầng hai, đối phó huyền thuật sư cấp sáu bảy, đều có thể rồi.

Mà vị nhị tiểu thư Phụng Hàm Yên kia, cũng chính là huyền thuật sư cấp năm, cũng đã là thiên tài trong kinh thành, tiểu quốc này, có thể thấy được khuyết thiếu nhân tài tới cỡ nào!

Khi sắc trời tối dần, một tia sáng chiếu vào gương mặt sưng đỏ của nàng, Phụng Thiên Tuyết chậm rãi mở mắt, lộ ra một nụ cười băng hàn!

Báo thù, đã bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2: Trở nên mạnh mẽ, làm mất mặt! (2)

Phụng Thiên Tuyết trở lại phòng, sau khi rửa mặt xong, đi ra phòng khách nhỏ cũ nát, mới phát hiện đệ đệ Phụng Thiên Trạch không có ở đây.

Nàng nghĩ tới, mỗi ngày vào lúc này, Phụng Thiên Trạch đều tới phòng ăn lấy đồ ăn sáng, bởi vì Vương bà bà đã trở về, cho nên mấy hạ nhân cũng sẽ không tùy ý khi dễ hăn ở trước mặt Vương bà bà.

Phụng Thiên Tuyết định đến Dược Viên dạo chơi, tìm một cây thảo dược giải máu trùng độc, lại nghe thấy thanh âm tức giận của đệ đệ Phụng Thiên Trạch vang lên ở bên ngoài.

"Ngươi ngươi... Ngươi đoạt màn thầu của ta làm gì? Vân Nhi tỷ tỷ, mau trả nó lại cho ta!".

Phụng Thiên Tuyết vội vàng đi ra tiểu viện, chứng kiến Vân Nhi giờ hai cái màn thầu trong tay lên khinh thường cười cười, một chương hướng về phía

Phượng Thiên Trạch.

Phượng Thiên Trạch nhỏ gầy bị đánh bay sang một bên, trán đập thành một cái u, hần thống khổ gãy giữa một phát, cổ hết sức mà ngồi dậy. Tối hôm qua hần phóng đại linh khí, nhưng vẫn kém một chút mới đột phá cấp 1. Dù sao thể chất hần không tốt, phải đi từng bước một.

"Phế vật, bốn tiểu thư chính là muốn đoạt đồ của ngươi, như thế nào? Hừ? Con chó của bốn tiểu thư đói bụng, nên sẽ mang hai cái màn thầu cho nó ăn sáng!". Vân Nhi kiêu ngạo cười lạnh, đang muốn một cước giẫm Phượng Thiên Trạch, lại nghe thấy một tiếng quát lạnh liệt.

"Hồn láo! Cậu nô tài còn không mau dừng tay?".

Phượng Thiên Tuyết chạy nhanh tới, sát khí trong mắt lạnh thấu xương.

Ánh nắng xán lạn, gió phát trúc dao động, trên mặt Phượng Thiên Tuyết rét lạnh, làm cho Vân Nhi khẽ giật mình, không khỏi lui về sau một bước.

"Ồ, đồ quái dị, ngươi cũng dám nhục mạ bốn tiểu thư như vậy, muốn ta đánh chết ngươi?".

Vân Nhi chính là huyền thuật sư cấp hai, cộng thêm thân thể to béo của nàng, muốn đánh nhau, trước kia Phượng Thiên Tuyết và Phượng Thiên Trạch đều không phải là đối thủ.

Nhưng mà Phượng Thiên Tuyết bây giờ, sao lại sợ một cậu nô tài như vậy?

"Tỷ... Ngươi chạy mau, nếu không tỷ sẽ lại bị khinh thường si nhục!". Phượng Thiên Trạch vội vàng kéo Phượng Thiên Tuyết, tránh để tỷ lại bị khi dễ ở chỗ này.

"Không cần lo lắng, hôm nay tỷ tỷ muốn giáo huấn những cậu nô tài không có mắt này cho tốt!". Phượng Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Phượng Thiên Trạch bán tín bán nghi, lúc này Vân Nhi đã lao đến, khuôn mặt dữ tợn nở nụ cười.

"Đồ quái dị, không phải ngươi bị rót bể đầu óc rồi đấy chứ? Hôm nay không đánh mặt ngươi sưng lên thì ta không phải họ Lý!". Vân Nhi hung dữ giương tay đánh về phía mặt của Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Trạch đang muốn đẩy Vân Nhi ra, không ngờ Phượng Thiên Tuyết một tay nắm chặt cổ tay Vân Nhi, nhẹ nhàng nhấc lên, nặng nề ném qua một bên!

Vân Nhi bị ném qua một bên, đầu đập mạnh lên đại thụ, đầu của nàng lập tức truyền đến một hồi sấm gầm, trước mắt bay đầy sao!

Vân Nhi chấn động, phế vật Phượng Thiên Tuyết, không phải thân thể yếu ớt nhiều bệnh sao, một thùng nước cũng không cầm lên nổi, nàng làm sao lại đột nhiên trở nên mạnh như vậy?

Chu Nhi vốn đứng ở gần đó xem náo nhiệt, thấy một màn như vậy, cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm!

"Ngươi... Tiệp nhân! Ngươi dám đánh ta, đợi ta nói cho Tam tiểu thư... Nhất định sẽ đánh cho ngươi nửa sống nửa chết!".

Vân Nhi phẫn nộ kêu lên, nàng cảm thấy nhất định vừa rồi chỉ là trùng hợp, bởi vì hôm nay nàng còn chưa ăn sáng, Phượng Thiên Tuyết trở nên mạnh hơn, đây chẳng qua là ảo giác!

"Nói cho Tam tiểu thư? Hả? Lá gan ngươi thật lớn, cậu nô tài, ta không cho ngươi thấy một chút, ngươi sẽ không biết cái gì gọi là lợi hại!".

Phượng Thiên Tuyết cười lạnh, từng bước đi về phía Vân Nhi!

Phượng Thiên Trạch đứng ở một bên, cũng kinh ngạc trợn mắt há mồm, hần như thế nào cũng nghĩ không thông, vì sao tỷ tỷ... Đột nhiên trở nên mạnh mẽ, nàng lại có thể đánh bay Vân Nhi?

"Tiệp nhân, ngươi dám đánh muội muội của ta? Xem ta có đánh chết ngươi hay không!". Chu Nhi hét chói tai, Vân Nhi và Chu Nhi là tỷ muội thân thiết, hôm nay Vân Nhi bị đánh khốn miệng đều hiện ra tơ máu, sao nàng có thể không giận?

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-1: Đánh cho thực đau thực sướng! (1)

Chu Nhi tức giận đánh một chuông tới, dùng hết tất cả sức lực cấp một, tựa như thê phải đánh chết Phụng Thiên Tuyết.

Nhưng không ngờ tay Chu Nhi còn chưa có đụng tới góc áo Phụng Thiên Tuyết, toàn bộ người bị một cỗ năng lực cường đại quét bay, nặng nề ném tới bên cạnh Vân Nhi.

Đám người vây xem náo nhiệt lập tức kinh ngạc tới miệng há lớn giống như nhét được trứng gà, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn kỳ tích này!

Phế vật Phụng Thiên Tuyết, lúc mới vào Dược Viên, nàng chính là phế vật, sao mới ngăn ngừa một đêm... Biến hóa lớn như vậy?

Ngày hôm qua, Phụng Thiên Tuyết còn bị Vân Nhi và Chu Nhi đánh cho mặt sưng lên, hiện tại mặt của nàng còn sưng đỏ đấy, nhưng lại giống như biến thành người khác!

Lúc Chu Nhi và Vân Nhi còn chưa hồi thần, Phụng Thiên Tuyết đã di chuyển đến phía trước các nàng.

"Ba ba ba ba ba ba -- "

Vang lên mấy tiếng liên tiếp, đánh mấy cái tát này đúng là đủ mạnh! Đánh cho thật đau thật sáng khoái, chúng nha hoàn đứng ở một bên nghe thấy đều lui về sau vài bước, sau lưng tràn ngập lãnh ý!

Phụng Thiên Trạch vội vàng dụi mắt, sợ cái mình nhìn chính là ảo cảnh.

Thế nhưng tất cả trước mắt, đều là thật!

Chu Nhi và Vân Nhi đã bị đánh cho mặt sưng đỏ, roi mấy chiếc răng, lập tức, các nàng không hề uy phong凛冽, lập tức khóc cầu gia gia nãi nãi xin tha thứ rồi.

"A... Đau quá... Xin đại tiểu thư tha mạng, tiểu nhân mất mủi đắc tội đại tiểu thư, xin đại tiểu thư nương tay!"

"Ô ô... Đại tiểu thư tha mạng, là nô tỳ không có mắt... Chúng ta đối xử với đại tiểu thư như vậy, đều là Tam tiểu thư dạy chúng ta, ô ô..."

Chu Nhi và Vân Nhi sợ tới mức khóc lớn, bởi vì mất mấy cái răng nên các nàng nói chuyện rất khó nghe, Phụng Thiên Trạch đứng một bên bật cười một tiếng.

Hà hê lòng người!

Trọn vẹn tám năm rồi, bọn họ bị ném đến nơi đây đã tám năm, mỗi ngày đều bị đám cậu nô tài tiện này khi dễ, hôm nay tỷ tỷ triển lộ uy phong, đánh cho Phụng Thiên Trạch cảm thấy thoải mái trong lòng!

Phụng Thiên Tuyết ngồi xổm người xuống, đổ hai viên dược màu nâu từ trong một cái bình nhỏ ra, cho Chu Nhi và Vân Nhi ăn xong, "Hừ, đây là *****, nếu như về sau dám không nghe bổn tiểu thư chỉ huy, như vậy các người cứ đợi đến nát mặt thịt nhào từ từ chết đi!"

Sau khi Chu Nhi và Vân Nhi nghe xong, hoảng sợ gật đầu, "Tạ ơn đại tiểu thư! Mặc kệ lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần đại tiểu thư ra lệnh, chúng ta đều không chối từ! Cầu đại tiểu thư... Đừng quên cho giải dược!"

Phụng Thiên Tuyết đứng lên, mắt lạnh nhìn chung quanh một vòng, đám nha hoàn đứng ở đó không dám ngẩng đầu, quay đầu đi như trận gió nổi lên.

Những người này không cười nhạo nàng và Phụng Thiên Trạch, cũng chính là từng khi dễ các nàng.

Hôm nay đột nhiên Phụng Thiên Tuyết trở nên mạnh mẽ, Chu Nhi và Vân Nhi đều bị làm thành như vậy, bọn họ còn không chạy thì còn đợi tới khi nào nữa?

"Hừ, một đám cậu nô tài, còn nhiều thời gian, mối thù này, cứ từ từ báo!"

Phụng Thiên Tuyết phất tay, khoe môi khơi gợi lên một nụ cười tà ác, "Chu Nhi, Vân Nhi, trong ngày hôm nay các người phải mua đủ toàn bộ đồ vật trong danh sách này, nếu không... Hậu quả là như thế nào, các người có lẽ rất rõ ràng!"

Chu Nhi và Vân Nhi hoảng sợ dập đầu, "Đại tiểu thư xin yên tâm, chúng tôi lập tức đi!"

Đội hai nha đầu bò lăn ròi khỏi, Phụng Thiên Trạch hưng phấn lao đến chăm chú cầm chặt tay của Phụng Thiên Tuyết, "Tỷ, tỷ... Tỷ sao có thể trở nên mạnh trong vòng một đêm như vậy? Thật tốt quá, ô ô... Chúng ta sẽ không bị người khi dễ!"

Phụng Thiên Tuyết cười nhạt một tiếng, "Thiên Trạch, tiểu Hạ quốc này, còn có rất nhiều cao thủ, chúng ta phải nắm chặt thời gian..."

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-2: Đánh cho thực đau thực sướng! (2)

Đội mua được dược liệu và luyện được đỉnh, Phụng Thiên Tuyết muốn luyện được, giải độc của mình, cùng với luyện chế Thần Tốc đan cho Phụng Thiên Trạch.

Thần Tốc đan, có thể làm một huyền thuật sư tu vi bát cấp đột phá lên hai cấp, loại đan dược này chính là vạn kim khó cầu, dù sao chỉ có luyện được sư bát cấp mới có thể luyện chế ra đây.

Hạ quốc cũng chỉ là tiểu quốc, luyện dược sư cũng không nhiều.

Luyện dược sư cao cấp, cũng kính trọng luyện loại đan dược này kiếm tiền, bọn họ quan tâm là thực lực của mình!

"Tỷ, tỷ vừa mới cho hai tiện tỷ kia ăn cái gì nha?".

Cặp mắt to sáng ngời kia của Phụng Thiên Trạch tràn ngập tò mò, càng ngày càng cảm thấy tỷ tỷ không giống người thường.

"Chẳng qua là làm từ bùn mà thôi, đừng nói ra!".

Phụng Thiên Tuyết nhỏ giọng nói bên tai đệ đệ, sau khi Phụng Thiên Trạch nghe xong, mở to hai mắt nhìn!

Trời ạ, tỷ thật là lợi hại, chỉ dùng hai viên bùn cũng có thể khiến hai tiện tỷ kia sợ tới mức ngoan ngoãn nghe lời!

Mạnh mẽ!

Sáng khoái!

"Phốc... Ha ha ha ha ha...". Không lâu về sau, Phụng Thiên Trạch lại phát ra một hồi tiếng cười thống khoái, đoán chừng sau này Vân Nhi và Chu Nhi biết rõ nội tình, nhất định sẽ hối hận muôn phần.

Vân Nhi và Chu Nhi tốn công phu nửa ngày, liền mua hết toàn bộ đồ vật Phụng Thiên Tuyết cần.

Tuy rằng các nàng là người của Phụng Thiên Vũ, nhưng mà các nàng cho rằng Phụng Thiên Tuyết cho các nàng ăn độc dược thật, đương nhiên không thể không ngoan ngoãn nghe lời.

"Đúng rồi, nếu Tam tiểu thư hỏi bốn tiểu thư, người cứ nói sau khi ta uống canh thuốc lần trước, ta đã bắt đầu nằm lì trên giường, toàn thân bốc mùi".

Phụng Thiên Tuyết vừa chậm rãi ăn gà nướng, vừa thần nhiên dặn dò Chu Nhi.

"Đạ, đại tiểu thư!". Chu Nhi hận đến phổi sắp nổ, nhưng chỉ có thể biểu hiện nhu thuận nghe lời.

Roi vào đường cùng, Chu Nhi và Vân Nhi đành phải đầu hàng, trán của các nàng tràn đầy mồ hôi lạnh, đại tiểu thư vốn là phế vật, nhưng lúc ra tay, các nàng cảm nhận được Phụng Thiên Tuyết có thực lực cấp năm cấp sáu!

Ban đêm, Phụng Thiên Tuyết cho Chu Nhi và Vân Nhi đi mua thảo dược nấu thành nước, còn mình thì đến hồ băng sau tiểu viện.

Cái hồ này, tuy rằng vô cùng băng hàn, nhưng mà linh khí sung túc, giải độc ở chỗ này, là chuyện vô cùng phù hợp.

"Đúng rồi, Thiên Trạch, tỷ bắt mạch cho người.". Phụng Thiên Tuyết đột nhiên nhớ tới chuyện kì lạ của Phụng Thiên Trạch.

Bình thường mà nói, tốc độ tu hành của một người bình thường, sẽ không chậm như vậy.

Phụng Thiên Trạch đã mười bảy tuổi, đáng lẽ nên đến cấp hai hoặc là cấp ba, thế nhưng hắn lại vẫn luôn dừng lại ở cấp một.

Đây đúng là chuyện lạ!

Phụng Thiên Trạch ngoan ngoãn vươn tay, "Tỷ, tỷ biết y thuật sao... Có phải đêm qua tỷ được vị cao nhân nào đó chỉ điểm hay không?".

Phụng Thiên Tuyết mỉm cười, "Đúng vậy, cho nên tỷ tỷ mới có thể trở nên lợi hại như vậy, sau này đã có tỷ, đệ không cần phải lo lắng!".

Trong lúc nói chuyện, ngón tay đặt xuống cổ tay của Phụng Thiên Trạch.

Bây giờ thần thức của Phụng Thiên Tuyết còn rất yếu, cho nên cần tiếp xúc thì mới có thể để thần thức đi vào dò tra thân thể của người khác.

Nhưng mà thần thức của Phụng Thiên Tuyết vừa chạy xuống đan điền, đã bị một cỗ ánh sáng nóng rực cản lại!

Phượng Thiên Tuyết không cam lòng, thử lại mấy lần, mỗi một khiến nàng chảy mồ hôi ròng ròng, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Thật kỳ quái, tại sao lại có chuyện như vậy?

"Tỷ, đệ có bệnh gì vậy? Vì sao đệ vẫn không thể tiến bộ?"

"Thiên Trạch, đệ không có việc gì, về sau tỷ sẽ chữa cho đệ thật tốt." Phượng Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, bây giờ thần thức của nàng quá yếu, căn bản là không tìm được nguyên nhân tình trạng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6-1: Mỹ nam rơi xuống hồ Của nàng (1)

Nghĩ tới kiếp trước vô cùng thâm, Phượng Thiên Tuyết hít sâu một hơi, nàng nhất định phải mạnh lên thật nhanh, sau đó trở về Thần Giới hung hăng hành hạ chết đám tiện nhân kia!

Phượng Thiên Tuyết đổ thuốc lên băng, sau đó nàng vào trong hồ, ngồi xếp bằng thu được lực.

Huyết ti trùng sợ nhất là nước thuốc đổ trên băng, vì vậy một khi dính trúng loại thuốc này cơ thể sẽ nổ tung mà chết.

Mà dùng huyết ti trùng luyện độc cũng thế, vì vậy khi Phượng Thiên Tuyết đẩy độc ra, độc lập tức biến mất trong nước băng không còn thấy tăm hơi.

Gương mặt sưng đỏ đầy tơ máu cũng có sự thay đổi.

Tơ máu, dần dần biến mất.

Nhờ linh khí xung quanh và được lực trong nước băng mà những chỗ sưng đỏ cũng chậm chậm biến mất.

Sau một khắc, mặt Phượng Thiên Tuyết dù không trút hết tơ máu nhưng cũng đã giảm đi một nửa!

Còn cần một đêm nữa mặt của nàng có thể tốt hơn, dù sao Phượng Thiên Tuyết bây giờ còn không có dị hỏa, tạm thời không thể lập tức luyện được.

Đội nàng tìm được dị hỏa, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nhưng để máu của trùng độc trong người quá lâu sẽ làm cơ thể bị suy yếu, cho nên phải tranh thủ thời gian giải hết loại độc chất này tránh để lại hậu quả.

Phượng Thiên Tuyết đang định thu hồi linh khí, chuẩn bị rời khỏi ranh giới, bỗng một bóng đen từ trên trời rơi phịch xuống hồ băng làm bọt tuyết văng tung tóe!

Phượng Thiên Tuyết lấp bấp kinh hãi, cạnh hồ cũng không có cây lớn sao đột nhiên lại có người rơi vào đây?

Người nọ rơi xuống hồ rồi nổi lên... những sợi đen bắt đầu phủ kín mặt nước, tứ chi duỗi ra, gương mặt đỏ đã rơi vào mắt Phượng Thiên Tuyết làm nàng không khỏi khẽ giật mình.

Nam nhân này ước chừng hai mươi tuổi, hai mắt nhắm chặt, hình dáng tuấn dật như người Tiên Tộc vậy, không nhiễm bụi trần, sạch sẽ cao quý.

Khí tức vương giả trên người hần lộ ra rõ ràng.

Nhưng mà nam nhân này là ai? Sao lại đột nhiên rơi vào trong hồ?

Nam tử đột nhiên rên rỉ một tiếng, toàn thân hần đều dấy lên một loại hỏa điểm yêu dị nửa vàng nửa xanh, thế nhưng lại không đốt cháy áo bào của hần, kỳ quái hơn là mặt nước nâng nam tử này lại vững như gương!

Nam tử không chìm xuống cũng là bởi vì thứ lửa này?

Dị hỏa!

Phượng Thiên Tuyết hưng phấn chớp mắt mấy cái, vốn Dị hỏa ở tiểu quốc thật là kỳ vật, Dị hỏa được tìm thấy trên người Ma thú hoặc là Thần Thú, hoặc là một vài địa điểm kỳ lạ.

Lúc trước Phụng Thiên Tuyết còn cảm thấy khó tìm đâu ra Dị hỏa, bởi vì có dị hỏa mới có thể tu luyện, hôm nay Dị hỏa vẫn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt Phụng Thiên Tuyết, thật sự là trời giúp nàng đây!

Vận may, may mắn làm người đồ kỵ!

Ồ đại lục Thần Giới, tìm Dị hỏa cũng không dễ dàng, mà nàng vuron tay đã có rồi hả?

Phụng Thiên Tuyết tỉnh táo lại, nàng yên tĩnh đứng đó, lẳng lặng nhìn nam tử trước mặt, tảng lửa yêu dị nửa vàng nửa màu xanh như đang hóa giải nỗi thống khổ của hắn?

Nhưng chưa đủ.

Nam tử đột nhiên kêu lên một tiếng buồn bực, mặt của hắn, tay của hắn có thể thấy được làn da đột nhiên vỡ ra từng đường máu!

Rắc rắc rắc --

Một loại âm thanh như xương đứt gãy làm cho Phụng Thiên Tuyết không khỏi hít sâu một hơi.

Đây là bệnh gì?

Không! Tuyết đối không phải là bệnh, là trúng độc!

Phụng Thiên Tuyết không nóng vội, kiên nhẫn quan sát làn da rạn vỡ của nam tử, nàng mơ hồ thấy được một bóng dáng hung thú quái lạ!

Hung thú mọc ra chín cái đầu, khuôn mặt dữ tợn, dường như đang tại cắn nuốt thân xác nam tử.

Chẳng qua đây chỉ là bóng dáng mơ hồ không thôi! Dị hỏa làm cho nước hồ dâng lên một tầng sương trắng mờ mờ, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy mặt người!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-2: Mỹ nam rơi xuống hồ Của nàng (2)

Phụng Thiên Tuyết hít một ngụm khí lạnh, không khỏi lo lắng nhìn đến thân thể của mình.

Giờ này khắc này, nam tử đột nhiên thống khổ mở to mắt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt vừa mở mắt liền đối mặt với một đôi mắt xinh đẹp đang khiếp sợ, nữ hài nghiêm túc đánh giá hắn, trong mắt đầy nghiêm túc cùng dò xét, đôi mắt sáng giống như trăng, hào quang tỏa ra bốn phía.

Đôi mắt sáng ấy lại làm hắn trong nháy mắt tỉnh táo không ít!

Toàn thân bị cắn nuốt vô cùng đau khổ, làm cho hắn hầu như chống đỡ không nổi, Hiên Viên Nguyệt Triệt lại nhắm mắt lại lần nữa, hấp thụ tất cả linh khí chống lại loại độc cổ yêu dị kia!

"Cứu Anh Huyết Độc!". Thanh âm của một nữ tử đột nhiên vang lên bên tai hắn!

Hiên Viên Nguyệt Triệt thất kinh, thiên hạ thậm chí còn người biết loại độc này!

Nhưng mà hắn cũng không thể mất tập trung, chỉ cần vượt qua, như vậy có thể bắt nữ hài kia hỏi rõ ràng.

Phụng Thiên Tuyết thấy trong áo bào của đối phương theo Cuồng Long màu xanh, không khỏi hơi ngần ra.

Chẳng lẽ nam tử này, chính là Quý Đế trong truyền thuyết?

Quý Đế, chung quy không phải là bởi vì hắn đáng sợ, trái lại, bởi thân thể hắn yếu ớt nhiều bệnh, cực ít xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa vị đại vương tử này thực lực cũng không lớn.

Vì vậy mỗi lần những kẻ bát quái nói về vị đại vương tử này đều rất khinh thường.

Sinh tồn ở Đại Lục thì kẻ mạnh là vua, kẻ yếu đã định trước sẽ bị người giẫm dưới chân.

Vị đại vương tử này, nghe nói vừa khi mới sinh ra, tiếng khóc như Lệ Quỷ, đương kim Hoàng Đế Tĩnh Đế vô cùng không thích.

Sắc đó tùy tiện đùa giỡn với Hoàng hậu: "Hoàng nhi của ta có tiếng khóc như Lệ Quỷ, đó là ám chỉ hắn sau này sẽ cường hãn, hoàng nhi, lấy tên mẹ là Quỷ Đế được chứ?".

Vốn chỉ là một câu vui đùa lại bị mấy tỷ nữ lắm mồm truyền ra ngoài, làm cho người người đều gọi đại vương tử phế vật kia là Quỷ Đế.

Đương nhiên, cũng có người gọi hắn là Quỷ vật, bởi vì vị đại vương tử Hiên Viên Nguyệt Triệt trong truyền thuyết này một khi phát bệnh thì xấu xí như quỷ.

Trong lòng Phụng Thiên Tuyết có chút lo lắng, Dị hóa của nam nhân này nàng thật sự rất muốn, nhưng mà một khi nàng đã đoạt Dị hóa, như vậy Hiên Viên Nguyệt Triệt sẽ chết không có chỗ chôn.

Thân từng là Thần cấp luyện dược sư, Phụng Thiên Tuyết liếc ra Dị hóa kia chính là Thanh Long Dị hóa!

Loại Dị hóa này ở tại thần giới Đại Lục cũng không có, tại sao lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé này?

Hơn nữa loại Dị hóa này luôn bảo vệ chủ nhân, Hiên Viên Nguyệt Triệt trúng Cửu Anh Huyết Độc cũng nhờ Thanh Long Dị hóa mới có thể sống được lâu như vậy?

Giờ khắc này, khuôn mặt Hiên Viên Nguyệt Triệt gãy giữa vô cùng thống khổ, chống cự, Linh khí lại càng ngày càng ít, tính mạng của hắn chậm rãi trôi qua...

Lòng Phụng Thiên Tuyết khẽ động, tuy nàng rất muốn lấy được Dị hóa, nhưng nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt, nàng nghĩ tới bản thân lúc trước.

Vì vậy không tự chủ được mà ra tay, đưa từng cỗ linh khí màu bạc cho Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Cho đến khi hầu như toàn bộ linh khí của Phụng Thiên Tuyết đã bị hao tổn, Hiên Viên Nguyệt Triệt mới khá hơn.

Giương mặt tuấn dật tuyệt mỹ của Hiên Viên Nguyệt Triệt loang lổ vết máu nhìn dữ tợn giống như quỷ.

Tầng dị hóa nửa vàng nửa xanh lại vui sướng gào thét, một phần thành hai, một đóa Dị hóa chui vào lòng bàn tay Phụng Thiên Tuyết, trong cơ thể nàng đột nhiên nóng rực, Phụng Thiên Tuyết vừa mừng vừa sợ, Dị hóa vậy lại tự động đến tay nàng?

Có lẽ, đây là do nàng có ý tốt khi ra tay cứu Hiên Viên Nguyệt Triệt vì vậy Dị hóa của hắn đặc biệt gần gũi đối với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1: Gặp vị hôn phu cận bã (1)

Cuối cùng khí tức sinh mệnh của Hiên Viên Nguyệt Triệt cũng ổn định lại, Cửu Anh Huyết Độc chậm rãi bị ức chế xuống.

Nhưng mà khi Phụng Thiên Tuyết đang muốn thu tay lại, sau lưng truyền đến tiếng gầm giận dữ: "Láo xược, dám phi lễ điện hạ nhà ta!".

Chưởng phong mạnh mẽ, Phụng Thiên Tuyết vội vàng tránh đi, bởi vì bây giờ nàng căn bản không có linh khí, phản kích không phải biện pháp tốt.

Nhưng mà Phụng Thiên Tuyết vẫn chậm một bước, nửa chưởng kia đã rơi vào bờ vai Phụng Thiên Tuyết, một cỗ chất lỏng tanh nóng lập tức trào lên miệng!

Có bốn người tới, mỗi người đều là huyền sư sơ cảnh, huyền thuật sư dưới cấp huyền giả mà đứng trước mặt những người này, quả thực yếu như con sâu cái kiến!

"Đừng... Giết nàng!". Hiên Viên Nguyệt Triệt thấy thế, trừng mắt muốn nứt, vội vàng phản nộ quát.

Thân thể Phụng Thiên Tuyết văng lên trước, lại bị Hiên Viên Nguyệt Triệt cả người đẩy máu ôm vào trong ngực.

Xung quanh âm áp, vài giọt đã nhỏ xuống trán Phụng Thiên Tuyết, nàng khiếp sợ nâng con mắt lên, không nghĩ tới Hiên Viên Nguyệt Triệt này khôi phục nhanh như vậy...

Bốn thuộc hạ của đại vương tử lập tức ngậy đại, phải biết rằng điện hạ bình thường không... thích nhất là thân cận với nữ tử, thế nhưng hấn lại...

"Quá gầy... Ôm không thích, ngoan, ăn viên thuốc này, thương thế của ngươi... Sẽ khôi phục nhanh hơn!".

Thanh âm Hiên Viên Nguyệt Triệt vô cùng dịu dàng, lấy một viên thuốc ra, đưa vào trong miệng Phượng Thiên Tuyết.

Thánh cấp Bồ Huyết Đan!

Phượng Thiên Tuyết khiếp sợ không thôi, còn chưa phục hồi tinh thần lại, viên đan kia đã trượt vào theo cổ họng của nàng, Hiên Viên Nguyệt Triệt buông lỏng Phượng Thiên Tuyết ra, đồng tử như đá Hắc Diệu hiện ra tia sáng dịu dàng.

"Nha đầu... Hy vọng chúng ta có thể gặp lại sớm..".

Hiên Viên Nguyệt Triệt khẽ cười một tiếng, hai nam thuộc hạ phi thân đến, đỡ lấy Hiên Viên Nguyệt Triệt, lập tức bay ra khỏi hồ băng.

Tất cả bình tĩnh lại.

Phượng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy viên thuốc kia đã biến thành một cỗ chất lỏng giống như thanh tuyến, thấm vào tứ chi của nàng, linh khí mạnh mẽ nhanh chóng bổ sung vào Linh Hải của nàng, nơi vừa mới bị hắc y nhân kia đánh vào, cũng không hề đau đớn.

Phượng Thiên Tuyết thở ra một hơi thật dài, nhớ tới bốn hắc y nhân cấp huyền sư kia, ở kiếp trước của nàng, cũng yếu như con sâu cái kiến, nhưng mà hiện giờ nàng mới là huyền thuật sư cấp ba!

Xem ra người bên cạnh đại hoàng tử, mỗi huyền thuật sư đều cao cường, đoán chừng tiểu quốc này cũng có rất nhiều cường giả!

Nghĩ đến đây, Phượng Thiên Tuyết cảm thấy mình thực sự cần phải mạnh hơn. Không muốn bị cường giả dễ mất tới, như vậy...

Phượng Thiên Tuyết trở lại trong phòng, đổi một bộ y phục sạch, lấy bản phù sư bảo điển kia ra, lật tờ thứ nhất.

Đây là một quyển bách khoa toàn thư về phù sư, cũng là bảo điển mà vô số người trong đại lục Thần Giới đều muốn lấy được.

Nhưng mà truyền thuyết một ngàn năm trước, cuốn bảo điển nguyên thủy nhất mạnh mẽ nhất này lại bị một ma đầu cướp đi, sau đó không còn có tung tích. Nhưng mà trên đại lục Thần Giới, vẫn có hai gia tộc chuyên làm phù sư, mà cấp bậc của bọn họ đều bình thường.

Nhưng mà coi như là cấp bậc bình thường, thực lực bình thường, nhưng đại lục Thị Giới vẫn vô cùng được hoan nghênh như trước.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-2: Gặp vị hôn phu cận bã (2)

Tờ bảo điển thứ nhất, ghi chép nói về đẳng cấp phù sư.

Đẳng cấp của phù sư cũng không khác huyền thuật sư lắm, chia làm cấp một, cấp hai, cấp ba, cấp bốn, cấp năm, cấp sáu, cấp bảy, cấp tám, Phù Nhân, Phù Linh, Phù Tông, Phù Thánh, Phù Hoàng, Phù Đế, Phù Thần, Phù Tiên, mỗi cấp bậc lại có ba cấp nhỏ, chia làm sơ cảnh, trung cảnh, đỉnh phong.

Tác dụng chủ yếu của phù sư là chế tác các loại phù, ví dụ như phù không gian, có thể tránh đi một kích của địch nhân; ví dụ như phù truyền tống, không cần truyền tống trận cũng có thể di chuyển vị trí tức thời; ví dụ như phù linh khí, có thể bổ sung nguyên khí; cùng với phù thăng cấp, có thể làm vũ khí, linh khí cường hóa năm cấp bậc!

Một khi huyền thuật sư có linh khí, năng lực bản thân sẽ tăng gấp đôi.

Phù sư ở đại lục Thiên Long này, cũng cực kì hiếm có, trong trí nhớ thì nguyên chủ từng xem qua một quyển gọi là phù sư truyện, trên đại lục Thiên Long này, đại khái cũng chỉ có mười vị phù sư!

Đối với luyện được sư mà nói, phù sư càng hiếm có, thì càng trân quý hơn!

Mà chế tác các loại giấy phù, cũng chia làm bốn loại giấy trắng, giấy vàng, giấy lam, giấy xanh. Giấy trắng cấp thấp nhất, màu xanh giấy cao cấp nhất.

Đẳng cấp phù sư càng cao, lá bùa sử dụng cũng càng cao, hiệu suất vẽ phù cũng sẽ đề cao vài lần!

Phượng Thiên Tuyết tỉ mỉ đọc qua phù sư bảo điển một lần, nhưng cũng không có một chút cảm giác mệt mỏi nào.

Nàng đột nhiên nhớ tới từ khi mình tiếp nhận tẩy lễ thất sắc linh khí, tinh thần lực của Phượng Thiên Tuyết đề cao gấp bội.

"Hiện tại cần nhất chính là kim tệ, nhưng mà dựa vào đám cầu nô tài kia, chút kim tệ này căn bản không mua nổi một lá bùa, cho nên bây giờ nàng cũng cần tích kim tệ mua bùa... Ừm, một chức nghiệp hoàn toàn mới, bốn tiểu thư cảm thấy rất hứng thú!"

Phượng Thiên Tuyết cười nhẹ, trùng sinh một hồi cũng không lỗ rồi, bởi vì nàng đã nhận được toàn bộ phù sư bảo điển mà mọi người thế giới này muốn lấy được!

"Còn phương thức kiếm tiền... Tuy rằng Ngân Tiên quả của ta cũng rất có giá trong đại lục Thiên Long, nhưng Ngân Tiên thụ trăm năm mới kết quả, bán nó đi thì thật là đáng tiếc. Không bằng luyện được, đã có Dị hòa, còn thiếu được đỉnh tốt nhất!"

Phượng Thiên Tuyết tính toán trong lòng một hồi, cuối cùng quyết định bán một trái Ngân Tiên quả trước, mua một cái luyện được đỉnh tốt nhất về, sau này nàng cũng có thể luyện đan được.

Xem linh lực hiện giờ của nàng, luyện chế đan được Thánh cấp cũng không thành vấn đề, đến lúc đó muốn có bao nhiêu bạc thì có bấy nhiêu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phượng Thiên Tuyết rời giường, phát hiện Phượng Thiên Trạch đã thăng lên huyền thuật sư cấp hai, nàng đặc biệt cao hứng, sai Chu Nhi đi mua rượu và thức ăn, chúc mừng một phen, Phượng Thiên Trạch lại bế quan tu luyện.

Từ lần Phượng Thiên Tuyết dạy dỗ Chu Nhi và Vân Nhi, đám cầu nô tài cũng không dám lại kiếm chuyện chơi, Vương bà bà cũng không có để tỷ đệ bọn họ đi hái thuốc gì gì đó.

Phượng Thiên Tuyết thay một bộ váy dài màu tím nhạt hoàn toàn mới, lại mang thêm một cái khăn che mặt màu tím nhạt, hai xú nha đầu Chu Nhi và Vân Nhi kia suy tính rất chu đáo, còn biết đường chuẩn bị khăn che mặt cho nàng.

Phượng Thiên Tuyết cất một trái Ngân Tiên quả vào trong một hộp gỗ nhỏ có chút rách rưới, đơn độc ra khỏi Dược Viên, đi trên đường.

Phượng Thiên Tuyết đi thẳng tới Vĩnh Xuân đường lớn nhất trong kinh thành, Vĩnh Xuân đường đều có cửa hàng chi nhánh trong này, nghe nói người phía sau có bối cảnh rất lớn, các loại trân quý linh dược đều được bán ở đó.

Một bước vào Vĩnh Xuân đường, liền nhìn thấy Tam tiểu thư Phượng gia, chính là Phượng Hiểu Vũ, nàng đứng cùng một chỗ với hai tỷ nữ, bên cạnh là một vị nam tử mặc áo lam, nam tử kia ngũ quan đoan chính, trên mặt là đáng tuổi cười nhân nhật, thân sắc có hơi nịnh nọt.

Ồ, đây chẳng phải là vị hôn phu Thượng Quan Nguyên của nguyên chủ sao?

Thượng Quan Nguyên, nhị công tử Thượng Quan gia - một trong tứ đại gia tộc, tướng mạo đoan chính, phong lưu phóng khoáng, có lời đồn nói mặc dù Thượng Quan Nguyên là vị hôn phu của Phượng Thiên Tuyết, nhưng mà đây là khi Phượng Thiên Tuyết vừa mới sinh ra liền chỉ phúc vi hôn.

Mà hiện giờ Phượng phu nhân đã đi về cõi tiên, thêm nữa Phượng Thiên Tuyết lại chính là một phế vật, Thượng Quan gia không hề đặt hôn ước kia vào trong lòng, nhưng mà đã là hôn ước thì vẫn cần phải giải trừ, tầm một tháng sắp tới sẽ có lễ hội thương hoàng gia của tứ đại gia tộc.

Mà Phượng gia Tam tiểu thư Phượng Hiểu Vũ, tuy rằng không xuất sắc bằng Phượng Hàm Yên, nhưng cũng là một huyền thuật sư cấp ba, địa vị trong Phượng gia còn tốt hơn đích nữ Phượng Thiên Tuyết mấy trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-1: Giáo huấn cuồng nữ (1)

Lúc này, đôi mắt hạnh của Phượng Hiểu Vũ hiện lên tia vui sướng, lúc đồng tiền thẹn thùng hiện ra một chút, "Thượng Quan đại ca, hôm nay nhị tỷ gặp đại viên năn ngũ cấp, cho nên rất cần hồi khí đan để khôi phục linh khí, giống như ta đã nói, huynh tặng tỷ ấy một trăm viên, tỷ ấy nhất định sẽ rất vui!"

Hồi khí là đan dược rất được đại chúng trên đại lục Thiên Long ưa dùng, nhưng mà trong Vĩnh Xuân Đường, đan dược cấp cao nhất cũng chỉ ở bậc thánh cấp.

Đan dược được chia thành nhiều cấp bậc, là địa cấp, thiên cấp, thánh cấp, hoàng cấp, thần cấp, tiên cấp, mà từng cấp lại chia thành tám cấp nhỏ, đan dược thánh cấp được cho là loại đan cực kỳ trân quý.

"Thật sao? Trách không được mấy ngày nay không thấy nàng ấy đến.". Trong mắt Thượng Quan Nguyên sáng ngời, hắn vẫn luôn yêu mến Phượng Hàm Yên, nhưng mà lại không có cơ hội.

Phượng Hiểu Vũ mỉm cười, giọng nói vô cùng dịu dàng, "Đúng vậy, tỷ tỷ chỉ thích đan dược thánh cấp, đem loại đan khác tặng cho tỷ ấy cũng không vừa mắt! Ta nhớ lần trước có một nam nhân tặng cho tỷ tỷ một lọ đan dược thiên cấp, còn bị tỷ ấy ném xuống đất kia kìa..."

Bước chân của Phượng Thiên Tuyết hơi chậm lại, nghe nói như thế làm cho buồn cười, Phượng Hiểu Vũ này cố ý nói những lời đó ở trước mặt mọi người.

Nói như vậy, rõ ràng ám chỉ Phượng Hàm Yên không tốt như mọi người vẫn nghĩ.

Cao cấp xấu xa a! Hình tượng Phượng Hàm Yên ôn nhu độ lượng lúc này bị bôi đen mất rồi, mặc dù Phượng Hiểu Vũ và Phượng Hàm Yên là tỷ muội song sinh, hai người sinh ra chỉ kém nhau một khắc đồng hồ, thế nhưng Phượng Hiểu Vũ lại đồ kỵ tỷ tỷ luôn được sủng ái.

Phượng Thiên Tuyết thì lại đứng nghiêm một bên xem cuộc vui, Thượng Quan Nguyên này là vị hôn phu của nàng, lại còn đi dụ dỗ nhị tiểu thư của Phượng gia, thật đúng là vô sỉ hạ lưu!

Tra nam như vậy, lại thường cùng Phượng Hàm Yên, Phượng Hiểu Vũ ra lệnh cho tỷ nữ bắt nạt nàng, nàng không ra tay giáo huấn một chút, làm sao có thể đi được?

Thượng Quan Nguyên khẽ động khóe miệng, một viên hồi khí đan thánh cấp cần năm vạn kim tệ, một trăm viên thì lại tốn năm trăm vạn kim tệ.

Đối với Thượng Quan Nguyên mà nói, năm trăm vạn kim tệ thật đúng là rất nhiều, tuy rằng hắn là nhị thiếu của tứ đại gia tộc, thế nhưng kim tệ đều phải tự mình kiếm ra.

Nhưng mà bị nhiều người đứng nhìn như vậy, Thượng Quan Nguyên nao nao, "Nhị tiểu thư, ngại không đùa ta chứ?"

"Sẽ không a! Ta đây tuyệt đối nói thật!". Phượng Hiểu Vũ khẽ cười, nàng làm như vậy, chẳng qua là muốn cho Thượng Quan Nguyên xót bạc, từ đó chán ghét Phượng Hàm Yên mà thôi.

"Thiếu gia Thượng Quan sẽ không vì xót kim tệ, mà không thể tin lời nhị tiểu thư nói chứ?". Đông đảo thiên kim tiểu thư nhìn bên cạnh, một giọng nói lãnh đạm từ phía sau lưng vang lên.

Phượng Hiểu Vũ và Thượng Quan Nguyên cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc y phục màu tím đứng ở đó, chiếc khăn che mặt cũng màu tím, tuy rằng thấy không rõ mặt của nàng, nhưng cảm giác được trên thân người phát ra cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng.

Thượng Quan Nguyên rất không vui, hắn là thiên tài của Thượng Quan gia tộc, không chỉ là huyền thuật sư ngũ cấp, còn là luyện dược sư bát cấp, ngay cả hoàng đế cũng phải nhượng hắn ba phần.

Thế nhưng thiếu nữ xa lạ này, vừa mở miệng cứ như châm chọc hắn vậy, trong lòng giấu diếm sát khí!

"Đâu nào, chỉ là năm trăm vạn kim tệ, ít nhiều vẫn phải có."

Dứt lời, Thượng Quan Nguyên làm bộ bình tĩnh lấy ra một tấm thẻ vàng, "Chương quỹ, cho ta một trăm viên hồi khí đan!"

Lời này vừa nói ra, ngực đau đến nhỏ máu, phải biết rằng hắn một tháng cố gắng lắm mới luyện ra năm viên hồi khí đan thánh cấp, những thời gian khác đều nỗ lực tu luyện, muốn đuổi theo vượt qua nữ nhân tài giỏi Phượng Hàm Yên kia.

Năm trăm vạn kim tệ, nhưng mà hắn phải tiêu tốn một năm trời mới có thể tích góp được!

"Oa, Thượng Quan thiếu gia thật là đẹp trai a!"

"Đúng, vừa ra tay liền mua một trăm viên hồi khí đan, xem ra là dùng tình cảm chân thành đối với nhị tiểu thư Phượng gia!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2: Giáo huấn cuồng nữ (2)

"Ô, Thượng Quan nhị thiếu gia này, không phải có vị hôn phu là phế vật Phụng Thiên Tuyết sao?".

"Người đầu nói là phế vật, sao Thượng Quan gia có thể thừa nhận hôn ước?".

"Chắc chắn, cũng phải, đích nữ Phụng gia không chỉ là phế vật mà còn là người quái dị, ta mà là nam nhân cũng chẳng muốn lấy nàng ta!".

Các tiểu thư bên cạnh khẽ thảo luận, các nàng vốn muốn góp vui, ở bên này về mặt nhị thiếu gia Thượng Quan đã tái xanh rồi!

Các nàng đã hiểu không có một nam tử xuất sắc nào có thể đạt được như thế, mà chỉ có một phế vật tự mình đập lên mình để phát tiết, vì vậy hầu như đều lộ ra vẻ mặt xấu xí.

Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng cười, đêm nay nàng sẽ nấu một phương thuốc, có thể giải hết trùng độc đã ăn vào máu trong cơ thể, chờ lúc khuôn mặt nàng khôi phục lại, chỉ sợ những thiên kim tiểu thư này đều bị nàng nhào thành bùn dưới đất rồi?

Chương quỹ thì lại vô cùng sung sướng, cực có hứng thú nhìn Phụng Thiên Tuyết qua một cái, một câu nói của cô nương này, đã hại Thượng Quan Nguyên hai tay sạch trơn!

"Người là ai? Người cũng dám nói chuyện với Thượng Quan đại ca như vậy?". Phụng Hiểu Vũ vốn thâm mến Thượng Quan Nguyên, dù sao cũng là thiên tài tuần dật như thế, đây chính là hạ nước đi khó khăn cho nhân tài mà!

"Đúng vậy, lại còn che mặt nữa, có phải rất là xấu xí nên không dám gặp mặt người khác không?".

Các thiên kim tiểu thư ái mộ Thượng Quan Nguyên dồn dập triển khai công kích với Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết phong khinh vân đạm, trong con ngươi tràn đầy lưu quang, đối mặt với đôi mắt tức giận của Phụng Hiểu Vũ, ý nghĩ châm chọc chợt lóe lên.

"Người không có tư cách để biết!". Phụng Thiên Tuyết khẽ nói, lời vừa nói ra, khơi dậy nghìn đợt sóng!

Phụng Hiểu Vũ vội giận dữ, chưa từng có người nào dám bắt kính với nàng! Bởi vì nàng có tỷ tỷ Phụng Hàm Yên là huyền thuật sư ngũ cấp, đến hoàng đế cũng phải khen ngợi, nàng là tam muội lúc nào cũng nhận được che chở, vì thế bình thường không ai dám đắc tội Phụng Hiểu Vũ nàng.

"Một nha đầu từ đâu đến, lại dám đại ngôn bất tâm, để bản tiểu thư giáo huấn ngươi một chút!". Phụng Hiểu Vũ hét lên, tức giận đánh một chương vào Phụng Thiên Tuyết!

(*) Đại ngôn bất tâm: Nói nói mà không biết ngượng.

Phụng Thiên Tuyết thi triển ảnh vũ bộ, trong nháy mắt tránh được một chương ác liệt!

Mười ngón tay của nàng như sắt, rồi đột ngột giữ được cổ tay Phụng Hiểu Vũ, cổ sức ném một cái, hét thảm một tiếng, Phụng Hiểu Vũ bị ném nặng nề ra ngoài cửa của Vinh Xuân Đường, chặt vật không chịu nổi đập người lên một bậc thang.

Phụng Hiểu Vũ chỉ cảm thấy chỗ cổ tay như bị lửa đỏ in dấu, đau rát, đầu cũng bị đập lên một bậc thang, một cái u lớn lặng yên nổi lên.

Mọi người vô cùng giật mình, không nghĩ tới một nữ tử thần bí, lại có năng lực lớn như vậy, đánh bay Phụng Hiểu Vũ tam cấp.

Phụng Hiểu Vũ vừa đau vừa hận, đứng lên cầm hận nhìn chăm chăm Phụng Thiên Tuyết, ánh mắt ngoan độc như vậy như muốn nhìn cho nàng máu chảy đầm đìa!

"Người... Người là người phương nào? Lại dám động thủ đánh người, tiểu tiện nhân, mau nói tên ra!". Trong quá trình vừa nãy Phụng Hiểu Vũ suy nghĩ, thực lực của Phụng Thiên Tuyết cùng lắm ở tam cấp! Nhưng lại không ngờ tới năng lực của đối phương lại mạnh như vậy, so với cấp của nàng thì rất xa vời, ở cổ tay như bị cưa đứt!

Phụng Hiểu Vũ rõ ràng, nàng bây giờ không có năng lực để giáo huấn nữ tử kia, thế nhưng nhị tỷ của nàng thì có thể a!

"Hừ, không phục thì đấu tiếp, sao giống như chó sủa, ầm ĩ một chút đã chết!". Phụng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, làm cho Thượng Quan Nguyên kinh ngạc, bởi vì hần nhìn một cái, liền nhìn ra từ y nữ tử thực lực chỉ mới ở tam cấp, nhưng có thể đánh bay Phụng Hiểu Vũ, thật không thể tưởng tượng được!

"Vị cô nương này, người như vậy có hơi quá đáng!". Tuy Thượng Quan Nguyên không thích Phụng Hiểu Vũ, nhưng là muội muội của người trong lòng hần, dù thế nào cũng phải nói vài câu giúp nàng.

Chương 9-1: Bày âm mưu (1)

Phượng Thiên Tuyết vừa lạnh giọng châm chọc hắn, sao Thượng Quan Nguyên buông tha cơ hội này để giáo huấn Phượng Thiên Tuyết?

"Thượng Quan công tử nói đùa, là nhị tiểu thư Phượng gia ra tay trước, bản tiểu thư mới chỉ tự vệ mà thôi!". Phượng Thiên Tuyết khinh thường cười nhạt, cho dù Thượng Quan gia không chịu từ hôn, nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp để phá hư hôn sự này.

Thân có hôn ước, lại có tư tưởng dỏm thứ muối của hôn thê, thật là tra nam!

Sắc mặt của Thượng Quan Nguyên cứng đờ, khóe miệng giật nhẹ, trong mắt lóe ra tia giận dữ, "Ngươi...".

"Thế nào, Thượng Quan công tử, chẳng lẽ việc của ngươi không thành liền quay qua giúp đỡ nàng?". Trong mắt Phượng Thiên Tuyết hiện lên sát khí!

Đã trải qua một đời, nàng ghét nhất tên tra nam như vậy! Vì thế khi thấy mặt mũi của hắn đã rơi hết, Phượng Thiên Tuyết vẫn rất vui lòng.

Dĩ nhiên Thượng Quan Nguyên á khẩu không trả lời được, dù sao lời Phượng Thiên Tuyết mà nói là thật, dù sao ra tay trước chính là Phượng Hiểu Vũ, Thượng Quan Nguyên vẫn phải dè dặt trong lòng xuống, miễn cưỡng cười yếu ớt nói: "Đâu nào, cô nương ăn nói lạnh lợi, chỉ là ngươi ra tay có hơi nặng...".

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, "Thượng Quan công tử không có chuyện gì xin bỏ qua, bản tiểu thư không muốn lãng phí thời gian với ngươi!".

Mặt Thượng Quan Nguyên đỏ lên, hắn chính là luyện được sư trẻ tuổi cực nổi danh ở Hạ Quốc! Người người đều gọi hắn là thiên tài, không có ai chỉ mới mười chín tuổi đã là luyện được sư bát cấp, hơn nữa tướng mạo của hắn khí phách, vô số thiếu nữ không ngừng ái mộ.

Thế nhưng chỉ có từ y thiếu nữ xem hắn như ôn dịch, sắc mặt của Thượng Quan Nguyên trầm xuống.

Phượng Hiểu Vũ thấy Thượng Quan Nguyên cũng không dám ra mặt thay nàng, tức giận một bên mắng một bên chạy về tìm viện binh.

"Phó đường chủ đến!".

Khi Thượng Quan Nguyên bắt bình tức giận, một tiếng thông báo làm hắn hơi dừng lại một chút, Phó đường chủ Vinh Xuân Đường, nhưng người ở giữa này rất bí ẩn, rất có uy vọng ở được điểm này.

"Đã xảy ra chuyện gì?". Thời điểm nhìn thấy nhiều người vây quanh như thế, vị nam nhân trung niên mặc thanh bào kia lạnh lùng hỏi.

Chưởng quỹ vội vã cười xòa nói: "Phó đường chủ, không có việc gì không có việc gì... Chỉ là tí việc cón con mà thôi!".

Thượng Quan Nguyên vội vã nghênh đón, lại cười nói: "Thượng Quan Nguyên ra mắt Phó đường chủ".

Phượng Thiên Tuyết cầm chặt hộp gỗ nhỏ trong tay, trong đôi mắt trong trẻo nhưng lại chứa sự lạnh lùng, loại tra nam như Thượng Quan Nguyên này, đoán ý nói hòa với người có quyền rất có lợi với hắn.

"Thì ra là Thượng Quan công tử, Thượng Quan công tử là tới mua đan dược sao?". Phó đường chủ Bạch Viễn Đường gật đầu cười nhạt, dù sao Thượng Quan Nguyên cũng là luyện được sư bát cấp, thời gian tới Vinh Xuân Đường sẽ mượn sức nhân vật này, đương nhiên Bạch Viễn Đường sẽ không chán ngoài cửa.

"Đúng vậy, vừa mua một trăm viên hồi khí đan, một khoảng thời gian không gặp Phó đường chủ, Bạch đường chủ khí sắc đã tốt hơn rồi!". Thượng Quan Nguyên cười nhạt nói, rõ ràng là lời khen tặng, nhưng thái độ lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, diễn như thật!

"Được rồi, Thượng Quan công tử, ngọc nhan đan thánh cấp cũng rất được nữ tử yêu thích, nếu như Thượng Quan công tử còn có dư vài kim tệ, có thể mua thêm vài viên ngọc nhan đan tặng cho nhị tiểu thư Phượng gia, nhất định nàng sẽ thích..".

Bỗng nhiên, Phượng Thiên Tuyết trầm mặc lại lên tiếng.

Kiếp trước Phượng Thiên Tuyết là tiểu thiên tài của Thần giới, không chỉ là luyện được sư, hoàn toàn tinh thông đối với dược tính, dù sao cũng là một thiên tài luyện được sư, làm sao có thể không tinh thông?

Mặc dù Phượng Hàm Yên là đại mỹ nữ, nhưng có cô gái nào không chăm chút mỹ nhan? Nếu như nàng ta uống hồi khí đan, lại ăn thêm ngọc nhan đan này, hắc hắc, chỉ sợ có trò hay để xem...

"Cám ơn tiểu thư nhắc nhở, bản công tử biết phải làm gì.". Thượng Quan Nguyên ngậm ám chỉ khó chịu với Phượng Thiên Tuyết, nhưng mà không phải không thừa nhận là nàng đang nhắc nhở hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỳ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Bày âm mưu (2)

Nếu như tặng thêm vài viên ngọc nhan đan, chắc là Phượng Hàm Yên sẽ rất vui nhỉ?

Ngọc nhan đan thánh cấp cũng không hề rẻ, đắt gấp mười lần so với hồi khí đan, cũng phải năm mươi vạn kim tệ một viên.

Cũng vì ngọc nhan đan giá khá cao, người có thể mua được cũng không nhiều cho lắm.

Tuy rằng Thượng Quan Nguyên có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến Phượng Hàm Yên dung mạo tuyệt mỹ cười lên lộ lúm đồng tiền, nhất thời cũng rất đáng giá.

Chỉ là cho tới bây giờ Thượng Quan Nguyên không nghĩ tới, hẳn làm như thế sẽ khiến Phượng Hàm Yên thống hận cả đời, nông nổi thiếu chút nữa là sẽ giết chết hẳn!

Phượng Thiên Tuyết thì lại nhìn về phía Phó đường chủ, "Bạch đường chủ, bản tiểu thư có một gốc dược liệu, tin rằng ngài sẽ cảm thấy rất hứng thú".

Phượng Thiên Tuyết biết Vĩnh Xuân Đường là được điểm đệ nhất Hạ Quốc, ở phương diện tín dự (uy tín + danh dự) thì không thành vấn đề, chính bởi vì như vậy, khả năng chiêu mộ luyện dược sư ưu tú rất có hiệu quả.

Bạch Viễn Đường nhìn Phượng Thiên Tuyết, nhìn nàng trước mặt có chút nhỏ gầy, tuy rằng đã đeo khăn che mặt, y phục màu tím cũng là hàng trung đẳng, nhưng nhìn thấy đôi mắt kia, trong tròng nhưng mang chút lạnh lùng.

Cô gái này khí chất cao quý, mà còn là nước từ trên núi chảy xuống, chỉ sợ đúng theo như lời của nàng..

"Thượng Quan công tử, tại hạ xin lỗi tạm thời không tiếp được, vị tiểu thư này, mời đi vào nội các." Bạch Viễn Đường cung kính nói, hẳn sẽ không bởi vì quần áo đối phương đang mặc mà tỏ thái độ.

Nội các là phòng tiếp khách khách khanh, bố trí thanh nhàn an tĩnh, một lư hương chạm đá tỏa ra làn khói mờ giữa không trung, làm cho bên trong có một mùi thơm ngát thư giãn tinh thần.

Bạch Viễn Đường ngồi xuống, một tỳ nữ mặc bạch y đi tới dâng trà.

"Xin hỏi quý tính của tiểu thư? Không biết vị tiểu thư này rốt cuộc dược liệu trân quý khiến cho Bạch mỗ mở rộng tầm mắt?"

Bạch Viễn Đường đánh giá hộp gỗ đơn sơ của Phượng Thiên Tuyết đang nằm trên bàn, một tỳ nữ bên này lập tức lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Một cái hộp gỗ như này, có khả năng đựng dược liệu trân quý bên trong?

"Bản tiểu thư họ... Thiên, tên Bạch, gốc dược liệu này rốt cuộc trị giá bao nhiêu kim tệ, mời Bạch Phó đường chủ xem qua." Phượng Thiên Tuyết cũng không dài dòng, mở hộp gỗ ra, nhưng chỉ thấy một ngân tiên quả nhỏ bằng nắm tay an tĩnh nằm trong đó, toàn thân phát ra ngân quang nhàn nhạt, tiên khí phiêu dật, mùi thơm ngát làm cho tinh thần Bạch Viễn Đường chấn động!

Hắn khiếp sợ nhìn ngân tiên quả trong hộp gỗ, tim đập cực nhanh! Đây là linh quả nhất phẩm hiếm có, ở Hạ Quốc chỉ có mười quả!

Tỳ nữ khinh thường Phượng Thiên Tuyết hèn mọn hoảng sợ không thôi, không nghĩ tới một thiếu nữ nhìn bình bình phàm phàm, lại có vật trân quý như vậy.

Phượng Thiên Tuyết bình tĩnh ngồi đối diện, nhấp nhẹ chén trà, hương trà bay vào mũi.

Nhìn phản ứng của Bạch Viễn Đường nàng rất hài lòng, ngân tiên quả ở Thần Giới đại lục là tiên quả tứ phẩm, thế nhưng tại tiểu quốc như nơi đây, thế nào cũng rất hiếm có..

Bạch Viễn Đường ho khan một tiếng, "Tiểu Hạ, người mau mời dược thánh (người hiểu biết dược liệu) đến".

Dược thánh Trần lão, là luyện dược sư ở Vĩnh Xuân Đường, đẳng cấp đến dược tông sơ cảnh, luyện dược sư như vậy toàn Hạ Quốc chưa đến một trăm người!

"Vâng, Phó đường chủ." Tiểu Hạ cung kính nói, tham lam nhìn thoáng qua ngân tiên quả đang an tĩnh nằm trong hộp gỗ, trong lòng dâng lên sự đổ kị mãnh liệt.

"Thiên tiểu thư, xin ngài chờ một chút, ngân tiên quả quá mức trân quý, chỉ có thể mời được thánh đến xem xét!".

Bạch Viễn Đường cung kính nói, mặc kệ Phượng Thiên Tuyết như thế nào có được ngân tiên quả, nhưng đối phương nhất định không phải là nhân vật bình thường.

"Bạch Phó đường chủ không cần khách khí, ta có thể đợi."

Phượng Thiên Tuyết cười nhạt nói, ánh mắt của nàng trong veo nhưng lạnh lùng, lại cực kỳ không thích hợp.

Bạch Viễn Đường cực kỳ kinh ngạc, thiếu nữ này nhìn qua chỉ mười sáu mười bảy tuổi, thế nhưng việc đối nhân xử thế nàng rất thành thục cẩn trọng như đã trải qua sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-1: Được đỉnh thần bí (1)

Trần lão rất nhanh liền đi tới tiếp các vị khách, khi hắn thấy được trong hộp gỗ đích thực là Ngân Tiên quả, nhất thời kích động không thôi, có chút thất lễ mà nâng hộp gỗ kêu lên: "Ngân Tiên... Ngân Tiên quả! Đúng thực là Ngân Tiên quả, mùi thơm này, hình dạng này, ánh sáng này... giống y như trong sách viết!".

"Khụ... Trần lão, vị này chính là Thiên tiểu thư, chủ nhân của Ngân Tiên quả.". Bạch Viễn Đường ho khan một tiếng, nói, khiến cho Trần lão phục hồi tinh thần lại, hắn lúng túng buông hộp gỗ xuống, nóng ruột quan sát Phượng Thiên Tuyết.

Cả bàn tay và môi Trần lão đều run rẩy nhẹ, chứng tỏ nội tâm hắn đang thật sự sung sướng, nhưng ngay sau đó, lão cáo già này liền cười vui vẻ, che giấu sự phấn kích và khẩn trương ở trong lòng.

"Thiên tiểu thư, ta là thần y ở đây, cũng là thủ tịch luyện dược sư, rất nhiều thần dược đều là xuất hiện từ tay của lão phu. Ngân Tiên quả này... thực sự rất hiếm, không bằng như vậy đi, chúng ta ra giá hai trăm vạn, ý của tiểu thư thế nào...".

Trần lão ngồi xuống nghiêm túc nói, trong giọng nói còn mang theo ý cung kính.

Phượng Thiên Tuyết thần nhiên nhưn mi, hai trăm vạn kim tệ mua Ngân Tiên quả của nàng? Ở tại đại lục Thần Giới, giá của Ngân Tiên quả có thể bán được ba trăm vạn kim tệ, hôm nay ở chỗ này lại chỉ có...

Thấy Phượng Thiên Tuyết không nói không rằng, Trần lão có chút nóng ruột: "Thiên tiểu thư, thôi thì như vậy... Ba trăm vạn kim tệ?".

Cái này quả là một cái giá rất cao, cho dù mang đến phòng đấu giá cũng khó đạt được, trái lại Phượng Thiên Tuyết vẫn không ưng mỉm cười: "Trần lão, Ngân Tiên quả có thể gặp không thể cầu!".

Trần lão và Bạch Viễn Đường liếc mắt nhìn nhau, Trần lão khẽ cắn môi, cho dù đau lòng, nhưng vẫn giữ gương mặt cười vui vẻ, nói: "... Bốn trăm vạn kim tệ?".

"Trần lão quả là có thành ý, cứ thống nhất vậy đi, chỉ có điều...". Phượng Thiên Tuyết kéo dài âm cuối, lần này nàng cần dược đỉnh, nhưng bây giờ nàng còn chưa có thực lực gì, ra ngoài mua dược đỉnh tốt nhất, chỉ sợ sẽ gây oanh động.

Trần lão và Bạch Viễn Đường lập tức khẩn trương lên, Bạch Viễn Đường vội vàng nói: "Tiểu tổ tông a, tuy rằng Vĩnh Xuân Đường của chúng ta có chi nhánh toàn quốc, thế nhưng... thực sự không thể lên đến năm trăm vạn!".

Phượng Thiên Tuyết khẽ mỉm cười, thanh âm tựa tuyết rơi: "Vậy, như thế này, bản tiểu thư muốn một dược đỉnh tốt nhất, không biết Trần lão... Có thể giúp đỡ không?".

Đôi mắt Trần lão và Bạch Viễn Đường sáng ngời, trăm miệng một lời, nói: "Thiên tiểu thư còn là luyện dược sư?".

"Chỉ là có ý muốn thử mà thôi!".

Muốn thử xem mà cũng muốn loại dược đỉnh tốt nhất? Định lừa ai? Bạch Viễn Đường và Trần lão vô cùng kích động, muốn đào tạo một nhân tài ở một quốc gia nhỏ, e rằng việc này còn khó hơn lên trời.

Hôm nay thiếu nữ thần bí này xuất hiện, cách hành sự đều toát lên tố chất của một thiên tài, hỏi bọn hắn làm sao không kích động?

"Thiên tiểu thư, ở chỗ chúng ta cũng có một cái được đỉnh tốt nhất, cũng có thể coi như là linh vật có linh khí, thánh cấp được đỉnh, Ly Long được đỉnh, ta sẽ cho người mang tới!". Trần lão vội vã gọi người hầu đem Ly Long được đỉnh vào.

Dáng vẻ tươi cười của Bạch Viễn Đường tăng thêm vài phần chân thành: "Thiên tiểu thư, nếu người thực sự là một luyện được sư, người có thể hợp tác dài lâu với chúng ta, đừng ngại, Vĩnh Xuân Đường một phần, Thiên tiểu thư được chín phần, thế nào?".

Khỏe môi Phụng Thiên Tuyết nhẹ cong lên, nàng đang chờ chính là câu nói này.

Bởi vì nàng không có khả năng liên tục hái Ngân Tiên quả đem đi bán, cho nên tiền bạc sau này, vẫn phải dựa vào chế thuốc mà kiếm được.

"Vĩnh Xuân Đường các người chỉ lấy một phần, liệu có ổn không hay quá ít?". Phụng Thiên Tuyết có chút ngượng ngùng.

Ở trước mặt tiền bối, nàng nhận được sự đả ngộ nhiều hơn so với tưởng tượng.

Nàng còn tưởng rằng sẽ phải chịu sự kỳ thị, dù sao thoát nhìn, nàng cũng chỉ là một nữ yếu ớt.

Nếu như đối phương cường chế cướp đi Ngân Tiên quả của nàng, thì có thể nói, nàng không có biện pháp thắng được.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-2: Được đỉnh thần bí (2)

"Không không! Sau này mong rằng Thiên tiểu thư chiếu cố Vĩnh Xuân Đường của chúng ta hơn, và lại, nếu sau này còn có Ngân Tiên quả, mong rằng Thiên tiểu thư tiếp tục liên hệ chúng ta!".

Bạch Viễn Đường hoàn toàn không có một chút đáng vẻ kiêu ngạo nào, còn Trần lão thì khẽ cười một tiếng: "Thiên nha đầu, chỉ cần người có nó trong tay, chúng ta nhất định sẽ cho người giá cả tốt nhất, tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Nếu như bình thường có gì cần Vĩnh Xuân Đường chúng ta hỗ trợ, chúng ta nhất định sẽ toàn tâm, toàn sức giúp đỡ!".

Kẻ ngu si cũng có thể hiểu rõ, Trần lão và Bạch Viễn Đường là đang khéo léo dụ dỗ, mượn hơi Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết cũng đang chờ những lời nói này, dù sao hiện tại thực lực của nàng cũng không mạnh, lại một thân một mình, nếu như không may chọc tới đại nhân vật nào đó, quả thật cần sự giúp đỡ.

Dù sao nền móng thân thể này quá kém, huyền thuật, luyện đan thuật và cả phù thuật bảo điển mới lấy được, đều cần thời gian tu luyện.

"Trần lão khách khí, nhận được sự che chở từ Vĩnh Xuân Đường, là nha đầu ta may mắn". Phụng Thiên Tuyết thản nhiên cười, hắc hắc, lão đầu này còn chưa phải quá ngu dốt.

Lấy lòng nàng như vậy, còn không phải là vì thấy nàng có thể lấy ra Ngân Tiên quả, lại cần loại được đỉnh tốt nhất hay sao.

"Ha ha nha đầu này thật thẳng thắn, có thể khai thác nhân tài, Vĩnh Xuân Đường chúng ta cam tâm tình nguyện!".

Trần lão cười sáng khoái, thực lực của Vĩnh Xuân Đường không có gì để nghi ngờ, mà Phụng Thiên Tuyết lựa chọn Vĩnh Xuân Đường, đúng là cách lựa chọn thông minh nhất.

Chỉ chớp lát sau, liền có hai thị đồng cẩn thận từng ly từng tí mang một cái hòm tới, mở hòm ra, lọt vào mắt chính là một được đỉnh đại khí.

Được đỉnh độ cao bằng người, bên ngoài được đỉnh được khảm bốn con rồng vàng, bốn con rồng đều há miệng, và trong miệng chứa một viên nguyệt lượng thạch phát ra ánh sáng bạc nhẹ nhẹ.

Trên được đỉnh, có chạm trổ những đường vân vô cùng quái dị, một cỗ khí tức viển vông thể lương lập tức đập vào mặt.

Nội tâm Phụng Thiên Tuyết rung động vô cùng, nàng cảm nhận được ẩn kín hình trăng khuyết trên xương quai xanh mình đang nóng rực lên rất rõ ràng.

Lẽ nào... Nàng có duyên với Ly Long được đỉnh này? Hay là có gì đó trong không gian liên quan đến Ly Long được đỉnh?

"Thiên nha đầu, đây chính là bảo bối của Vĩnh Xuân Đường ta, chỉ có một điều... Cho tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện người có thể sử dụng nó để luyện thuốc, thế nhưng Thiên tiểu thư lại là người đặc biệt bất ngờ gặp gỡ, lão hủ định đưa nó cho Thiên tiểu thư, nếu như Thiên tiểu thư không chê...".

Trần lão cẩn thận nói, thực sự rất sợ Phụng Thiên Tuyết tức giận.

"Không sao, nếu như ta không dùng được, ta sẽ trả về chỗ cũ, mua cái được đỉnh khác.". Phụng Thiên Tuyết đứng lên, đi tới gần được đỉnh tinh tế quan sát.

Càng tới gần, Phụng Thiên Tuyết càng cảm thấy ấn tượng nóng rực, nàng thần nhiên cong nhẹ khóe môi: "Trần lão, Ly Long được đỉnh này giá bao nhiêu, hay là dùng Ngân Tiên quả đổi lấy Ly Long được đỉnh này?".

"Không không, cái tôn được đỉnh này đối với Vĩnh Xuân Đường mà nói, không có bất kỳ lợi ích nào, dùng để tặng người có duyên, nếu như Thiên nha đầu thích thì cứ lấy đi!".

Trần lão vui tươi hơn hờ mà nói, hắn cũng vui vẻ muốn lôi kéo Phụng Thiên Tuyết, chỉ cần nàng thích là được..

"Đúng vậy, nếu như Thiên tiểu thư thích cứ việc nhận lấy!". Bạch Viễn Đường khẽ cười nói, đối với quyết định của Trần lão, hắn nghĩ chắc chắn đúng, người có tâm nhìn rộng sẽ luôn xem xét quyết định cho tương lai.

"Thật cảm ơn Trần lão, Bạch phó đường chủ..".

Phụng Thiên Tuyết cũng không khách khí, ý niệm khẽ động, được đỉnh đã bị thu vào trong không gian của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11-1: Trọng dụng tương đương giết chết! (1)

Trần lão và Bạch Viễn Đường cũng không kinh ngạc bao nhiêu, nhân vật thần bí giống Phụng Thiên Tuyết có một túi không gian cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này, vị nữ tử gọi là Tiểu Hạ đi tới, đặt một tờ phiếu tím chỉ tôn trước mặt Trần lão.

Trần lão nhận lấy, cười híp mắt nói với Phụng Thiên Tuyết: "Thiên nha đầu, một tờ phiếu tím chỉ tôn này có năm trăm vạn kim tệ, phiếu tím có thể sử dụng ở bất kỳ quốc gia nào trên đại lục Thiên Long, hơn nữa cũng nhận được đãi ngộ tốt nhất, Thiên nha đầu nhận lấy đi, Vĩnh Xuân đường chúng ta chỉ phát ra ngoài năm mươi tờ phiếu tím thôi!".

Phụng Thiên Tuyết vui lên, không nghĩ Trần lão sẽ coi trọng nàng như vậy, vì vậy cung kính nhận lấy, "Cảm ơn Trần lão..".

"Thiên nha đầu, nhớ rõ về sau có tài được gì, hoặc là đan dược, đều phải nhớ đưa tới nơi đây!". Trần lão giao hoạt nỏ nụ cười, Bạch Viễn Đường lần đầu tiên thấy Trần lão nhiệt tình đối với người khác như vậy, tuy rằng hắn cũng hiểu Phụng Thiên Tuyết không phải một người đơn giản.

Nhưng có thể khiến Trần lão coi trọng như thế thì mới xuất hiện lần đầu, hắn đột nhiên tràn ngập tò mò cùng chờ mong đối với Phụng Thiên Tuyết, sau này không biết nha đầu này sẽ trở thành như thế nào?

Phụng Thiên Tuyết mỉm cười, "Thiên Bạch nhất ngôn, tứ mã nan truy!".

Nghe nàng cam đoan như vậy, lúc này Trần lão mới yên tâm, để Tiểu Hạ đưa Phụng Thiên Tuyết rời khỏi cửa hàng.

Vừa rời Phụng Thiên Tuyết còn là người không một xu dính túi, hiện tại lại có năm trăm vạn kim tệ, thật sự giống như nằm mơ.

Cặp mắt kia của Tiểu Hạ giống như độc tiễn rơi vào sau lưng Phụng Thiên Tuyết, thiếu nữ thần bí này, vừa ra trận đã được Trần lão chú ý, thật sự là tức chết nàng!

Tiểu Hạ là chất nữ của chánh đường chủ, vì muốn trở thành một luyện dược sư, nàng liền cầu chánh đường chủ cho một chức vị trong Vĩnh Xuân đường, nhưng mà Tiểu Hạ hết sức bình thường trong phương diện huyền thuật, phương diện chế thuốc lại còn thấp hơn, chánh đường chủ không có biện pháp, cũng chỉ có thể an bài Tiểu Hạ chăm trà rót nước ở chỗ này.

Tiểu Hạ vẫn muốn tiếp cận Trần lão, nhưng mà Trần lão lại chỉ cho nàng làm tỷ nữ bình thường, căn bản không nghĩ dạy nàng luyện dược!

Cho nên đối với Phụng Thiên Tuyết đột nhiên xuất hiện, nàng vô cùng ghen ghét.

Tiểu Hạ nhướng lông mày, chạy nhanh qua một bên, nói với nam tử đứng ngoài cửa: "Đi theo nữ nhân kia, xem nàng là thiên kim nhà ai!".

Nam tử kia là ám vệ Hạ gia chọn cho nàng, nam tử gât đầu, lập tức biến mất.

Nhưng mà một khắc đồng hồ sau, nam tử trở về, truyền một tờ giấy cho tiểu Hạ, tiểu Hạ vừa nhìn sắc mặt đại biến, thì ra sau khi thiếu nữ thần bí kia rẽ vào một khúc ngoặt, liền nhanh chóng biến mất.

Ám vệ nói thiếu nữ thần bí kia không biết dùng bộ pháp gì, thoáng cái liền bỏ rơi hắn.

Tiểu Hạ vừa tức vừa hận, nhưng mà còn nhiều thời gian, nàng mới không tin thiếu nữ thần bí kia sẽ không xuất hiện trở lại.

Sau khi Phụng Thiên Tuyết bỏ rơi ám vệ kia, sắc mặt lạnh lùng.

Mặc dù Trần lão đối xử với nàng tốt, nhưng trong Vĩnh Xuân đường vẫn có người bất mãn đối với nàng.

Nhưng mà tạm thời mặc kệ những chuyện này, Phụng Thiên Tuyết đi mua bạch phù, định luyện phù thuật vào buổi tối một chút, nàng vốn nghĩ mua liền một lượt bốn loại giấy đây, nhưng mà bởi vì như vậy sẽ khiến người ta để ý quá mức, nàng cũng không muốn rước thêm phiền toái, vì vậy liền mua hai mươi cái phù.

Trước đó, Phụng Thiên Tuyết đã tới khách điểm đổi mười vạn kim tệ, mà một tấm bạch phù cần mười kim tệ, đây là mấy tháng lương của người bình thường rồi.

"Chu Nhi, Vân Nhi, từ nay về sau các ngươi không cần đi hái thuốc, đồ ăn một ngày ba bữa đều giao cho các ngươi. Đương nhiên nếu như các ngươi sinh ra dị tâm, cũng đừng trách bốn tiểu thư lòng dạ độc ác!". Phụng Thiên Tuyết dùng bữa ăn xong, nói với Chu Nhi cùng Vân Nhi đứng ở một bên.

"Tỷ!". Phụng Thiên Trạch trừng to mắt, không rõ vì sao Phụng Thiên Tuyết lại muốn để hai nô tài từng khi dễ bọn họ làm người hầu của mình.

"Dạ, đại tiểu thư, nô tỳ nhớ kỹ! Mạng của nô tỳ là của đại tiểu thư, nô tỳ không dám có dị tâm!". Chu Nhi vội vàng tỏ thái độ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11-2: Trọng dụng tương đương giết chết! (2)

Dù sao chỉ trong vòng một đêm mà đích nữ phế vật lại trở nên lợi hại như vậy, nhất định là có cao nhân vừa ý, tuy rằng bình thường Chu Nhi thích ức hiếp người khác, nhưng dù gì cũng không phải kẻ điên.

Vân Nhi vội vàng quỳ xuống, "Đại tiểu thư, Chu Nhi nói đúng, tỷ muội chúng ta nhất định sẽ hầu hạ tiểu thư và thiếu gia thật tốt!".

Phụng Thiên Tuyết thân nhiên cong khoeo môi lên, "Thức thời, mỗi người thưởng mười kim tệ, về sau làm cho tốt, bốn tiểu thư sẽ có khen thưởng!".

Phụng Thiên Tuyết bỏ hai mươi kim tệ vào tay hai nô tỳ.

Chu Nhi và Vân Nhi lập tức run rẩy dập đầu, "Tạ tạ đại tiểu thư!".

"Các ngươi đi xuống đi.". Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt, nàng biết đáy lòng hai nha đầu này dâng lên vui sướng cực lớn.

Dù sao các nàng hái thuốc tại dược viên này, một tháng mới có hai kim tệ!

Bình thường đi ra bên ngoài, một cái bánh bao cần một đồng tiền, mà một trăm đồng tiền chính là một kim tệ.

Mười kim tệ kia đối với Chu Nhi Vân Nhi, là vô cùng tốt.

"Tỷ tỷ, các nàng cũng là nô tài đã từng khi dễ chúng ta, sao tỷ lại trọng dụng các nàng vậy?". Phụng Thiên Trạch không hiểu nhìn Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết nhẹ nhàng cười, "Thiên Trạch, mấy nha đầu này cũng chỉ dám khi dễ kẻ yếu, nhưng bây giờ chúng ta đã trở nên mạnh mẽ, các nàng tuyệt đối có thể giúp đỡ. Lại nói nơi này cũng chính là nơi các nàng quen thuộc nhất, nếu như chúng ta ra ngoài tìm người hầu khác, không chỉ lãng phí thời gian còn không thể cam đoan người hầu kia có thể trung thành với chúng ta hay không. Còn chưa nói đến... Hiện tại trọng dụng, cũng không có nghĩa là cuộc sống của các nàng sẽ tốt!".

Rốt cuộc Phụng Thiên Trạch cũng hiểu, "Nói cũng phải, tỷ tỷ đã cho các nàng ăn độc dược... Hừ, dám phản kháng cũng chỉ còn đường chết, ít nhất các nàng đều cho rằng như vậy."

"Thiên Trạch, một trái Ngân Tiên quả này đệ ăn một chút, đoán chừng trong đoạn thời gian tới đệ sẽ lại tăng một cấp.". Phụng Thiên Tuyết khẽ động ý niệm, trên tay nhiều hơn một trái Ngân Tiên quả.

Hiện tại nàng đã vô cùng ăn ý với không gian Phụng Tiên, cho nên cũng không cần tự mình đi hái, khẽ động ý niệm, đồ vật cần dùng đều sẽ xuất hiện trên tay.

Người ở bên ngoài nhìn vào, đều cảm thấy Phụng Thiên Tuyết có một giới chỉ hoặc là túi không gian mà thôi.

"Tỷ tỷ người thật lợi hại, làm sao tỷ có nhiều bảo vật như vậy nha?". Trong mắt Phụng Thiên Trạch lóe ra tia sáng hưng phấn, trên gương mặt có chút huyết sắc kia tràn đầy hy vọng.

"Về sau đệ sẽ biết nhiều hơn nữa, Thiên Trạch, người cố gắng tăng cấp là được rồi. Những chuyện khác không cần quan tâm, để tỷ tỷ đến giải quyết.". Phụng Thiên Tuyết ôn nhu sờ sờ đầu Phụng Thiên Trạch, đôi mắt to đen nhánh của hắn hiện ra một tia vui vẻ.

"Tỷ tỷ người là thần tượng của đệ! Nếu mẫu thân biết tỷ lợi hại như vậy, nhất định sẽ an tâm!".

Phụng Thiên Tuyết dừng lại một chút, kiếp trước nàng là cô nhi, đối với cái danh từ mẫu thân này, thật sự vô cùng lạ lẫm.

Trong ấn tượng căn bản không có bộ dạng của mẫu thân, theo trí nhớ, sau khi chính thể Phụng gia Trần Diệu Ngọc sinh hạ bọn họ, thân thể một mực không tốt, về sau bệnh nặng một hồi liền đi về cõi tiên.

Phụng phủ cũng không cử hành an táng cho chính thể giống như một dạng tang lễ, bởi vì chính thể này cũng là cô nhi.

Lúc trước Phụng Tử Bách thiếu niên khí thịnh, vô cùng mê luyện Trần Diệu Ngọc, mặc kệ gia tộc phản đối kiên quyết lập nàng làm chính thể.

Nhưng mà về sau không biết xảy ra chuyện gì, làm cho Phụng Tử Bách khinh thị chính thể này như vậy?

"Xem ra... Chúng ta nhất định phải hỏi phủ rồi, còn có rất nhiều câu hỏi đang chờ chúng ta giải đáp!". Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng mà nhướn mày.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-1: Bị mỹ nam bắt đi (1)

"Tỷ tỷ, người nói cái gì? Ý của tỷ là nương của chúng ta... Chết oan hay sao?". Sắc mặt Phụng Thiên Trạch biến đổi.

"Có khả năng này, nhưng mà Thiên Trạch, chúng ta bé quan trước, cố gắng tăng cấp huyền thuật lên, về sau gặp phải cường giả còn có thể bảo vệ tính mạng.". Nội tâm Phụng Thiên Tuyết nặng nề, nàng đương nhiên nhớ tới nam tử rơi vào trong hồ của mình mấy ngày trước.

Nam tử kia, có phải là Hiên Viên Nguyệt Triệt thật hay không?

Phụng Thiên Trạch ngoan ngoãn gật đầu, Phụng Thiên Tuyết tu hành ở hậu viện, Phụng Thiên Trạch thì ở Tiền viện.

Tiểu Dược Viên thật là tốt, từ lần Phụng Thiên Tuyết dạy dỗ Chu Nhi trước đó, không còn có người tới quấy rầy bọn họ nữa, yên tĩnh giống như nơi hoang vu.

Phụng Thiên Tuyết thận trọng học phù thuật trong không gian.

Phù thuật, cần thiên phú.

Một người không có thiên phú, một khi tiếp xúc với phù thuật sẽ gặp trọng thương thổ huyết, nhưng mà Phụng Thiên Tuyết về cái phù thứ nhất - Thuận Di phù liền thành công rồi!

Phụng Thiên Tuyết vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới chính mình lại có thiên phú? Ngắm lại kiếp trước của mình, là luyện được sư xuất sắc, triệu hoán sư, luyện độc sư, huyền thuật sư... Quả thực không gì không làm được!

Cảm tạ trời xanh cho nàng có được ưu thế kiếp trước thêm lần nữa!

"Thuần Di phù không tệ, về sau gặp phải tập kích có thể bảo vệ tính mạng. Thử lại trận phù bảo vệ tâm pháp này lần nữa!". Phụng Thiên Tuyết cẩn thận từng li từng tí trải một tấm bạch phù lên trên đài ngọc.

Linh lực màu bạc khẽ quán quanh đầu ngón tay của nàng, Phụng Thiên Tuyết vẽ một ít phù văn kỳ lạ trên bạch phù, nàng một mực vẽ Thuần Di phù và Trận Pháp phù, hiện giờ cũng phải dùng tới pháp trận.

Bên trên Bạch phù xuất hiện một ít đường vân kỳ lạ, tràn đầy thần bí và huyền ảo!

Phụng Thiên Tuyết vẽ xong cái phù, trên tấm bạch phù kia hiện lên một tầng màu vàng, phù văn tản ra bạch thần lấp lánh, nhưng mà một giây sau, bùm một tiếng, lá bùa kia lại tự động bốc cháy!

Đã thất bại? Phụng Thiên Tuyết có chút thất vọng, bởi vì nàng đang rất cần loại phù này để bảo vệ tiểu viện a, ngộ nhỡ có người xông tới, có thể bảo vệ đệ đệ.

"Rốt cuộc vì sao lại thất bại?". Phụng Thiên Tuyết xoa xoa bàn tay, lập tức lấy Phù Sư bách khoa toàn thư ra lật nhìn tỉ mỉ một chút.

"Ta thật sự sợ ý chủ quan! Thì ra Trận Pháp phù này là phù cấp hai, lại còn là phù cường đại, trận pháp vẽ ra cũng phải to lớn hơn!". Phụng Thiên Tuyết vỗ đầu một cái, quyết định ngày mai đi lấy ba loại phù khác!

Hừ hừ, không vẽ nhiều phù một chút, sao có thể xứng đáng với thiên phú nghịch thiên này của nàng?

Kế tiếp Phụng Thiên Tuyết liền luyện huyền thuật, ăn nửa trái Ngân Tiên quả, một đêm không ngủ cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Cứ như vậy qua ba ngày, Phụng Thiên Tuyết xuất quan.

Nàng từ cấp hai lên tới cấp bốn!

"Đi xem đệ đệ đã thăng lên mấy cấp...". Tâm tình của Phụng Thiên Tuyết rất tốt, nhưng mà không nghĩ tới khi nàng vừa mở to mắt, liền nhìn thấy một người toàn thân hắc y đứng ở trước mặt nàng.

Một luồng hơi thở lạnh như băng đánh tới, không đợi Phụng Thiên Tuyết phản kháng, hơi thở cường đại kia đã ép nàng tới mức hoàn toàn không thể động đậy, với tay ra, xách cổ áo của Phụng Thiên Tuyết!

Một cỗ hương vị vi diệu khiến cho Phụng Thiên Tuyết hôn mê bất tỉnh...

Đợi Phụng Thiên Tuyết tỉnh lại, rơi vào tầm mắt chính là khung cửa khắc hình long phụng, bên trái là đại điện chỉ có một cái giường lớn, trên tường khảm vô số viên nguyệt lượng thạch.

Nguyệt lượng thạch tỏa ra tia sáng trắng nhàn nhạt, khiến trong điện giống như có vô số ngôi sao, Phụng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy linh khí ở nơi này vô cùng đậm, không khỏi chấn động!

Nàng bị người đó mang tới nơi này?

Đây là nơi nào?

Phụng Thiên Tuyết nắm chặt tay, lại nhìn sang bên phải.

Bên phải là thủy tạ (nhà trên mặt nước), trên cửa rải ngọc thạch trắng nõn, một bạch y nam tử dựa vào bàn trong thủy tạ, dung nhan yêu nghiệt dưới ánh trăng càng thêm huyền ảo.

Một đầu tóc đen kia buộc vào một nửa, một nửa còn lại lười nhác rơi trên vạt áo màu trắng.

Nam tử áo trắng híp mắt phụng lại, bên môi hiện ra một nụ cười yếu ớt, trong veo tựa như thanh tuyến. Cặp đồng tử âm u sâu thẳm kia, như có một loại ma lực cường đại, khiến linh hồn của Phụng Thiên Tuyết như bị đoạt đi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12-2: Bị mỹ nam bắt đi (2)

Nam tử áo trắng này, tuấn nhan tuyệt thế kia, có thể nói là khuynh quốc khuynh thiên hạ!

Nam tử áo trắng thấy Phụng Thiên Tuyết ngơ ngác nhìn mình, nụ cười không khỏi xán lạn hơn, nụ cười như vậy, lại đẹp tới mức khiến vạn vật âm thầm, khí tức tôn quý cũng lan tỏa toàn thân.

Thế gian như chỉ có một mình hắn khiến Phụng Thiên Tuyết gần như thất thần!

Hắn, chính là nam tử rơi vào trong hồ của nàng đêm đó!

Phụng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy hai gò má nóng lên, phát nhiệt, mặc dù đêm đó hắn không có thấy được thân thể của mình, nhưng mà...

"Nha đầu? Tỉnh? Hộ vệ của ta thật sự thô lỗ, ta nhất định sẽ trừng phạt hắn thay ngươi."

Thanh âm không hề khàn khàn giống như đêm đó, ngược lại tràn đầy gọi cảm động lòng người.

"Ngươi... Ngươi là đại vương tử Hiên Viên Nguyệt Triệt? ". Phụng Thiên Tuyết đứng lên, không tự chủ lùi về sau một bước.

Đêm đó đám thị vệ kia gọi nam tử này là điện hạ, mà điện hạ của Hạ quốc, cũng chỉ có ma ồm Hiên Viên Nguyệt Triệt rồi!

"Nha đầu thật thông minh, bốn vương thật không có nhìn lầm... Đến, tới đây ngồi với ta!". Hiên Viên Nguyệt Triệt cười tươi như hoa.

Phụng Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, không nghĩ tới nam tử cường đại kia, dĩ nhiên là Hiên Viên Nguyệt Triệt!

Nhưng mà, bốn thị vệ trong đêm hôm đó, đều không lợi hại bằng người mang nàng đến vừa rồi, người kia có thể lập tức áp bách nàng, tuyệt đối phải trên Huyền Tông!

Hạ quốc nhỏ, quả nhiên ngọa hổ tàng long!

"Đại vương tử mang dân nữ tới nơi này làm gì vậy?". Phụng Thiên Tuyết đứng ở nơi đó, gió đêm lướt nhẹ qua, hất vấy áo của nàng lên, tóc xanh tung bay, gương mặt mang theo tơ máu nhàn nhạt kia, lại có thể mê người đến vậy.

Ánh mắt tràn ngập lưu quang của Hiên Viên Nguyệt Triệt vẫn vui vẻ vẫn như trước.

"Nha đầu, gọi ta là Triệt, ngươi cũng không cần khách khí như vậy, chúng ta là người một nhà!".

"Ai là người một nhà với ngươi?". Phụng Thiên Tuyết vừa tức vừa giận, trên mặt cũng tựa như nóng rần lên.

Nhìn gương mặt của nha đầu kia đỏ lên, Hiên Viên Nguyệt Triệt thu liễm nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cặp mắt tức giận của Phụng Thiên Tuyết, "Thanh Long Dịch hóa của ta một phần thành hai, một nửa ở chỗ của ngươi, một bên ở chỗ này của ta, sao lại không phải người một nhà?".

Lời nói rất nghiêm túc, khiến Phụng Thiên Tuyết hải hùng khiếp vía!

Theo truyền thuyết đại vương tử xấu xí tánh khí táo bạo, nghe nói chỉ cần không hợp ý... Bất kể là thị nữ hay là thị vệ, lập tức đều rắc rắc...

"Điện hạ... Chẳng lẽ muốn ta trả Dịch hóa lại cho ngươi?". Phụng Thiên Tuyết thấp giọng nói, cảnh giác nhìn nam tử đang cười dịu dàng kia.

Khẩu Phật tâm xà, thật không biết nội tâm tên bệnh nam này đến cùng đang suy nghĩ gì?

Vương tử đều có bệnh ngạo kiều, một khi hắn không thích mình phân Dịch hóa của hắn ra, một chiêu cũng có thể hủy diệt nàng rồi!

Bởi vì Hiên Viên Nguyệt Triệt trước mắt này, không phải Hiên Viên Nguyệt Triệt khi phát độc, mà đã cấp Huyền Tông!

Ngắm lại huyền thuật sư chung quanh đều là cấp hai cấp ba đấy, thế nhưng Hiên Viên Nguyệt Triệt này lại đến Huyền Tông!

Chẳng lẽ bình thường hắn ẩn giấu thực lực? Nhưng tại sao lại không che giấu trước mặt nàng?

"Sao nha đầu lại sợ ta như vậy? Chẳng lẽ ta lớn lên thật đẹp, khiến nha đầu không dám tới gần ta sao?". Thanh âm của Hiên Viên Nguyệt Triệt êm tai mê người, lười biếng giờ tay ngoắc ngoắc Phụng Thiên Tuyết.

"Đừng sợ, tới đây!".

Thanh âm của hắn ôn nhu như nước, ánh mắt của hắn giống như mang theo một loại ma lực cường đại, khiến Phụng Thiên Tuyết không tự chủ được mà đi tới bên cạnh hắn!

Phụng Thiên Tuyết kinh hãi, chẳng lẽ nam tử này biết Nhiếp Hồn Thuật?

Chương 13-1: Mỹ nam tuyệt sắc (1)

Phượng Thiên Tuyết không có cách nào khống chế thân thể của mình, nàng khiếp sợ phát hiện Hiên Viên Nguyệt Triệt lại có thể khiến mình ngồi lên trên đùi của hắn!

Lập tức, Phượng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy huyết khí mãnh liệt, mặt đỏ tới mang tai!

Tuy rằng kiếp trước nàng đã là phu nhân, nhưng ở kiếp này, thân thể hiện giờ vẫn chưa từng tiếp xúc thân mật với nam tử như thế!

"Ngoan ngoãn ngồi, nghe lời!". Thanh âm của Hiên Viên Nguyệt Triệt, làm cho ý niệm giãy giụa của Phượng Thiên Tuyết thoáng cái biến mất.

Nàng như bị nhiếp hồn, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe Hiên Viên Nguyệt Triệt nói!

Nam nhân thực đáng sợ!

Không may hán...

Phượng Thiên Tuyết vô cùng chán động, nàng luôn luôn thông minh, vậy mà lại không biết làm thế nào cho phải!

Đôi đồng tử âm u kia của Hiên Viên Nguyệt Triệt tràn ngập ánh trắng, ôn nhu lại thần thánh như vậy.

Phượng Thiên Tuyết nhìn hắn, nam tử trước mắt đẹp đến nhân thần cộng phần (người và thần cũng phải phần hận), nàng dĩ nhiên cũng phát sinh phần nộ.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Hiên Viên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng chạm lên trên mặt Phượng Thiên Tuyết, "Gương mặt này thật là đáng tiếc... Nhưng mà ta có thể trị giúp ngươi, nha đầu, ngươi nói cho ta nghe xem Cửu Anh Huyết Độc, rút cuộc là loại độc gì."

Viên môi hán hàm chứa nụ cười, nét cười đẹp để khiến tim Phượng Thiên Tuyết đập cuồng loạn.

Trên người nam tử, có mùi hoa quế nhàn nhạt mà nàng thích.

Hiên Viên Nguyệt Triệt thấy nàng nhếch môi, cười nhẹ ôm lấy eo của nàng, "Ta chỉ khống chế được hành động của ngươi, nhưng năng lực ngôn ngữ của ngươi, vẫn còn. Ngươi nguyện ý nói cho ta biết, không nguyện ý...".

"Giết ta sao?". Phượng Thiên Tuyết thấp giọng nói.

Hiên Viên Nguyệt Triệt vô cùng thần bí, vậy tại sao tin đồn lại xấu tới mức như vậy, mà chân thật lại là dạng này?

Hắn đang che giấu cái gì? Hắn sợ hãi cái gì?

Đúng, Cửu Anh Huyết Độc!

Loại chất độc này, không phải luyện độc sư bình thường có thể luyện chế ra được.

Hắn cho người mang mình tới đây, chính là vì tìm ra cách giải sao?

Nhớ tới một viên Bồ Huyết Đan Hoàng cấp kia, nội tâm của Phượng Thiên Tuyết không tự chủ được mà mềm nhũn ra.

"Sẽ không, ta sao có thể cam lòng giết ngươi? Ta sẽ đợi, chờ ngươi nguyện ý nói là được!". Hiên Viên Nguyệt Triệt cười nói, mùi thơm ập tới, không ngờ hắn lại cúi người, gương mặt của hai người hầu như sát gần một chỗ.

"Nha đầu... Thế nhân khinh nhục ngươi, mắng mỏ ngươi, bêu xấu ngươi, hạ độc ngươi, ngươi cũng không gấp không vội, thật khiến cho ta cảm thấy hơi đau lòng". Hiên Viên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói, như mộng mị nói mê bên tai nàng.

"Ta sẽ giết chết cừu nhân của ngươi, từng tên một!". Thanh âm của Hiên Viên Nguyệt Triệt lập tức tràn đầy sát ý lạnh thấu xương!

"Không! Để ta tự mình động thủ!". Phượng Thiên Tuyết vô thức nói, sao có thể để đám người kia chết trong tay kẻ khác được?

Gương mặt Hiên Viên Nguyệt Triệt nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt của nàng.

Thái độ thân mật, khí tức thân mật, khiến Phượng Thiên Tuyết tựa như ngổn ngang trong gió rồi!

Hiên Viên Nguyệt Triệt này đang giờ trò gì a, không phải là muốn sắc dụ nàng đấy chứ?

"A... Thật sự có cốt khí, ta thích!". Trong mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt bắt đầu ngập tràn vui vẻ.

Phượng Thiên Tuyết nhìn cặp mắt đầy ắp ánh trắng kia, dường như nhìn thấy một ngôi sao từ từ bay lên.

Trên người nổi lên một luồng khô nóng, là Thanh Long Dị hỏa trong thân thể phát sinh cộng hưởng với Dị hỏa của Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Thân mình được thả ra, Phượng Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt, hẳn lại có hể buông lỏng giam cầm đối với thân thể của mình?

"Nếu không buông người ra, Dị hỏa của chúng ta tụ hợp làm một, chỉ sợ... Người sẽ trở thành nữ nhân của ta!". Hiên Viên Nguyệt Triệt trêu chọc cười nói.

Phượng Thiên Tuyết sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng nhảy sang một bên, rời xa Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-2: Mỹ nam tuyệt sắc (2)

Thấy nàng kinh hoàng như bé nhỏ trắng bị kinh hãi, Hiên Viên Nguyệt Triệt cười vui vẻ.

Nét tươi cười trên mặt dừng lại, hẳn, đã bao nhiêu lâu rồi hẳn không nở nụ cười như vậy? Nha đầu kia thật sự là rất thú vị, làm sưng mù trong nội tâm của hắn đều dễ dàng tan đi.

Phượng Thiên Tuyết hạ mắt, muốn ẩn vào trong bóng tối không cho hắn nhìn thấy gương mặt phỉm hồng của mình.

"Cảm ơn Dị hỏa của điện hạ, không bằng chúng ta làm giao dịch đi? Chỉ cần điện hạ không lấy Dị hỏa lại, như vậy ta sẽ cố gắng tìm phương thuốc giải độc cho người!".

Cửu Anh Huyết Độc, nàng có thể giải được, nhưng mà phải đợi nàng trở thành Dược Hoàng, còn phải đợi nàng mạnh mẽ lên, tìm được hung thủ Cửu Anh, liền có thể giải hết.

Hiện tại Phượng Thiên Tuyết không rõ ý tưởng của Hiên Viên Nguyệt Triệt, tuy rằng cảm thấy hắn sẽ không giết mình, cũng sẽ không hại nàng, nhưng đó chỉ là cảm giác.

Trải qua kiếp trước, nàng đã không tin cảm tình, không tin phán đoán với nam nhân rồi.

"Được, Hiên Viên Nguyệt Triệt ta vĩnh viễn sẽ không lấy Thanh Long Dị hỏa của Phượng Thiên Tuyết! Mặc kệ người có thể giải độc cho ta hay không, chỉ cần người cố gắng, ta cũng sẽ không trách người.". Hiên Viên Nguyệt Triệt cười híp mắt nói.

Phượng Thiên Tuyết có chút cạn lời, nam nhân này giống như hoàn toàn không quan tâm vậy, lời thề tốt đều bị hắn nói thành nửa đùa nửa thật.

Phượng Thiên Tuyết trầm mặc một hồi, liền chậm rãi nói: "Cửu Anh Huyết Độc, chính là từ luyện độc sư Dược Hoàng cấp lấy máu của hung thủ Cửu Anh chế thành độc. Giải độc không khó, cái khó là phải tìm được hung thủ Cửu Anh. Con thú này hành tung bất định, phải là huyền thuật sư Huyền Hoàng cấp mới có thể bắt phân thắng bại với nó...".

Nụ cười của Hiên Viên Nguyệt Triệt đã biến mất, hắn lạnh nhạt nhìn Phượng Thiên Tuyết, dường như đang phán đoán xem nàng có nói láo hay không.

"Đề luyện chế loại chất độc này, không chỉ cần có luyện độc sư Độc Hoàng cấp, còn cần thêm hai chú thuật sư Huyền Chủ cấp, như vậy mới có thể luyện được máu của hung thủ Cửu Anh thành loại chất độc mang nguyên rửa này, cho dù có thánh dược giải độc, lời nguyên rửa người vẫn còn tồn tại... Cho nên người hạ độc cho điện hạ, nhất định là cao thủ trong cao thủ, đoán chừng trong Hạ quốc cũng không có mấy vị cao thủ như vậy?".

Phượng Thiên Tuyết nâng mắt phượng lên, nhìn nam tử lạnh nhạt tịch liêu như ánh trắng kia, tim đột nhiên lại loạn hơn rồi.

Nàng hạ mắt, ngăn chặn nỗi lòng rối loạn.

"Luyện dược sư Dược Hoàng cấp vô cùng khó tìm, độc của điện hạ, chỉ sợ phải mất thời gian rất lâu, mới biết được có khả năng giải hết hay không".

Nội tâm Phượng Thiên Tuyết lại dâng lên một cỗ thương cảm, tuy rằng nàng đã trọng sinh, máu có thể giải độc, nhưng mà... Loại độc mang nguyên rửa này không thể giải hết. Chỉ có cửu chuyển âm dương tuyền trên đại lục Thần Giới, mới có thể giải hết bảy phần độc, lưu lại ba phần nguyên rửa!

Hiên Viên Nguyệt Triệt chính là đại vương tử, hậu cung sâu như biển, nghe nói Nguyên Long hoàng hậu là mẹ đẻ của Hiên Viên Nguyệt Triệt đã sớm chết bệnh.

Rồi sau đó đám cung phi tần, vì cố kỵ Hiên Viên Nguyệt Triệt trở thành thái tử, cho nên mới phải hạ độc thủ đi?

"Ừm, nói rất khá, ta tin ngươi.". Hiên Viên Nguyệt Triệt lạnh nhạt nở nụ cười, "Giải không hết, có lẽ là vận mệnh. Nhưng mà... Bản điện hạ làm sao sẽ cúi đầu trước vận mệnh được? Chính là trời, cũng không thể sắp đặt bản điện!".

Khuôn mặt hắn không quan tâm.

Phượng Thiên Tuyết nhíu đôi mi thanh tú, "Nói cũng thật dễ nghe, nhưng cách sáu ngày đều phải nhận một lần da nứt gãy xương...".

"Chỉ là đau đớn nho nhỏ, bản điện còn có thể không ngừng gia tăng sức miễn dịch, đây chẳng phải rất tốt?". Hiên Viên Nguyệt Triệt cười vẫy tay về phía nàng, "Đừng nghiêm trọng như vậy, cười một cái cho bản điện nhìn..".

Phượng Thiên Tuyết co rút khóe miệng, "Kỳ thật vẫn có một loại phương pháp khác, chính là trở thành triệu hoán sư cường đại, triệu hồi ra thần thú cường đại hơn hung thú Cửu Anh, là có thể nhẹ nhàng tìm được hung thú Cửu Anh rồi..".

"Triệu hoán sư? Đại lục Thiên Long mới có mấy triệu hoán sư như vậy, hơn nữa đều là trung cấp, ngươi cảm thấy có khả năng sao?".

Hiên Viên Nguyệt Triệt hừ lạnh một tiếng, lấy một lệnh bài màu vàng từ bên hông ra, ném vào trong tay Phượng Thiên Tuyết.

"Ngươi cứ tu luyện huyền thuật cho thật tốt, chuyện khác đừng nghĩ, độc này ta sẽ nghĩ biện pháp. Cái lệnh bài màu vàng này cho ngươi, ngộ nhờ ngươi bị nguy hiểm tính mạng, có thể nhỏ một giọt máu lên phía trên, ta sẽ lập tức xuất hiện cứu ngươi.". Nét mặt nam tử áo trắng tươi cười đẹp đẽ, "Còn có, nó có thể cho ngươi đến dòng binh hội, mời vài đoàn dòng binh, đều là miễn phí!".

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14-1: Ngươi không xứng với hắn (1)

Phượng Thiên Tuyết vô cùng khiếp sợ, Hiên Viên Nguyệt Triệt... Vì sao đối với nàng tốt như vậy?

"Vì sao... đối tốt với ta như vậy?".

"Chúng ta là người một nhà, không phải sao?". Hiên Viên Nguyệt Triệt ý cười thâm sâu, Phượng Thiên Tuyết chỉ cảm thấy da gà đều nổi lên.

Không phải đâu, Hiên Viên Nguyệt Triệt này tuyệt sắc vô song, nhưng mà vì hắn ngại độc... Cho nên mới tìm một nữ nhân sao?

Nam tử như vậy, một ngày chân chính xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, đây chính là sẽ làm cho vô số thiếu nữ phương tâm (trái tim) thiếu nữ :v) đại động!

Một bóng đen nhẹ nhàng hạ xuống, trong nháy mắt xách Phượng Thiên Tuyết lên, Hiên Viên Nguyệt Triệt sắc mặt trầm xuống, "Khuyên Thành! Ngươi nhẹ nhàng một chút!".

Nam tử kia hừ nhẹ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là từ xách lên đổi thành ôm vào lòng, nắm cả hông của Phượng Thiên Tuyết, nhẹ nhàng nhảy đi khỏi phạm vi nhìn thấy của Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nhìn thấy nơi Phượng Thiên Tuyết biến mất, trong mắt xẹt qua một tia hờn giận không rõ ràng!

"Khụ khụ...". Sắc mặt của Hiên Viên Nguyệt Triệt trong nháy mắt trắng bệch, xung quanh lập tức xuất hiện bốn thị vệ, "Điện hạ!".

"Điện hạ! Thương thế của ngươi chưa tốt hoàn toàn, làm sao có thể tùy tiện dùng mê hồn thuật?". Một giọng nói nữ tử vang lên, một thị vệ đưa một viên đan dược đưa đến bên mũi Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt nuốt đan dược xuống, sắc mặt mới chậm rãi khôi phục lại bình thường.

"Minh Sương, ngươi thật lắm miệng!".

Thanh âm của Hiên Viên Nguyệt Triệt băng hàn lạnh thấu xương, tràn ngập sát ý, đôi mắt ôn nhu không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại lệ khí vô hạn.

Hộ vệ Minh Sương sợ đến bỏ nhào thỉnh thịch một tiếng quỵ xuống.

"Điện hạ bớt giận!".

"Điện hạ, Minh Sương chỉ là quá lo lắng cho ngài, thỉnh điện hạ không nên trách cứ Minh Sương!". Ba tên hộ vệ khác vội vã vì Minh Sương thỉnh cầu.

"Lui ra!". Hiền Viên Nguyệt Triệt lạnh lùng nói, mấy tên thị vệ nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là im lặng lui xuống.

Hiền Viên Nguyệt Triệt nhớ tới hắc y nhân kia nắm cả hông của Phụng Thiên Tuyết, chẳng biết tại sao, ngực tràn đầy tư vị phức tạp...

Phụng Thiên Tuyết bị ném trên bãi cỏ ở hậu viện, nàng không vui lợi dụng linh lực để đứng vững, mới không ngã như chó gặm phải cứt.

"Các hạ dường như đối với ta cực kỳ bất mãn!". Phụng Thiên Tuyết nhìn thẳng vào ánh mắt của nam tử áo đen kia.

Nam tử áo đen tuy rằng che mặt, nhưng ánh mắt âm lãnh, tràn lan rất nhiều sát khí.

"Hừ, nếu không phải vì Triệt, bản công tử tất nhiên sẽ giết ngươi!".

"Các hạ, bản tiểu thư không có tội với ngươi mà?".

Phụng Thiên Tuyết không hiểu nhìn nam tử áo đen kia, hẳn đối với nàng dường như có oán khí cực lớn?

Lẽ nào hẳn bất mãn bản thân nàng được nhận dị hóa?

"Ngươi không có tư cách để làm nữ nhân của Triệt!". Nam tử áo đen đè nén lửa giận trong ngực, khẩu khí càng lạnh đậm.

"Nực cười, ai nói ta là nữ nhân của hắn?".

Người bên cạnh Hiền Viên Nguyệt Triệt có phải bị bệnh hay không a, mặc dù vương tử lớn lên đáng đáp không tẻ, thế nhưng Phụng Thiên Tuyết hoàn toàn không có tâm tư động tâm với đáng đáp của hắn!

Nàng hiện tại chỉ muốn điên cuồng tu luyện, điên cuồng thăng cấp!

"Thanh long dị hóa phân làm hai loại, nhất công nhất mẫu, mà công bố buộc, đã đến trên tay của ngươi, nói cách khác sau đó ngươi chỉ có thể làm nữ nhân của hắn... Cùng lắm ta nghĩ biện pháp làm cho Triệt buông tha ngươi, đến lúc đó bản công tử lại đem dị hóa bố buộc từ thân thể của ngươi ra!".

Nam tử áo đen khinh miệt liếc mắt nhìn Phụng Thiên Tuyết, "Ngươi là loại dân đen, thế nào có tư cách cùng Triệt đứng chung một chỗ? Hừ!".

Nam tử áo đen không chút nào che giấu sự chán ghét của với Phụng Thiên Tuyết, sau khi nói xong thân ảnh lóe lên, cả người liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-2: Ngươi không xứng với hắn (2)

Phụng Thiên Tuyết hai tay nắm thật chắc, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay, có một loại đau nhức khiến nàng tỉnh giấc!

Kiếp trước của nàng, bởi vì là cô nhi, sở dĩ rất nhiều người cũng không muốn gặp nàng, coi thường nàng, chẳng thèm nàng!

Mà chỉ có sư phụ của nàng... Đối đãi ôn nhu với nàng!

Sư phụ!

Nhớ tới nam tử như ngọc kia, lòng Phụng Thiên Tuyết đau nhức buồn bực, nếu như nàng nghe lời sư phụ, không lấy Hạ Lan Dung Mặc kia, nàng cũng sẽ không chết tàn nhẫn như vậy, hơn nữa lại trọng sinh vào cơ thể này!

Có điều Phụng Thiên Tuyết không sợ, bởi vì... thân thể nha đầu này, dung mạo giống mình kiếp trước như đúc!

Một ngày nào đó, nàng có cơ hội trở lại Thần Giới, đứng trước mặt của tra nam tiện nữ, nhìn bọn hắn cầu xin tha thứ!

"Đồ mặt đen, ngươi chờ xem, có một ngày ta có cơ hội sẽ đánh ngươi thành chó gặm phải cứt, hừ, dám xem thường Phụng Thiên Tuyết ta?". Phụng Thiên Tuyết trong lòng ngực tràn đầy lửa giận, Hiên Viên Nguyệt Triệt ôn nhu như vậy, thế nhưng lại kết giao với loại bằng hữu cuồng vọng vô tri này, thực sự là đáng tiếc!

Phụng Thiên Tuyết sờ sờ kim bài trong túi, trong lòng không khỏi khẽ động, nếu như Hiên Viên Nguyệt Triệt nói là sự thật, như vậy... Hẳn đối với nàng, thật đúng là quá tốt.

Trong đầu, liền hiện ra ánh mắt đầy ý cười kia, dung nhan đẹp đẽ nhất thiên hạ, tâm không tự chủ được điên cuồng nhảy dựng lên.

Loại tình cảnh này, giống như Phụng Thiên Tuyết đã từng động tâm với Hạ Lan Dung Mặc.

Phụng Thiên Tuyết đẩy lòng có vài phần kinh sợ, đối với tình yêu nam nữ, nàng vẫn còn bóng ma, dù sao Hạ Lan Dung Mặc vì muốn có địa vị của nàng, đối với nàng sùng ái lên tận trời.

Nhưng mà sùng ái càng cao, thì rơi xuống càng đau!

Phụng Thiên Tuyết đề lo lắng xuống, đi đến chỗ phòng ăn.

Là những món ăn lúc sáng, do Chu Nhi dâng lên, đồ ăn sáng là cháo nấu nẫu thịt, bốn cái bánh bao, bốn cái trứng hấp, còn hơn trước đây, đồ ăn cải thiện gấp mấy lần!

"Tỷ tỷ, tỷ lại đi ra ngoài?". Phụng Thiên Trạch khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Phụng Thiên Trạch dường như có chút thịt, lại cao thêm một chút.

Có thể thấy được ngân tiền quả hiệu quả đến vượt quy định như thế!

"Ừ, Thiên Trạch lại thắng thêm một cấp?". Phụng Thiên Tuyết ôn nhu nhìn đệ đệ, trong mắt đầy chờ mong.

"Xin lỗi tỷ tỷ... Thiên Trạch vô năng, vẫn chưa thắng cấp...". Phụng Thiên Trạch cúi đầu đau khổ nói, hẳn có dùng ngân tiền quả, thế nhưng linh quả chỉ làm cao lớn, nhưng chưa có dấu hiệu đã thắng được cấp.

Phụng Thiên Tuyết dừng một chút, tình huống này của Phụng Thiên Trạch đại khái có thể là do thể chất của hắn? Lúc trước nàng căn bản điều tra trong cơ thể đệ đệ không có bất cứ dấu hiệu lạ gì.

"Không có việc gì, đệ đã lên nhị cấp, cũng không có ai dám khi dễ chúng ta!". Phụng Thiên Tuyết cười cười, nàng thật ra rất nóng ruột, thế nhưng chuyện này cũng chỉ có chờ nàng mạnh mẽ lên, mới có thực lực để điều tra ra?

Chu Nhi và Vân Nhi lặng yên ngáy ngủ ở một bên, Phụng Thiên Tuyết từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, "Chu Nhi ngươi qua đây, ngươi đi mua cho ta những thứ này về, đây là năm trăm kim tệ."

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Chu Nhi khiếp sợ tròn to hai mắt, nàng và Vân Nhi tối hôm qua thảo luận một đêm, cũng không biết Phụng Thiên Tuyết lấy kim tệ ở đâu ra.

Thế nhưng Phụng Thiên Tuyết đột nhiên có thể tu luyện, nói cách khác nhất định có cao nhân tương trợ, như vậy kim tệ của nàng cũng là người kia tặng?

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ đi ngay!".

Chu Nhi nhận lấy tờ giấy cùng túi kim tệ, vội vàng vàng rời đi.

"Tỷ tỷ, tỷ lấy đâu ra nhiều kim tệ như vậy?".

Phụng Thiên Trạch không hiểu nhìn tỷ tỷ, câu hỏi về tỷ tỷ càng ngày càng nhiều, hắn phát hiện mình không hiểu rõ tỷ tỷ thân thuộc nhất.

"Là tỷ tỷ của đệ kiếm được, yên tâm đi, tỷ tỷ của đệ không đi ăn trộm, tiền này là quang minh chính đại có được."

Phụng Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, liếc nhìn Vân Nhi mặt đã trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15-1: Chó dữ đến thăm! (1)

Vân Nhi biết điều cáo lui.

Phượng Thiên Trạch phiền muộn vô cùng, "Tỷ tỷ, tỷ còn có bí mật gì không thể nói cho đệ biết?".

Dù sao cũng là tỷ đệ ruột, Phượng Thiên Trạch vẫn hy vọng biết được rõ ràng.

Phượng Thiên Tuyết cũng không muốn lừa gạt nữa, liền kể lại chuyện sau khi mình bị Phượng Tử Bách đánh ngã xỉu, hoàn hoàn chính chính tóm tắt lại một lần.

Phượng Thiên Trạch nghe đến rơi nước mắt, "Tỷ! Nhất định là mẫu thân hiền lành, nàng... Nàng mang đồ tốt nhất trên thế giới đến cho chúng ta!".

Phượng Thiên Tuyết gạt mình, không khỏi vỗ vỗ bả vai Phượng Thiên Trạch, "Ừm, đệ nói rất đúng, là mẫu thân... Cứu chúng ta, cho nên chúng ta không thể phụ bỏ nguyện vọng của nàng, một ngày nào đó, chúng ta sẽ đứng ở vị trí cao nhất...".

Phượng Thiên Trạch gật đầu thật mạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận phon phớt toát ra kiên định vô cùng!

Chu Nhi đang trên đường tới Phù Chi điểm.

Phù Sư trong Hạ quốc quá ít, nhưng mà loại cửa hàng này trong kinh thành vẫn phải có, đương nhiên cũng chỉ có một gian.

Chu Nhi bỏ ra nửa canh giờ mới mua được lá bùa yêu cầu, vừa vặn tiêu hết năm trăm kim tệ rồi.

Khi nàng về tới vườn, một thanh âm kiều ngạo gọi nàng lại, "Chu Nhi, đứng lại cho bọn tiểu thư!"

Chu Nhi nghe xong, lập tức sợ đến nhảy dựng lên, hai chân liền nhanh chóng chạy vào trong hẻm nhỏ!

"Tiện nhân, lập tức đứng lại cho bọn tiểu thư! Nếu không bọn tiểu thư cắt ngang chân của ngươi!"

Đó là thanh âm của Phượng Hiểu Vũ, Chu Nhi đành phải nơm nớp lo sợ quay đầu lại, sắc mặt vô cùng tái nhợt, "Tam... Tam tiểu thư!"

"Hừ, sao vừa thấy bọn tiểu thư lại bỏ chạy? Mấy ngày nay cũng không thấy ngươi đến quý phủ nữa, có chuyện gì hả?"

Phượng Hiểu Vũ và nha hoàn Lan Nhi đuổi theo Chu Nhi, khinh thường lạnh giọng hỏi.

Chu Nhi được Phượng Hiểu Vũ sai tới Dược Viên chuyên môn theo dõi Phượng Thiên Tuyết, bình thường đều cách mỗi ngày thì chạy tới quý phủ báo cáo nhất cử nhất động của Phượng Thiên Tuyết cho Phượng Hiểu Vũ.

"Tam tiểu thư tha mạng! Nô tỳ cũng chỉ vừa mới nghe thấy!". Chu Nhi bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, Tam tiểu thư tánh khí táo bạo, so với đại tiểu thư càng không chịu nổi.

Chu Nhi quỳ trên mặt đất, thân thể lạnh run.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng Hiểu Vũ không vui nói, Chu Nhi và Vân Nhi chính là bá chủ ở Dược Viên, căn bản cũng không có ai có thể giáo huấn được nàng.

Bởi vì Chu Nhi dựa lưng vào Tam tiểu thư Phượng gia, ai dám đối nghịch với Tam tiểu thư đây?

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ là nghễnh ngãng một chút, vì ồn quá, nên nô tỳ không nghe thấy tiếng của Tam tiểu thư!". Chu Nhi cúi đầu, không dám nói sai gì.

"Tiện nhân Phượng Thiên Tuyết kia, hiện tại ra sao làm sao vậy?". Phượng Hiểu Vũ cười lạnh một tiếng, hai tay ôm ngực châm chọc mà nhìn Chu Nhi.

"Hiện giờ toàn thân Đại tiểu thư đều có mùi thối, có thể là trúng độc!". Chu Nhi nhớ tới lời dặn của Phượng Thiên Tuyết, hình như đại tiểu thư không muốn cho người khác biết được chuyện nàng có thể tu luyện đi?

"Láo xược! Ngươi cái đồ tiện tỳ! Cũng dám lừa gạt bọn tiểu thư! Bọn tiểu thư rõ ràng nghe nói nàng đánh bọn ngươi tới sưng mặt, còn có linh lực nữa!".

Phượng Hiểu Vũ cũng vừa vặn vặn gập được hạ nhân trong Dược Viên, trong lúc vô tình hạ nhân đó tiết lộ cho nàng biết đấy!

Sắc mặt Chu Nhi trắng bệch, "Tam tiểu thư... Nô tỳ... Nô tỳ không rõ lắm..."

"Bốp!". Phượng Hiểu Vũ tát vào mặt Chu Nhi, đánh cho Chu Nhi lăn ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2: Chó dữ đến thăm! (2)

Chu Nhi cố hết sức mà bò lên, biết rõ nếu không nói ra, Tam tiểu thư sẽ đánh nàng đến chết!

"Tam tiểu thư... Ô ô! Nô tỳ cũng không biết vì sao trong vòng một đêm đại tiểu thư lại có linh lực, đánh nô tỳ và Vân Nhi tới sưng mặt lên, còn bắt chúng ta ăn độc đan... Nếu như chúng ta không nghe lời nàng, sẽ phát độc chết! Nô tỳ cũng không phải cố ý lừa gạt Tam tiểu thư, cầu Tam tiểu thư tha mạng!".

Lan Nhi cũng có quan hệ tốt với Chu Nhi, vội vàng tức giận nói: "Tam tiểu thư, tiện nhân kia thật là lớn gan, ngay cả người của Tam tiểu thư cũng dám đánh! Muốn đánh, cũng là Tam tiểu thư có tư cách đánh, Phụng Thiên Tuyết không có tư cách!".

Phụng Thiên Vũ ngu xuẩn bị mắc lừa, "Đúng vậy, hừ, người của bọn tiểu thư mà nàng cũng dám đánh? Đi, chúng ta tới Dược Viên!".

Phụng Thiên Vũ vung tay lên, mang theo Lan Nhi và Chu Nhi tới Dược Viên Phụng gia.

Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, chợt nghe thấy cửa tiểu viện bị đá văng một cái.

Sắc mặt Phụng Thiên Trạch trầm xuống, "Tỷ...".

"Sợ cái gì? Bây giờ chúng ta còn phải sợ ai nữa sao?". Phụng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, tới kiểm chuyện trong lúc này, tự nhiên chỉ có cái loại nha đầu hẹp hòi Phụng Thiên Vũ này rồi!

Quả nhiên, Phụng Thiên Trạch ngẩng đầu, xuyên qua song cửa liền thấy Phụng Thiên Vũ dẫn hai nha đầu nghênh ngang đi tới.

Phụng Thiên Vũ bước chân vào phòng ăn, vừa nhìn đồ ăn trên bàn, lập tức kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì đồ ăn trên bàn, có hai cái trứng chưa ăn còn đang bốc hơi, cùng với hai bát cháo thịt nạc nắm hương chưa ăn xong.

Sắc mặt Phụng Thiên Vũ thoáng cái âm trầm xuống, bởi vì lúc trước Chu Nhi đã từng nói qua, đồ ăn của hai tỷ đệ Phụng Thiên Tuyết vô cùng ít, nhiều nhất là hai cái bánh bao, có khi còn bị Chu Nhi và Vân Nhi đoạt cho chó ăn.

Thế nhưng hiện giờ căn bản không giống vậy!

"Chu Nhi, không phải người nói thức ăn của bọn họ còn kém hơn cả chó sao? Tiện nhân, người cũng dám gạt ta?". Phụng Thiên Vũ hung hăng quát cho Chu Nhi một bạt tai.

Vân Nhi vừa chạy tới thấy thế, vội vàng kéo Chu Nhi quỳ gối trước mặt Phụng Thiên Vũ, "Tam tiểu thư, đại tiểu thư... mấy ngày nay đại tiểu thư mới cải thiện đồ ăn! Tội nô tỳ cũng là có nỗi khổ riêng! Cầu tam tiểu thư tha cho chúng ta!".

Phụng Thiên Vũ tức giận đến ngực phập phồng, từ nhỏ nàng đã thấy Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch không vừa mắt.

"Tiểu thư, bây giờ là lúc giáo huấn tiện nhân kia!". Lan Nhi nhẹ giọng nói.

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhã mà ngồi ở chỗ kia, Phụng Thiên Trạch thì cúi đầu nhìn Phù Thuật thư, giống như một màn trước chưa từng phát sinh.

"Tiện nhân, người còn không mau quỳ xuống cầu xin bọn tiểu thư tha thứ?". Phụng Thiên Vũ chỉ vào Phụng Thiên Tuyết nghiêm nghị quát.

Phụng Thiên Tuyết nhếch mày, trong mắt tràn đầy châm chọc, "Phụng Thiên Vũ, một thứ nữ như người, lại dám can đảm kiêu ngạo ở trước mặt đích tỷ như thế? Còn muốn đại tỷ quỳ xuống? Nếu truyền đi, người ta đều cho rằng Phụng gia không dạy người tốt đấy!".

Thấy Phụng Thiên Tuyết hoàn toàn không để ý tới nàng, Phụng Thiên Vũ vừa khiếp sợ vừa tức giận, chạy nhanh tới, hét lên: "Cái đồ phế vật do tiện nhân sinh này, người dám...".

"Ba ba ba bóp -- "

Còn chưa đợi Phụng Thiên Vũ nói hết lời, trên mặt nàng đã trúng bốn cái tát nóng rát, đánh cho Phụng Thiên Vũ đặt mông ngồi thụp xuống đất, một cổ máu tanh nòng trào lên cổ họng!

Đám người Chu Nhi sợ tới mức lui về phía sau vài bước, căn bản không dám tiến lên đỡ Phụng Thiên Vũ!

Phượng Hiểu Vũ đau đến cả khuôn mặt đều chết lặng, nàng khiếp sợ nâng gương mặt sưng đỏ kia lên, phun ra một búng máu, hai cái răng mang máu lẫn đến bên cạnh ghế dựa.

"Thật sự là ô uest nơi ở của bốn tiểu thư!". Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn Phượng Hiểu Vũ đang ngã ngồi dưới mặt đất, "Một cái miệng ti tiện, còn dám vu oan mầu thân đã về cõi tiên của ta? Ngươi thật sự là không muốn sống nữa!".

Phượng Thiên Tuyết cười lạnh nói, lúc này Phượng Thiên Trạch chán ghét liếc Phượng Hiểu Vũ, "Tỷ tỷ nói đúng, nếu không phải nam nhân không thể đánh nữ nhân, ta nhất định sẽ giáo huấn nàng thay tỷ!".

Hiện tại Phượng Thiên Trạch chỉ mới là cấp hai, nhưng khí lực vẫn lớn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1: Kẻ ác cáo trạng trước! (1)

Nếu muốn ganh đua cao thấp với Phượng Hiểu Vũ, Phượng Thiên Trạch lại rất tự tin có thể đánh bại Phượng Hiểu Vũ.

"Ngươi... Ngươi thế mà lại có linh lực thật sao!". Phượng Hiểu Vũ thì thảo nói, bị Phượng Thiên Tuyết đánh gãy hai cái răng cửa, nàng nói chuyện như bà già hết hơi, khiến Chu Nhi muốn cười mà không dám cười.

"Đúng, bản tiểu thư đã có linh lực rồi, Phượng Hiểu Vũ, ngươi cho rằng chúng ta vẫn còn dễ ức hiếp như xưa? Không đời nào!". Phượng Thiên Tuyết đứng lên, lạnh lùng nhìn xuống Phượng Hiểu Vũ đang run rẩy không ngừng.

"Ngươi... Ngươi không được tới đây!". Thông qua cái tát ban nãy, Phượng Hiểu Vũ có thể cảm ứng được Phượng Thiên Tuyết có lẽ đã đến cấp ba cấp bốn rồi.

Thật đáng sợ!

Thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi bình thường, bắt đầu tu luyện từ lúc bốn tuổi, mới có thể đạt đến cấp ba cấp bốn.

Thiên phú kém thì chỉ có thể đến cấp hai, thế mà chỉ trong vòng mấy ngày, Phượng Thiên Tuyết đã lên đến cấp bốn rồi!

Đây là yêu nghiệt cỡ nào, thiên phú cỡ nào cơ chứ?

"Sợ rồi? Phượng Hiểu Vũ ngươi cũng có lúc biết sợ ư?". Phượng Thiên Tuyết khẽ cười, quả thật Phượng Hiểu Vũ rất đáng chết, nhưng mà dù sao cũng là em gái cùng cha khác mẹ với mình, nàng sẽ chỉ tính sổ mọi thứ trước đây chứ không phải muốn mạng của nàng ta!

"Ngươi... Hừ, chờ khi về Phượng phủ... Mẫu thân nhất định sẽ nghĩ cách giết chết ngươi! Giống hệt như mẫu thân ngươi, ha ha ha!". Phượng Hiểu Vũ biết Phượng Thiên Tuyết sẽ không giết mình, không khỏi đắc ý cười nói.

Phượng Thiên Tuyết sầm mặt lại, một chân đá bay Phượng Hiểu Vũ ra khỏi viện, Phượng Hiểu Vũ cứ thế mà nặng nề rơi xuống ruộng thuốc bên ngoài viện, mặt mũi lấm lem những bùn là bùn!

Nha hoàn chạy đến xem kịch vui đều bị dọa cho chạy tứ tán khắp nơi, sợ bị lây họa lên người.

Lan Nhi hoảng sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, chạy tới đỡ Phượng Hiểu Vũ hãy còn giãy giụa lên.

"Đi... Đợi đó, nhất định ta sẽ khiến cho nàng ta đẹp mặt!". Phượng Hiểu Vũ cực kỳ giận dữ, song cũng không dám tìm Phượng Thiên Tuyết để tính sổ, đành phải xám xịt mặt mày rồi khỏi cùng Lan Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2: Kể ác cáo trạng trước! (2)

Trong viện.

Chu Nhi và Vân Nhi quỳ ở đó, không dám ngẩng đầu.

"Xin đại tiểu thư tha mạng! Trên đường từ vườn thuốc về Chu Nhi gặp tam tiểu thư, tam tiểu thư ép nô tỳ nói, nô tỳ đành phải nói tình hình của người!". Chu Nhi rung rung giải thích.

Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt liếc Chu Nhi một cái, nàng sẽ không thương hại kẻ ác, mà giữ Chu Nhi bên người cũng là vì một ngày như vậy.

Hơn nữa, cho dù lòng Chu Nhi hướng về Phượng Hiểu Vũ, thì cũng chỉ là hai người liên hợp với nhau, cũng sẽ không phải đối thủ của nàng.

"Không sao, đứng lên đi, lấy lá bùa xuống, các người về đi. Mười kim tệ này coi như tiền thuốc.". Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt nhướng mày, lại lấy ra mười kim tệ ném về phía Chu Nhi.

Chu Nhi vui mừng, cảm ơn xong liền nhặt kim tệ rồi đi.

Lòng nàng ta đã hoàn toàn hướng về phía Phượng Thiên Tuyết rồi, xem ra đi theo đại tiểu thư lăn lộn nhất định kiếm bội hơn hẳn tam tiểu thư nha.

Còn Phượng Hiểu Vũ khóc sụt sùi về Phượng phủ, chạy đến khóc lóc kể lể với Phượng Tử Bách.

"Phụ thân! Hu hu... Tiện nhân Phượng Thiên Tuyết kia đánh con thành thế này, nàng... còn đánh gãy cả răng con, hu hu... Phụ thân phải đòi lại công bằng cho con!".

Phượng Thiên Tuyết người đầy bùn đất, mặt lấm máu me còn chưa tới cấp một, cho nên về mặt cực kỳ tội tệ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại biến thành như thế này vậy Vũ Nhi?". Nhị di nương Lâm thị giật mình vô cùng, khuôn mặt yêu mị kia tràn đầy thương tiếc.

"Hức hức... Con à Phượng Thiên Tuyết kia... Ban đầu con có ý tốt đi thăm ả, thế mà ả vô lý đánh con thành như thế này... Hu hu, mẫu thân, phụ thân, hai người nhất định phải phân xử cho Vũ Nhi!".

Phượng Hiểu Vũ cả người bắn thiu, nước mắt rơi không ngừng.

"Làm càn! Loại tỷ tỷ đó cũng dám đánh con như vậy, người đâu, mau..." Phượng Tử Bách ngừng một chút, lập tức lấy lại tinh thần: "Con nói là, thứ phế vật Phượng Thiên Tuyết kia, đánh con thành như vậy?".

"Đúng vậy, phụ thân, lúc ở vườn thuốc rất nhiều người trông thấy!".

Trong lòng Phượng Hiểu Vũ mừng thầm, tưởng rằng Phượng Tử Bách sẽ giúp mình một tay.

"Nó là thứ phế vật không có linh lực, làm sao có thể đánh con như vậy được? Con còn là một huyền thuật sư cấp ba đó!".

Phượng Tử Bách trợn mắt, hơi không thể tin nổi Phượng Hiểu Vũ.

"Phụ thân không tin... Có thể hỏi mấy đứa đầy tớ ở vườn thuốc!".

Phượng Hiểu Vũ khóc đến tan nát cõi lòng, hận không thể biểu hiện ra bộ mặt thê thảm nhất.

"Được rồi, các người đỡ tam tiểu thư xuống tắm rửa nghỉ ngơi đi, việc này phụ thân nhất định sẽ có quyết định rõ ràng!".

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-3: Kể ác cáo trạng trước! (3)

Phượng Tử Bách thần nhiên nói.

Phượng Hiểu Vũ sáng mắt lên, vui mừng theo nha hoàn về viện, Lâm thị cười: "Lão gia, bỗng nhiên con nhóc kia có linh lực, chắc hẳn là có cao nhân chỉ

dạy chẳng? Hoặc là có ai đó tài giỏi đã thông kinh mạch cho, khiến nó có thể tu luyện?"

Phượng Từ Bách vuốt chòm ria mép, nhàn nhạt cười nói: "Phu nhân nói phải, Vũ Nhi đã đến cấp ba rồi, vậy mà lại bị phế vật kia đánh thành như thế, rõ ràng là tiến bộ nhanh chóng chỉ trong một thời gian ngắn, thiên phú của nó phải nghịch thiên cỡ nào chứ!".

"Có được thiên phú như vậy, Phượng gia chúng ta lại có thêm một thiên tài, chúc mừng lão gia!". Lâm thị lại vờ vĩnh nói: "Lão gia, không bằng người mau nhận Thiên Tuyệt với Thiên Trạch về đi, Vũ Nhi đã nói nhất định sẽ không sai".

Phượng Từ Bách ôn hòa nhìn về phía Lâm thị: "Không nghĩ rằng phu nhân lại thấu tình đạt lý như thế, nàng nói không sai, phải đón chúng về phủ ngay lập tức!".

Lâm thị nhàn nhạt cười, nhưng trong lòng cười lạnh nghĩ: "Thấu tình đạt lý? Hừ! Chỉ có đưa về phủ mới có thể khiến hai đứa nghiệt chủng này hoàn toàn biến mất! Phượng Thiên Tuyệt đã có thể tu luyện, vậy thì càng không thể để cho á uy hiếp vị trí của Yên Nhi được!".

Phượng Từ Bách để hai cận vệ qua điều tra chuyện của Phượng Hiểu Vũ, sau nửa canh giờ, hai tên cận vệ phản hồi về giống hệt lời Phượng Hiểu Vũ đã nói.

"Được rồi, mau đón hai tỷ đệ về ngay lập tức, nhân tài của Phượng phủ chúng ta, không thể để bọn chúng ghi hận người cha này được!".

Phượng Từ Bách vui cười hớn hở mà nói, hoàn toàn không nhớ mình đã từng tàn nhẫn đối đãi với trưởng nữ Phượng gia nhà mình như thế nào.

Dùng bữa trưa xong, Phượng Thiên Tuyệt và Phượng Thiên Trạch liền được các hộ vệ nghênh đón về phủ.

"Đại tiểu thư, đại thiếu gia, lão gia nói hai người đã về phủ, lão gia sẽ bố trí Phong Tuyết viện cho tiểu thư và thiếu gia".

Hộ vệ thân nhiên nói, những thị vệ này đều đã đạt huyền thuật cấp tám trở lên, đối với Phượng Thiên Tuyệt xưa nay không được sùng ái, bọn họ khinh khi từ tận đáy lòng.

"Ừm, đã biết, Chu Nhi, Vân Nhi, mau dọn dẹp đồ đạc chút đi".

Phượng Thiên Tuyệt nhàn nhạt nói, sắc mặt Chu Nhi trắng bệch, song vẫn yên lặng thu dọn quần áo cho Phượng Thiên Tuyệt.

Trở về Phượng phủ, vậy thì sẽ thường xuyên gặp mặt Phượng Hiểu Vũ, Chu Nhi với Vân Nhi biết, mình chắc chắn sẽ bị tra tấn rồi.

Phượng Thiên Trạch cực kỳ phiền muộn: "Tỷ tỷ, chúng ta ở đây rất tốt, tại sao lại phải trở về?".

"Trở về... Dĩ nhiên là chuyện tốt rồi!". Cả người Phượng Thiên Tuyệt bỗng chốc tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-1: Phụ thân đối trá (1)

Phượng Thiên Trạch hơi ngừng lại, khuôn mặt nhỏ phồng lên: "Tỷ tỷ nói chuyện càng lúc càng khó hiểu, chẳng qua đệ nhìn sơ cũng biết là sắp có trò vui để xem nha, ha ha!".

Phượng Thiên Tuyệt cười nhẹ, nhìn Phượng Thiên Trạch dần đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, ý cười trên môi càng sâu thêm.

Sau một canh giờ, Phượng Thiên Tuyệt và Phượng Thiên Trạch cùng nhau về tới Phượng phủ.

Phượng Từ Bách và Lâm thị, Phượng Hàm Yên đều đứng ở cửa lớn nghênh đón tỷ đệ Phượng Thiên Tuyệt, nhìn thấy cái thế này, Phượng Thiên Tuyệt ngậm cười lạnh.

Chẳng qua Phượng Từ Bách nghe nói nàng đã có thể tu luyện, còn đánh cho Phượng Hiểu Vũ cấp ba thành đầu heo, lúc này mới chịu đón nàng về phủ!

Bởi có thêm một huyền thuật sư cho Phượng phủ, có thể sẽ được Hoàng tộc coi trọng đây.

"Thiên Tuyệt, khoảng thời gian này con khổ cực rồi, mau đến đây nào!". Phượng Từ Bách tươi cười nói.

"Đúng vậy đó, có vẻ Thiên Trạch lớn hơn nhiều rồi!". Lâm thị cũng cười nói, tiến lên cầm tay Phượng Thiên Tuyệt.

Phượng Thiên Tuyết vội vàng rút tay về, thân nhiên nói: "Tay Thiên Tuyết hơi nhiều mồ hôi, sợ nhĩ di nương khó chịu."

Ba chữ nhĩ di nương khiến nụ cười của Lâm thị hơi cứng lại, nhưng rồi lập tức lại cười rạng rỡ: "Đâu có đâu có, nhĩ di nương của con đâu có phải người ông ọ vậy chứ? Lý ma ma, dặn dò phòng bếp làm thêm mấy món nữa, đại tiểu thư và đại công tử đã về phủ rồi!". Phượng Thiên Tuyết thầm cười lạnh, Lâm thị này, còn sợ người ngoài chưa biết bà ta thấu tình đạt lý, cố ý nói trước mặt người ngoài như thế.

"Đúng đúng, mau gọi phòng bếp làm thêm mấy món nữa, Thiên Trạch... Thế mà đã lên tới cấp hai rồi, không tệ!".

Phượng Tử Bách cười đến nỗi muốn rụng hết cả răng, hẳn đã ngẫm thâm dò qua thực lực huyền thuật của Phượng Thiên Tuyết, thứ phế vật này lại có thể đạt đến cấp bốn, quả thật là nghịch thiên!

Phải biết rằng Phượng Hàm Yên phải dựa vào vô số linh dược mới miễn cưỡng đạt đến trung cảnh cấp năm! Bây giờ bế quan nửa tháng, còn chưa biết thể nào đâu!

"Phụ thân, nhĩ di nương, Hàm Yên mệt mỏi, chúng ta về rồi!". Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt nói, trên người là khí tức không hề hèn yếu, thái độ tự nhiên như thế khiến Phượng Hàm Yên có phần chấn kinh!

Con nhóc này, có vẻ đã thay đổi rất nhiều rồi nhỉ?

"Trở về thì tốt, về là tốt rồi! Không đoán nổi tới Dược Viên tôi luyện nhiều năm như vậy hóa ra lại có tiền đồ!". Phượng Tử Bách đối trả nờ nụ cười.

Tôi luyện?

Phượng Thiên Tuyết cong khoe môi, khoảng thời gian quả thật sống không bằng chết này, cuối cùng phải kết thúc rồi!

Ở Dược Viên, nàng và Thiên Trạch đã tôi luyện đến bong từng lớp da, vô số lần bị ức hiếp, thật sự là tôi luyện tốt!

Bước vào Phượng phủ, cảnh vật chung quanh Phượng phủ thanh nhã, tuy không quá hoa lệ, song cũng được tính là nơi ở của người giàu có.

Đình đài lầu các, ao nước thăm thẳm, hương hoa vờn quanh, bướm trắng rập rờn.

Cái này không hề giống với Phượng phủ trong quá khứ, mà trong sảnh lớn thì ngược lại, cứ như mới tô son trát phấn thêm một lần, càng trở nên to lớn hơn.

Cột trụ mạ vàng khắc hoa mẫu đơn phú quý, kỷ trà trang trí hoa lê, ghế bằng gỗ lim, thật vô cùng sang trọng!

"Thiên Tuyết, trước đây chẳng phải con không thể tu luyện sao? Sao bỗng nhiên lại có thể, còn lên tới cấp bốn?". Phượng Tử Bách dụ dỗ, hẳn là một kẻ tiểu nhân tham lam, lỗ đầu trên người con gái hẳn có viên thuốc thần kỳ nào, tất nhiên hẳn sẽ ép lấy bằng được.

Phượng Thiên Tuyết mỉm cười: "Phụ thân, Thiên Tuyết được một vị cao nhân tương trợ, đã thông kinh mạch, cũng không biết vì sao, Thiên Tuyết vừa tu luyện đã liên tục lên cấp."

"Cao nhân kia đã cho Thiên Tuyết thuốc gì sao?".

Lâm thị cũng vội vàng hỏi.

"Vâng... Cao nhân kia che mặt, cho Thiên Tuyết uống một viên thuốc màu đỏ, về sau thì không cho thêm cái gì nữa.". Phượng Thiên Tuyết thân nhiên nói.

"Vậy cũng tốt, cũng tốt!". Phượng Tử Bách không khỏi có chút thất vọng, nhìn Lâm thị liếc nhau một cái, đồng thời đặt câu hỏi với Phượng Thiên Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17-2: Phụ thân đối trá (2)

Phượng Thiên Trạch cũng là kẻ thông minh lanh lợi, đương nhiên sẽ không nói ra chuyện tỷ tỷ bất ngờ gặp được, cũng nói là có cao nhân chỉ bảo, mới có thể lên nổi cấp hai.

"Tỷ đệ các con gặp được vận may như vậy, phụ thân rất vui mừng!". Phượng Tử Bách cười nói.

Lâm thị cũng mỉm cười nhìn nọt một phòng khách toàn là tiếng cười, còn Phụng Hàm Yên cũng mỉm cười chúc mừng Phụng Thiên Tuyết nhưng trong lòng đã ngập tràn sát ý mãnh liệt!

Mới mấy ngày trước, Phụng Thiên Tuyết còn là một thứ phế vật không có lấy một tí linh lực!

Thế mà bây giờ đã là huyền thuật sư cấp bốn, sắp đuổi kịp Phụng Hàm Yên nàng tới nơi rồi!

Tồn tại thứ nghịch thiên cỡ này, làm sao nàng có thể nhịn nổi đây?

"Nhị tiểu thư, bên ngoài có người đàn ông tự xưng là Thượng Quan Nguyên, nói muốn đưa nhị tiểu thư một số thuốc, mời nhị tiểu thư qua xem!".

Lúc này người gác cửa vội vã chạy tới.

Phụng Thiên Tuyết hơi cong khoe môi, không đoán nổi tin tức của Thượng Quan Nguyên thật nhanh nhạy, Phụng Hàm Yên vừa xuất quan, hẳn đã đưa thuốc tới rồi.

Phụng Tử Bách có phần xấu hổ, vì Thượng Quan Nguyên chính là vị hôn phu của Thiên Tuyết, là hôn phu của tỷ tỷ mà lại tặng thuốc cho muội muội vị hôn thê của mình một cách quang minh chính đại đến thế...

"Bằng hữu tặng thuốc cho nhau là chuyện bình thường, muội muội cứ nhận đi, nếu không nhận thì thật sự rất mất mặt Thượng Quan công tử đó!". Thấy Phụng Hàm Yên làm bộ lưỡng lự, Phụng Thiên Tuyết cố nhịn xuống cảm giác muốn ói, nhàn nhạt cười nói.

Phụng Thiên Trạch tức giận, định nói gì đó thì bị Phụng Thiên Tuyết kéo tay lại.

Phụng Thiên Trạch nhìn ánh mắt tỷ tỷ, đành phải tạm im lặng.

"Đúng vậy, Tuyết Nhi nói không sai, Yên Nhi, tặng linh dược cho bằng hữu rất bình thường, con cứ qua xem một lát đi!". Lâm thị chỉ muốn con gái có được càng nhiều linh đan diệu dược càng tốt, nhanh chóng tăng cấp, đá cho phế vật kia mãi mãi chạy đằng sau.

Phụng Tử Bách thấy Phụng Thiên Tuyết không quan tâm, bèn vuốt cằm nói: "Thiên Tuyết đã nói vậy rồi, Yên Nhi đừng ngại cứ qua nhận đi".

Lời nói ngập tràn sự cung chiều.

Phụng Hàm Yên yếu đuối nhìn Phụng Thiên Tuyết, giải thích: "Tỷ tỷ, ta và Thượng Quan công tử chỉ là bằng hữu bình thường, hi vọng tỷ tỷ đừng hiểu lầm".

"Tất nhiên rồi.". Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt nở nụ cười.

Lúc này Phụng Hàm Yên mới nhìn về phía cái hộp gấm khá lớn kia.

Giả bộ thấu hiểu lẽ nghĩa, yếu đuối không chịu nổi, chẳng phải là để che giấu sự tham lam của mình hay sao?

Phụng Hàm Yên mở hộp gấm ra, thấy cả một lọ đầy thuốc, một nửa là Hồi Khí Đan, một nửa là Ngọc Nhan Đan!".

Lâm thị cũng đi tới nhìn qua, không khỏi hít một hơi: "Ngọc Nhan Đan! Hồi Khí Đan! Đây đều là thứ thuốc quý nổi tiếng đó! Thượng Quan công tử thật hào phóng!".

"Đúng vậy, bao nhiêu đó. Hay là con chia cho tỷ tỷ một nửa?". Phụng Hàm Yên vờ vĩnh hỏi.

Ngụ ý nếu Phụng Hàm Yên chỉ là vì bộc lộ sự khéo léo trang nhã của nàng, cho nên muốn chia một nửa cho Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Tử Bách gật đầu, đưa con gái này thật hào phóng đúng mực, rất có khí độ của một thiên kim thế gia đây.

"Không cần, ta không cần đến Ngọc Nhan Đan, còn Hồi Khí Đan... vị sư phụ cao nhân từng dạy ta, bảo ta không cần dùng những đan dược khác.". Phụng Thiên Tuyết cười nhạt, sao nàng có thể để Phụng Hàm Yên được như ý chứ?

Khoe môi Phụng Hàm Yên giật giật, trong lòng đầy khinh thường, cái thứ tiện nhân này không lấy Hồi Khí Đan của nàng mới thật may mắn đó!

"Lâm ma ma đưa đại tiểu thư đến Phong Tuyết viện đi, cứ dọn dẹp chút đã, lát nữa dùng bữa ta sẽ cho gọi.". Lâm thị cười nhẹ, nháy mắt ra dấu với Lâm ma ma.

Lâm ma ma này là người của Lâm thị, tầm nhìn hạn hẹp nhưng lắm mưu nhiều kế.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18-1: Đánh bay ác nô (1)

Lâm ma ma lập tức nở nụ cười tựa đóa hoa: "Mời đại tiểu thư đi lối này."

Phượng Thiên Tuyết bình thần nhưn mây, cùng Phượng Thiên Trạch đi theo hướng Lâm ma ma chỉ.

Không cần hỏi, Phượng Tử Bách chắc chắn sẽ bố trí cho nàng và Phượng Thiên Trạch trong cùng một viện, do Phong Tuyết viện rất rộng, có nhiều phòng ở, hoàn toàn có thể sống được mười mấy người.

Phượng Tử Bách nhìn nốt nàng đến thế, chẳng phải là vì nàng là Huyền Thuật sư sao? Nếu không thì cho dù nàng có chết ở vườn thuốc cũng chẳng buồn ngó ngang.

Quả thật Phong Tuyết viện rất rộng lớn, trước đây là viện của nhị thúc, về sau nhị thúc và nhị thẩm đều bất hạnh qua đời, cho nên viện này bị bỏ không.

Nói tóm lại, Phượng Thiên Tuyết đến ở chỗ này là hoàn toàn không phù hợp, nhưng mà nàng cũng lười so đo nhiều.

Đám người hầu vội vàng đi sắp xếp đồ đạc cho Phượng Thiên Tuyết, lúc này Phượng Thiên Tuyết mới nhớ ra Phượng Hiểu Vũ chưa hề ra đón nàng trở về, đoán chừng Lâm thị cảm thấy nàng ta chẳng ra gì, mới không để nàng ta ra ngoài.

"Đúng rồi, trước kia tỷ tỷ... có một nha hoàn bên người tên là U Trúc, Lâm ma ma, U Trúc đi đâu rồi?". Phượng Thiên Trạch đột nhiên nhớ ra cái gì đó, được nhắc nhở, lúc này Phượng Thiên Tuyết mới nhớ nàng có một nha hoàn như thế.

U Trúc mới mười sáu tuổi, nhưng lại trung thành tuyệt đối với Phượng Thiên Tuyết, do không chịu theo Phượng Hiểu Vũ bắt nạt Phượng Thiên Tuyết nên đã bị bỏ lại Phượng phủ.

Tuy nhiên U Trúc lại đắc tội Tam tiểu thư, chắc hẳn cũng không có ngày nào được sống tốt lành cả.

"Bẩm đại tiểu thư, đại thiếu gia, U Trúc... vì phạm phủ quy, nên đã bị đưa đến tạp vụ viện rồi". Lâm ma ma cười đáp.

"Thiên Trạch, đệ ở đây, ta qua đón nàng về". Phượng Thiên Tuyết bình thần dặn dò, nhanh chân rảo bước về phía tạp vụ viện.

Tạp vụ viện của Phượng phủ, là nơi giặt giũ quần áo với làm chút chuyện vặt vãnh, ban đêm vẫn tỏa chút mùi hương.

Tạp vụ viện do Trương ma ma trông quản, nhưng vị Trương ma ma này tâm địa ác độc, không biết bao nhiêu nha đầu vô tội đã chết dưới tay lão thái bà đó.

"Đại tiểu thư, không được! U Trúc làm vỡ một cái bình hoa cổ ngàn năm của lão gia mới bị đuổi sang tạp vụ viện!". Lâm ma ma vội vàng đuổi theo thấp giọng nói.

"Không sao, người cứ ở lại đi". Phượng Thiên Tuyết điềm tĩnh liếc qua bà ta, Lâm ma ma đành phải đứng yên, chờ Phượng Thiên Tuyết đi rồi, bèn nở nụ cười lạnh, vội vã chạy về đại điện bẩm báo cho Phượng Tử Bách.

Không lâu sau, Phượng Thiên Tuyết đã tới tạp vụ viện.

Bên trong truyền ra tiếng mắng chửi của Trương ma ma: "Con tiểu tiện nhân này lại lười biếng à?".

Âm thanh roi quất vào da thịt vang lên, Phượng Thiên Tuyết bước vội vàng hơn, đá tung cửa tạp vụ viện.

Cửa mở ra, đám nha hoàn đều kinh ngạc nhìn ra.

Phượng Thiên Tuyết nhanh chân bước vào, chỉ thấy tám lưng gầy yếu của U Trúc đưa về phía nàng, đang ngã ngồi một bên, đập đầu với người phía trước.

"Trương ma ma... U Trúc chỉ không cẩn thận nên bị trượt chân, xin ma ma đừng tức giận...".

U Trúc không dám ngoảnh lại, đương nhiên biết người xông vào là ai.

Trương ma ma ngẩng đầu lên, thấy một thiếu nữ áo tím lạnh lùng đứng đó, trên mặt thấp thoáng tơ máu.

"Áy, đây không phải là đại tiểu thư phế vật của Phượng gia sao? Sao tự nhiên lại chạy vào phòng tạp vụ của chúng ta? Gan chó thiệt là lớn, người đâu, mau lôi con tiện nhân kia ra ngoài!".

Tất nhiên Trương ma ma không biết chuyện hôm nay tỷ đệ Phượng Thiên Tuyết đã được Phượng Tử Bách đón về, càng không biết chuyện Phượng

Thiên Tuyết đã trở thành Huyền Thuật sư.

"Đại tiểu thư, người đi đi, đi mau! U Trúc không sao cả!". U Trúc thấy thế, không khỏi hoảng sợ kêu lên.

Đám nha hoàn đều nở nụ cười, có hai mụ già tới gần, treo nụ cười châm chọc trên mặt: "Đại tiểu thư phé vật, người đến sai chỗ rồi! Cho dù giờ chúng ta có đánh người thành tàn phế, lão gia cũng sẽ không trách cứ gì chúng ta!".

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-2: Đánh bay ác nô (2)

Về mặt hai ả hung dữ, tay nắm chặt, tuy mấy ả chỉ cấp một cấp hai, song đối với một người từng là đại tiểu thư phé vật cũng đủ để bắt nạt rồi.

"Hỗn xược! Một bầy nô tài chó chết cũng dám bắt kính với đích nữ Phụng gia như thế! Bản tiểu thư thấy các người chán sống rồi!". Phụng Thiên Tuyết cười lạnh, hai ả vẫn không hề dừng lại, thế nhưng tay còn chưa bắt được Phụng Thiên Tuyết đã thấy có một bóng mờ lướt qua mặt!

"Bốp bốp!".

Hai tiếng giòn vang, đám nha hoàn ở tạp vụ phòng đều không thấy Phụng Thiên Tuyết ra tay như thế nào, chỉ thấy hai mụ già ngã lăn một góc, ôm bụng rên rĩ.

U Trúc ngây người, mới mấy năm không gặp tiểu thư, vậy mà đại tiểu thư đã lợi hại như thế rồi!

Trương ma ma cũng trợn mắt, không thể tin nổi cảnh này.

Phụng Thiên Tuyết nhìn chung quanh một vòng, thấy không ai dám nhìn tiếp, còn không dám thở mạnh, bèn bước nhanh đến phía trước, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Trương ma ma.

"Trương ma ma, để ta tự vả người hay cho người tự vả?".

Đầu Trương ma ma đầy mồ hôi lạnh, bà là người của Lâm thị đó, thứ tiểu thư phé vật này tự nhiên lợi hại như vậy, nhưng mà chắc cũng không bằng phu nhân đâu ha?

"Người người... Vì sao muốn trừng phạt bà già này?". Trương ma ma bị chấn kinh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lắp bắp nói.

"Vì sao à? Chỉ vì người dám nhục mạ đích nữ Phụng gia!". Phụng Thiên Tuyết lười lăm lăm với ả, trước đây Trương ma ma này cũng khi dễ nàng và Thiên Trạch không ít lần.

Cánh tay vươn tới, tựa cánh bướm bay qua, nhưng mọi người đều nghe được âm thanh một cái tát vang dội, đánh thật đau thật sáng khoái, đánh thật dứt khoát!

Cơ thể Trương ma ma bị ngã bay sang một bên, cảm giác đau rát, một bên mặt nhanh chóng đỏ ửng rồi sưng phồng lên, đau đến tận xương.

Mọi người chứng kiến tất cả đều sợ hãi, mấy nha hoàn nhát gan bị dọa chạy luôn rồi.

"U Trúc, đứng lên về cùng ta.". Phụng Thiên Tuyết thối thối bàn tay, đánh thứ đàn bà ác độc này nàng còn ngại bị đau tay đó.

"Đại tiểu thư...". Trên gương mặt thanh tú của U Trúc xuất hiện vẻ chấn kinh và cảm kích, nước mắt bắt đầu lăn xuống.

"Đại tiểu thư, cuối cùng người cũng trở về rồi... Hu hu! Đại tiểu thư có thể tu luyện rồi!".

Dù là kẻ ngu xuẩn trông thấy cảnh này đều biết Phụng Thiên Tuyết đã có linh lực, nếu không thì không thể nào đánh bay hai ác nô cấp hai kia.

"Lão gia và phu nhân đến!".

Có tiếng hô từ ngoài viện, nhất thời mọi người đều nhìn về phía cửa viện.

Chỉ thấy vẻ mặt nặng nề của Phụng Tử Bách, Lâm thị cúi đầu theo sau hắn, phía sau còn có mấy gia đình.

"Thiên Tuyết, sao con lại chạy đến đây làm loạn?".

Phượng Từ Bách không thèm hỏi nguyên nhân hậu quả đã lạnh lùng chất vấn, trong lòng hẳn vẫn không thể chứa nổi Phượng Thiên Tuyết.

Trung ma ma còn là người của Lâm thị, Phượng Từ Bách lại sùng vị nhị di nương này bằng trời.

Trong khi hẳn mới là chủ cái nhà này, Phượng Thiên Tuyết vừa về đã làm loạn tạp vụ viện, Lâm thị còn nói nha đầu này không ai dạy dỗ, vừa về đã chuốc thêm phiền phức cho Phượng Từ Bách.

Phượng Từ Bách vừa nghe xong đã nổi giận đùng đùng, vội vã chạy đến đây, dường như đã quên mất nguyên nhân mình đón Phượng Thiên Tuyết về nhà.

"Sao phụ thân không hỏi vì sao ta đánh mấy á ác nô này?". Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, lạnh lùng trách cứ: "Chẳng lẽ trong mắt phụ thân, đích nữ Phượng gia còn không bằng mấy thứ nô tài ác độc này sao?".

Phượng Từ Bách bị hỏi đến giật mình.

Đúng vậy, bây giờ Phượng Từ Bách đã có thể tu luyện, còn là Huyền Thuật sư cấp bốn!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19-1: Cẩn thận tiện nhân! (1)

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Lâm thị ôn nhu hỏi: "Trung ma ma người luôn rất hiểu lễ nghĩa, sao lại làm loạn với đại tiểu thư?".

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phượng Thiên Tuyết nhăn lại: "Đây là nhị di nương ngầm nói Thiên Tuyết không có lễ nghĩa, làm loạn với Trung ma ma sao?".

Về mặt Lâm thị cứng đờ, vội vàng lấp đầu: "Thiên Tuyết con hiểu lầm rồi, sao di nương có thể nói con như vậy chứ?".

"Thiên Tuyết vừa vào viện, Trung ma ma đã nhục mạ Thiên Tuyết, thì ra trong mắt nhị di nương, đại lễ chúc mừng là phải giống thứ ác nô như Trung ma ma này, phải nhục mạ tiểu thư nhà mình sao, nếu bị truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ trở thành chuyện cười lớn của cả Phượng gia mất!".

Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng châm chọc, sắc mặt Phượng Từ Bách không chỉ khó coi bình thường.

Bây giờ Phượng Thiên Tuyết không còn là đại tiểu thư phế vật như trước kia, bây giờ nàng tu luyện được rồi.

Lỡ đầu mai này Phượng Thiên Tuyết trở thành thiên tài, Phượng Từ Bách sẽ không vì một á ác nô mà đắc tội nàng được!

"Trung ma ma, chuyện này là thật sao?". Phượng Từ Bách sầm mặt lại, lạnh lùng hỏi.

"Lão thân... Lão thân không hề như vậy, lão gia, phu nhân, nô tỳ chỉ tưởng nhầm là một gã trộm xông vào..."

Trung ma ma đến chết còn già mồm, Thiên Tuyết cười lạnh: "U Trúc có thể chứng minh, những nô tài này cũng đều có thể làm chứng được! Bản tiểu thư là đích nữ Phượng gia, há có thể để mấy tên nô tài các người đối xử như thế? Phụ thân xin hãy đòi lại công bằng cho Thiên Tuyết!".

U Trúc vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, lão gia, Trung ma ma mắng đại tiểu thư là phế vật thật, tiện nhân..."

Về mặt Lâm thị u ám: "Trung ma ma, loại ác nô tự ý làm bậy này cũng dám bất kính với đại tiểu thư? Người đâu, mau lôi Trung ma ma ra ngoài, đánh 20 bản!".

Lâm thị phản ứng rất nhanh, nhờ vậy cơn tức giận của Phượng Từ Bách đã nguôi đi nhiều.

Sắc mặt hẳn hòa hoãn đi rất nhiều: "Thiên Tuyết, xem như Lâm ma ma đã làm ở Phượng phủ bao nhiêu năm, con bỏ qua đi?".

Phượng Thiên Tuyết hơi mím môi, trong mắt xuất hiện ý cười đẹp đẽ tỉnh mạch, xem ra trong lòng Phượng Từ Bách, nàng còn thua cả một nô tỳ già nha!

Nhưng mà không sao, nàng sẽ từ từ khiến khi Phượng Từ Bách phải hối hận không kịp!

"Phụ thân đã cầu tình cho Lâm ma ma như vậy thì Thiên Tuyết cũng không cần quá so đo nữa. Phụ thân, U Trúc cũng vậy, người nhìn mặt mũi Thiên Tuyết, cũng tha cho nàng, cho nàng theo Thiên Tuyết về viện đi!". Phượng Thiên Tuyết cười nhạt nói.

Phượng Từ Bách thoáng ngừng lại, trợn mắt liếc nhìn U Trúc, thật ra trước đây Phượng Từ Bách để ý U Trúc thanh tú, muốn chiếm thành của mình.

Đáng tiếc U Trúc phản kháng kịch liệt, đập vỡ một cái bình hoa cổ, kinh động đến nha hoàn bên ngoài, lúc đó mới lỡ để Phượng Từ Bách bắt được.

Sau đó Phượng Từ Bách vô cùng tức giận, liền đuổi U Trúc đến nơi này.

Chỉ là hấn vừa mới cầu tình cho Lâm ma ma, nếu lại làm phật ý Phượng Thiên Tuyết nữa, thì lần này không biết phải nói sao đây.

"Chỉ là một đứa nô tài mà thôi, con muốn đưa về thì cứ lấy đi!". Phượng Từ Bách không muốn để bọn hạ nhân nói hấn ghi thù gì, vả lại U Trúc cũng đã ở đây mấy năm rồi, sẽ bàn tán thân phận của Phượng Từ Bách.

"Cảm ơn phụ thân!". Phượng Thiên Tuyết cười khê, Lâm thị vẫn cười dịu dàng như trước, nhưng Lý ma ma bên cạnh thì sắc mặt đã trắng bệch.

Nàng vốn nghĩ Phượng Từ Bách sẽ quả trách Phượng Thiên Tuyết, không ngờ lại để con tiện nhân này thoát!

"Cảm ơn tiểu thư, cảm ơn lão gia!". U Trúc vội vội vàng vàng cảm ơn, bên ngoài truyền vào tiếng kêu thảm thiết của Lâm ma ma.

"Cũng muộn rồi, chúng ta trở về dùng bữa thôi!".

Phượng Từ Bách ôm một bụng khó chịu, nghĩ Phượng Thiên Tuyết là kẻ không biết nhìn nhận đại cục, rõ ràng U Trúc làm hấn không vui, con nha đầu này lại còn cố ý muốn mang nó về, lập tức phát áo bỏ đi.

U Trúc theo sau Phượng Thiên Tuyết, nom nớp lo sợ, không dám hỏi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19-2: Cẩn thận tiện nhân! (2)

Đã mấy năm rồi, nhìn nàng còn nhỏ gầy hơn trước, Phượng Thiên Tuyết bèn để nàng nghỉ một lát, sau đó để Chu Nhi qua phòng ăn bưng đồ qua cho nàng.

"U Trúc, ngươi không đi theo Tam tiểu thư, vẫn một lòng một dạ hướng về bản tiểu thư, ta sẽ không phụ lòng trung thành của ngươi, nhưng mà sau này phải nghe khắp nơi, nhìn khắp chốn, cẩn thận tiện nhân!".

Phượng Thiên Tuyết nhẹ giọng bảo, U Trúc ngừng một lát, nặng nề gật đầu: "Cảm ơn tiểu thư, U Trúc đã nhớ!".

U Trúc cũng rất bình tĩnh, tính tình trung trực dễ khiến đáng trước ngọt sau, từ nay về sau, U Trúc sẽ không còn là người luôn chịu người ta ức hiếp như trước nữa.

Phượng Thiên Tuyết và Phượng Thiên Trạch đi ăn một bữa tiệc gia đình, Phượng Từ Bách vừa quay xe đã bắt đầu lãnh đạm, Phượng Thiên Tuyết cũng không để tâm.

Ăn tối xong, Phượng Thiên Tuyết về viện, vừa kéo tấm rèm châu lên đã thấy một bạch y nam tử ngồi nghiêng trên giường nàng, lười biếng nghịch rèm châu bên giường nàng.

Ánh trăng chiếu vào như dệt lên một lớp thánh pháp màu bạc, ánh trăng sa vào ánh mắt nam tử kia như một vùng nước tĩnh lặng, trong trẻo rung động lòng người.

Khôe môi hấn cong lên thành một hình vòng cung yếu ớt, đầy tuyệt sắc yêu nghiệt mê hoặc lòng người, Phượng Thiên Tuyết lấy làm kinh hãi, sau khi lấy lại tinh thần gương mặt đã đỏ bừng.

Nàng vội buông rèm xuống: "Chu Nhi, Vân Nhi, các ngươi lui ra, ở đây không cần các ngươi hầu hạ nữa..".

"Vâng, đại tiểu thư!".

Chu Nhi và Vân Nhi cáo lui, không vào theo nên cũng không thấy nam tử kia.

Phượng Thiên Tuyết bước đến trước mặt nam tử kia, nhìn hấn ngồi thoải mái trên giường mình, không hỏi hơi tức giận.

"Đại vương tử, đêm hôm khuya khoắt người vào khuê phòng nữ tử, không sợ hủy thanh danh Thiên Tuyết sao?".

Khuôn mặt tinh xảo của Phụng Thiên Tuyết hơi tái đi vì tức giận, tuy không nén nổi sự rối loạn trong lòng, nhưng vẫn giữ được một khoảng cách nhất định với nam tử này.

"Trên đời này còn có thứ làm người sợ? Nếu có người thấy được, vậy bản vương miễn cưỡng cưới người về vậy!". Hiền Viên Nguyệt Triệt cười càng thêm yêu điểm, giọng nói mang theo âm rung trong thanh quản.

Phụng Thiên Tuyết nhú chặt cặp mày: "Đại vương tử, dân nữ chỉ là một cô gái bình thường, không khác những cô gái khác cái gì. Điện hạ cũng không cần sốt ruột, lỡ đâu dân nữ lại có cách giải độc khác...".

"Nha đầu, đừng có nói chuyện cụt hứng như thế chứ, bản vương tới đây, chỉ muốn gặp người mà thôi, tục ngữ nói một ngày không gặp tựa ba thu, nha đầu, người không muốn ta sao?". Hiền Viên Nguyệt Triệt hí mắt cười nói, bộ dạng bất cần, khiến lòng mày Phụng Thiên Tuyết càng nhíu chặt hơn.

Hiền Viên Nguyệt Triệt quả không đáng sợ như lời đồn, hoặc là... chỉ có trước mặt nàng mới có thể bất cần đời như vậy?

"Mơ hồ được điện hạ nhớ thương, giờ cũng thấy Thiên Tuyết rồi, mời điện hạ về đi."

"Nha đầu, người thật vô tình!". Hiền Viên Nguyệt Triệt không vui cau mày, ngón tay vờ về một chuỗi hạt châu.

A, trên người hắn cũng có trang sức của con gái?

"Cái chuỗi này chơi vui lắm, nghe nói có thể có được dung nhan đẹp, còn có thể che giấu thực lực của người, giúp người giả heo ăn thịt hổ, cho nên cô ý đem cho nha đầu nhà người."

Ngón tay Hiền Viên Nguyệt Triệt trắng nõn thon dài, lại đầy sức mạnh, khiến Phụng Thiên Tuyết không tự chủ ngồi xuống bên hắn.

Phụng Thiên Tuyết hít vào một hơi thật sâu, sức mạnh của cái tên này thật quá mạnh, Huyền Tông!

Chẳng biết đến bao giờ nàng mới lên được đến cấp Huyền Tông nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20-1: Cô nam quả nữ (1)

Hiền Viên Nguyệt Triệt hoàn toàn không để ý khuôn mặt đã tái đi vì giận của Phụng, đeo chuỗi hạt châu lấp lánh ánh sáng lên cổ nàng.

"Ngaoan, phải đeo, không được tháo ra!". Hiền Viên Nguyệt Triệt đối lại vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng nói.

Phụng Thiên Tuyết bĩu môi, nhìn cái vẻ vờ nghiêm túc kia lại không thốt lên nổi lời từ chối!

Kiếp trước, nàng cũng thâm tình như vậy với Hạ Lan Dung Mặc, dù hắn chỉ tặng nàng một cái vòng tay bình thường, nàng vẫn vui vẻ suốt mấy tháng liền.

Hôm nay trong lòng vui vẻ, khiến Phụng Thiên Tuyết vô cùng cảnh giác.

"Điện hạ, không có việc gì nữa xin hãy rời khỏi đây đi!". Nàng không muốn ở gần tên yêu nghiệt này lâu thêm đâu!

"Nghe nói Phụng Tử Bách mời người về phủ, không nghĩ rằng nha đầu vừa về đã ra oai phủ đầu rồi, xem ra trước kia người của người cũng bị ức hiếp không ít nha!".

Hiền Viên Nguyệt Triệt vu vơ nói, nét cười nhàn nhạt, trong mắt lại thoáng vài tia sáng lạnh: "Hay là... Bản vương tiện tay thanh lý hộ người một vài tên súc sinh?".

Đám khi dễ người của Phụng Thiên Tuyết sao?

"Không cần, về sau Thiên Tuyết sẽ không bị kẻ nào ức hiếp nữa!".

Phụng Thiên Tuyết lắc đầu, những kẻ ác độc kia, nàng sẽ trừng phạt từng người, để cho người khác giải quyết hộ há chẳng phải là để những kẻ đó thoải mái quá sao?

"Nha đầu này rất có cốt khí, nấy đứa súc sinh kia để lại cho người xử lý vậy. A... Nha đầu, nghe nói người còn cả một tên hôn phu cận bã nữa đó!".

Từ khi Hiên Viên Nguyệt Triệt để cho thủ hạ đi điều tra rõ thân phận Phượng Thiên Tuyết với những người có liên quan và chuyện sau đó, vừa nghĩ tới Thượng Quan Nguyên liền cực kỳ khó chịu.

"Thượng Quan Nguyên? Tên phế vật kia thì không bao lâu nữa cũng sẽ gặp báo ứng thôi!". Nhớ tới kiệt tác của mình, không khỏi cười khề.

Hiên Viên Nguyệt Triệt hứng thú bưng bưng nhìn cặp mắt giảo hoạt của Phượng Thiên Tuyết. "Thì ra nha đầu đã giải quyết xong rồi sao?".

"Tiện tay thôi, mấy ngày nữa sẽ có trò hay để xem!".

Phượng Thiên Tuyết cười nhạt nói. Tiện nhân Phượng Hàm Yên kia đẹp như vậy, không bao lâu nữa, mặt ả sẽ...

Hừ hừ, nghĩ đến đây lòng nàng liền vô cùng khoan khoái dễ chịu!

Ai bảo nàng ta ác độc như thế, đối trá như vậy, cứ để nàng ta ném thử loại đau khổ kia đi!

Khỏe môi Hiên Viên Nguyệt Triệt càng cong thêm, nha đầu này thật quá giảo hoạt, xem ra không cảm thấy ra tay, nha đầu này cũng có thể sống trong Phượng phủ tốt lắm.

"Xem ra không cần bốn vương ra tay, nhảm chán như vậy, vậy thì bốn vương cần phải đến thăm nha đầu thường xuyên hơn rồi!". Hiên Viên Nguyệt Triệt lười biếng bưng một tách trà lên, khẽ nhấp môi.

"Áy... Đây là trà của ta!". Phượng Thiên Tuyết liếc hán một cái, Hiên Viên Nguyệt Triệt lại đưa tay chặn ở cằm nàng, đưa tách trà đã uống đến bên môi nàng.

Phượng Thiên Tuyết phiền muộn đỏ mặt, xoay mặt qua một bên.

"Nha đầu, sao ngươi lại không chịu nổi nước miếng bốn vương? Phải biết rằng bao nhiêu thiếu nữ trong thiên hạ đều mơ ước...".

"Mơ ước làm vương phi của ngươi? Ta thấy lại chẳng phải đâu? Người ta đều nói ngươi xấu như quỷ đó!". Phượng Thiên Tuyết tức giận phản bác hán.

"Chắc chắn, nha đầu, sao ngươi nở xát muối lên vết thương của ta như vậy? Dù sao mỹ mạo của bốn vương ngươi cũng thấy cả rồi, có phải nên chịu trách nhiệm với bốn vương không?". Hiên Viên Nguyệt Triệt tỉ mỉ sửa lại mấy sợi tóc cho Phượng Thiên Tuyết, trong mắt đọng đầy ôn nhu như ngọc.

Trái tim Phượng Thiên Tuyết đập càng thêm loạn, đẩy Hiên Viên Nguyệt Triệt cứ nhích lại gần mình ra. "Ngươi... Ngươi ngồi xa ra chút!".

"Nha đầu của bốn vương then rồi, thật khó thấy mà... bốn vương còn có thứ nữa cho ngươi xem đây..".

Hán thông dong lấy trong lòng ra một thủy tinh cầu màu tím, trên thủy tinh cầu vẫn hiện lên ánh sáng tím âm u, Phượng Thiên Tuyết không khỏi ngẩn ngơ.

"Thủy tinh kiểm trắc?".

"Đúng vậy, thủy tinh cầu kiểm trắc này là đồ sưu tầm của bốn vương, trên đại lục Thiên Long cũng chỉ có mấy cái, nha đầu, đặt tay ngươi lên quả cầu, sau đó đưa linh khí của ngươi vào!". Giọng nói dễ nghe của Hiên Viên Nguyệt Triệt làm Phượng Thiên Tuyết chần chừ động cả người!

"Hừ, rốt cuộc ngươi cũng chỉ là muốn nhìn xem linh mạch của ta như thế nào chứ gì?". Phượng Thiên Tuyết bĩu môi, tên Hiên Viên Nguyệt Triệt này, lại có ý đồ gì?

Mặc dù chỉ mới gặp nhau một vài lần. Nhưng không biết vì sao, Phượng Thiên Tuyết lại có cảm giác tưởng như đã quen biết hán từ lâu.

Linh Mạch chia làm năm loại.

Đó là trắng, xanh nhạt, tím, xanh sẫm, đỏ. Mạch trắng là thấp nhất, thiên phú thấp nhất, mạch đỏ cao nhất, thiên phú cũng tốt nhất.

Phượng Thiên Tuyết cũng muốn nhìn thân thể vĩnh sinh của mình xem rốt cuộc nó là loại linh mạch nào.

Ở tại Đại Lục Ở tại thần giới, vốn lại không hề có loại cách nói này.

Nàng duỗi năm ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng cầm lấy thủy tinh cầu kia, đưa một nửa linh lực của mình vào.

Thủy tinh cầu lập tức nóng lên, toàn bộ thủy tinh cầu màu tím biến thành màu trắng.

Ngay tức khắc Phượng Thiên Tuyết có chút thất vọng.

Nàng cho là mình không phải mạch đỏ thì cũng có thể là mạch tím chứ?

Mạch trắng? Mạch yếu kém nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỳ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20-2: Cô nam quả nữ (2)

"Không cần vội, chờ một lát, tiếp tục đưa linh lực vào.". Hiền Viên Nguyệt Triệt thấy Phượng Thiên Tuyết nhanh chóng thất vọng, không khỏi nhẹ cười.

Phượng Thiên Tuyết bình ổn tinh thần, lại đưa thêm Linh lực vào thủy tinh cầu!

Quả cầu màu trắng đột nhiên biến thành màu xanh nhạt, từ màu xanh lại biến thành màu tím!

Hiền Viên Nguyệt Triệt nhàn nhạt cong khóe môi lên, hẳn tin Phượng Thiên Tuyết không thể là mạch trắng thấp kém được.

Thủy tinh cầu màu tím tỏa sáng âm u, chiếu cho cả căn phòng toàn là màu tím, vài tia sáng hắt ra ngoài.

Phượng Thiên Tuyết lại hít sâu một hơi, gia tăng sức mạnh!

Màu tím, lại nhanh chóng biến thành màu xanh sẫm!

Thủy tinh cầu trong lòng tay nóng lên, Phượng Thiên Tuyết đang muốn rút tay về, nào ngờ thủy tinh cầu màu xanh kia lại biến màu trong phút chốc, lại biến về màu trắng!

Đột!

Quả cầu này cũng biết chơi người ta sao?

Phượng Thiên Tuyết còn chưa kịp hồi phục tinh thần, bàn tay vẫn đưa linh khí yếu ớt vào thủy tinh cầu, Hiền Viên Nguyệt Triệt cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, Thủy tinh cầu màu trắng lại bất ngờ biến thành màu đỏ!

Khắp phòng độc một màu đỏ!

Tựa như tia sáng mặt trời chói mắt, hào quang chiếu rọi cả thế gian!

Linh mạch Phượng Thiên Tuyết, lại là mạch đỏ!

Nói cách khác, chính là Linh mạch cấp cao nhất!

Nhưng mà cũng không ngoài dự kiến của Phượng Thiên Tuyết, dù sao nàng cũng có thân thể vĩnh sinh, có linh mạch màu trắng mới là trò đùa đấy!

Hiền Viên Nguyệt Triệt hài lòng thu hồi Thủy tinh cầu, ánh sáng màu đỏ mới từ từ biến mất.

"Tốt lắm, nha đầu quả nhiên không phải tầm thường, hừ! Những kẻ dám nói nguoi là phế vật kia đều bị vạ rồi!".

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày: "Không chỉ tự vạ, còn bị bề mặt nữa đó!".

Hiền Viên Nguyệt Triệt bật cười.

Nét cười trên mặt chân thật như vậy, Phượng Thiên Tuyết hơi ngẩn ngơ, mỗi khi Hiền Viên Nguyệt Triệt cười đều khuynh quốc khuynh thành, hại trái tim nàng đập loạn không thôi!

Nhưng kiếp này, nàng sẽ không dễ rung động nữa!

Phượng Thiên Tuyết hạ mi, nhỏ giọng: "Điện hạ cũng chứng kiến cả rồi, mời điện hạ về đi!".

Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ ở chung một phòng, thật là...

Hiền Viên Nguyệt Triệt căng thẳng, chẳng hiểu tại sao hẳn bỗng hơi tức giận!

Nha đầu kia sao lại vẫn lúc nóng lúc lạnh với hắn!

Bá khí mạnh mẽ tràn trong mắt phượng, một tay Hiên Viên Nguyệt Triệt nâng cầm Phượng Thiên Tuyết lên: "Nha đầu, đừng nên nghĩ rằng chỉ có người biết cách giải độc cho ta mà ta mới nịnh nọt người, tiếp cận người!"

Phượng Thiên Tuyết nín nhịn, mặt không đổi sắc nhìn hấn: "Chứ tại sao?"

Tại sao?

Toàn thân Hiên Viên Nguyệt Triệt tràn ngập khí tức lạnh thấu xương, đòn sức đẩy Phượng Thiên Tuyết xuống giường, lập tức ngậm lấy đôi môi ẩm áp của nàng.

Chương 21.1: Cấn đau hấn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-1: Cấn đau hấn! (1)

Ót Phượng Thiên Tuyết đụng vào ván giường, có chút đau nhức, nhưng càng làm nàng khiếp sợ chính là, Hiên Viên Nguyệt Triệt thể mà lại hôn nàng!

Bốn cánh môi chạm nhau, ma sát bùng lên ngọn lửa mãnh liệt!

Hương vị đặc biệt của nam tử đánh lên từng giác quan của nàng, Phượng Thiên Tuyết gất gao cấn răng, nào ngờ hấn vô cùng điên cuồng, hung hăng cạy mở hàm răng của nàng!

Cả người Hiên Viên Nguyệt Triệt đều đè ở trên người nàng, thân hình nhỏ xinh không nhìn được, khẽ run rẩy.

Nam tử điên cuồng đoạt lấy nàng, xâm chiếm nàng.

Tâm hồn Phượng Thiên Tuyết cũng run rẩy, nàng bỗng chốc nhớ tới Hạ Lan Dung Mặc ở kiếp trước!

Nam tử cao ngạo, lạnh lùng mà lại tuấn kiệt kia, trong khi nàng thì hy sinh tất cả vì hấn, giúp thân thể hấn trở nên vĩnh sinh, hấn lại nhốt nàng ở băng lao để lấy máu của nàng, vì tiện nhân bạch liên hoa Sở Tích Nhi kia mà luyện chế thân thể vĩnh sinh!

Nàng đã từng đem toàn bộ thể xác và tinh thần giao cho hấn, tưởng rằng hấn sẽ đối xử thật tốt!

Nhưng nam nhân đều là bạc tình tàn khốc, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng!

Hai mắt Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng, tâm trạng tỉnh táo lại, hung hăng cấn một nhát, một dòng tanh mặn đỏ tươi tràn ra giữa môi Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Giữa tay tràn ngập linh khí, Phượng Thiên Tuyết một chương liền đánh trúng ngực Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt không nghĩ rằng nàng sẽ ra tay, vì thể thân thể bay đến mép giường, giữa môi hấn có một sợi đỏ tươi, càng làm khuôn mặt hấn thêm tái nhợt, tuyệt sắc kinh người.

“Điện hạ, thỉnh tự trọng!”

Phượng Thiên Tuyết thấp giọng quát, lại thấy Hiên Viên Nguyệt Triệt nhú mày, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thế nhưng hấn cũng không giận, mà chỉ cười cười thông dong đứng lên.

“Nha đầu thật là hay then thùng, đây chính là nụ hôn đầu tiên của bản vương nha, không cần tức giận, về sau bản vương sẽ bồi thường người!”

Hiên Viên Nguyệt Triệt xoay người, vội vàng lướt nhanh đến ngoài cửa sổ, cả người liền biến mất.

Phượng Thiên Tuyết thở hổn hển, không thể tin được Hiên Viên Nguyệt Triệt cứ như vậy mà rời đi?

Phượng Thiên Tuyết nhìn tám mảnh kia bay xuống, vậy mà lại có chút cảm giác trống trải, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

Không phải hấn thích trêu đùa người khác sao? Đổi lại là ngày trước, hấn nhất định sẽ ở lại lâu hơn một chút?

“Độc trên người điện hạ phát tác càng ngày càng thường xuyên, vậy mà người còn đánh hấn một chương! Nếu không phải điện hạ có phần thích người,

ta thật muốn tạt vào cái miệng hay ra oai của ngươi một cái.” Một thanh âm lạnh lùng từ ngoài cửa sổ vang lên.

Phượng Thiên Tuyết âm thầm giật mình, nhảy xuống giường vén màn lên, thấy một hắc y nữ tử đứng nơi đó, nàng không bật kín mắt, ngũ quan tinh xảo, trong ánh mắt nhiễm một cỗ ý nghĩ lạnh lùng.

“Ngươi nói gì? Phát tác thường xuyên?”.

“Hừ, ta lừa ngươi thì có lợi ích gì?”. Nàng kia lạnh lùng mà tròn mắt.

Nàng hẳn là ám vệ của Hiến Viên Nguyệt Triệt.

Lông mày Phượng Thiên Tuyết nhướng lên, “Ngươi là ám vệ của hắn?”.

“Đừng vậy! Ta là ám vệ của điện hạ- Mị Thủy, nếu không phải Minh Sương nhiễm phong hàn, nàng nhất định sẽ theo bên người điện hạ. Thì người chắc chắn sẽ không may mắn như vậy.”.

Mị Thủy khẽ hừ một tiếng.

“Hiện tại... cách bao nhiêu ngày phát tác một lần?”.

“Không nhất định, có khi là ba ngày, có khi là bốn ngày, có khi là sáu ngày.”.

Giọng Mị Thủy cực kỳ trầm thấp, “Nghe nói ngươi hiểu độc này, rốt cuộc giải như thế nào?”.

Tâm trạng Phượng Thiên Tuyết nặng nề trầm xuống.

Cửu Anh huyết độc một khi phát tác thì thời gian phát độc của hắn sẽ ngày càng mãnh liệt.

“Nếu có biện pháp đã sớm nói, không cần ngươi hỏi như thế này.”. Thần sắc Phượng Thiên Tuyết trở nên đông lạnh, sau khi nàng mua được đỉnh, vẫn không có thời gian luyện được.

Trong mắt Mị Thủy xẹt qua một tia đau lòng, than nhẹ một tiếng, không nói gì liền xoay người rời đi.

Phượng Thiên Tuyết cũng không giữ nàng lại, trong lòng lại trở nên nặng nề.

Hiến Viên Nguyệt Triệt đối đãi nàng như thế nào, thật tâm hay không, nàng không biết.

Nhưng mà... Phượng Thiên Tuyết cảm giác được, có lẽ hắn thật tâm.

Bởi vì hiện tại nàng không yêu Hiến Viên Nguyệt Triệt, chẳng qua là có chút thiện cảm.

Kiếp trước nàng yêu quá điên cuồng, cho nên mới bị Hạ Lan Dung Mặc hết lần này đến lần khác che mắt.

Hồi tưởng một chút, kiếp trước nàng thật là ngu dốt như lợn.

Phượng Thiên Tuyết an tĩnh ngồi trên giường, yên lặng đi vào không gian, thử luyện được.

Nhưng mà thử hơn nửa ngày, Phượng Thiên Tuyết lại không thấy Ly Long được đỉnh sinh ra cảm ứng gì!

Không sinh ra cảm ứng nói cách khác chính là không thể dùng Ly Long được đỉnh luyện được.

“Kỳ quái, lấy máu nhận chủ cũng không được?”. Phượng Thiên Tuyết buồn bực vô cùng, im lặng nhỏ máu vừa trích của mình lên trên Ly Long được đỉnh.

Một giọt máu nhanh chóng hoàn toàn đi vào bên trong Ly Long được đỉnh, vẫn là không có phản ứng.

“Quên đi, trước tiên nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại tiếp tục!”. Phượng Thiên Tuyết vừa mới vận dụng linh lực, tưởng rằng cứng rắn đánh thức được đỉnh, nhưng phát hiện vô dụng, còn khiến chính mình lẫn lộn đến buồn ngủ trầm trọng.

Nàng liền đến bên giường ở phòng luyện được, giường này chính là giường ngọc, hạ lạnh đông ẩm, không bao lâu, Phượng Thiên Tuyết chìm vào mộng đẹp.

Chương 21-2: Cấn đầu hấn! (2)

Trở lại một canh giờ trước.

Trong Như Yên viện.

Lâm thị phát tay cho toàn bộ thị nữ lui xuống, thần sắc trầm xuống, “Không nghĩ tới tiện nhân kia thế mà lại tu luyện được, còn lập tức trở thành Huyền thuật sư cấp bốn, còn ngày càng trưởng thành...”.

Sắc mặt Phụng Hàm Yên ở một bên cũng trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia độc ác.

Mà người bị đánh tới nỗi đầu sưng phù như lợn là tam tiểu thư Phụng Hiểu Vũ lập tức cả giận nói: “Mẫu thân, vì sao người muốn cho phụ thân đón tiện nhân kia trở về? Vì sao không ra mặt cho Vũ Nhi? Tiện nhân kia thật hèn hạ...”.

“Câm miệng!”. Lâm thị khề quát, “Cẩn thận tai vách mạch rừng!”.

Phụng Hiểu Vũ hậm hực hừ lạnh một tiếng, trong mắt toàn là khinh miệt và chán ghét.

“Mẫu thân, tiện nhân kia là Huyền thuật sư cấp bốn, so ra vẫn kém tỷ tỷ đúng không? Sao còn đón nàng trở về?”. Phụng Hiểu Vũ tuy rằng cùng Phụng Hàm Yên là tỷ muội song sinh, nhưng so với Phụng Hàm Yên thật sự kém thông minh.

Phụng Hàm Yên lạnh lùng nhìn lướt qua Phụng Hiểu Vũ, “Vũ Nhi, ngươi gấp cái gì? Nếu không phải tại ngươi, làm sao biết kia tiện nhân tu luyện?”.

“Vũ Nhi, lúc này ngươi thật sự sai rồi, nếu không phải ngươi làm loạn như vậy, kia tiện nhân làm sao có thể trở lại trong viện? Tuy rằng là mẫu thân đưa ra ý muốn đón bọn họ trở về. Nhưng sau đó cha ngươi biết tình hình của hai đứa tạp chủng kia hiển nhiên sẽ động tâm”.

Lâm thị than nhẹ một tiếng, ngồi xuống nhận lấy trà hoa Phụng Hàm Yên đưa qua.

“Dù sao Hạ Quốc cũng có quá ít Huyền thuật sư, Hoàng Thượng rất coi trọng phát triển việc này. Một khi trong phủ chúng ta nhiều thêm hai Huyền thuật sư, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ càng thêm coi trọng Phụng gia chúng ta!”.

Trong mắt Lâm thị trở nên âm u dày đặc.

Phụng Hàm Yên hừ lạnh một tiếng, “Bất kể nàng là thứ vô dụng hay là thiên tài, vẫn phải mau chóng nghĩ biện pháp trừ khử!”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Phụng Hàm Yên tức khắc tràn ngập sát khí lạnh thấu xương cùng sự ghen ghét! Nàng khổ luyện huyền thuật mười mấy năm, mới lên tới cấp năm, thế mà Phụng Thiên Tuyết chỉ ngần ngừ mấy ngày...

Thiên phú như vậy, so với nàng càng xuất sắc hơn, Phụng Hàm Yên sao có thể không nóng nảy cho được?

Phụng Hiểu Vũ lúc này mới hiểu ra mình đã quá xúc động, cứ thế làm Phụng Thiên Tuyết cùng Phụng Thiên Trạch có cơ hội hời hợt.

“Mẫu thân, con sai rồi... Lúc ấy con thật không nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới tiện nhân kia lại tu huyền thuật!”.

Phụng Hiểu Vũ tức giận nói.

Lâm thị nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của tiểu nữ nhi, “Đừng tức giận, mẫu thân sẽ nghĩ cách đuổi hai đứa tạp chủng kia đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22-1: Hủy dung! (1)

“Mẫu thân, chúng ta phải dùng biện pháp gì đây?”. Phụng Hiểu Vũ tò mò hỏi, “Phụ thân dường như cũng không phải thực sự thích Phụng Thiên Tuyết?”.

“Ừm, dù thế nào, mẫu thân vẫn là nữ nhân phụ thân yêu nhất, hai đứa tạp chủng kia, sao có thể thay thế được vị trí của các ngươi?”. Lâm thị lạnh

nhặt cong cong khoe môi.

“Hàm Yên, ngươi vẫn nên đi bế quan, hai đứa tạp chủng kia, mẫu thân sẽ nghĩ cách diệt trừ. Việc này không cần ngươi nhọc lòng!”.

Nghe Lâm thị nói vậy Phụng Hàm Yên yên lặng gật đầu, trán cúi xuống, “Mẫu thân, con sẽ tu hành thật tốt, nhất định sẽ khiến Phụng gia vẻ vang!”.

Lâm thị vui mừng mà nở nụ cười, “Vất vả cho ngươi rồi, Vũ Nhi ngươi phải học tập tỷ tỷ ngươi thật nhiều.”.

Phụng Hiểu Vũ hừ nhẹ một tiếng, “Ta... Thiên phú của ta không tốt!”.

“Không cần dùng cái này làm cớ, ngươi nha, cả ngày chỉ nghĩ chơi, có chỗ nào giống Yên Nhi, mỗi ngày đều tu luyện như vậy? Khó trách cha cũng yêu chiều tỷ tỷ ngươi nhiều hơn một chút!”. Lâm thị cười khanh khách nói.

Lúc này nàng cũng không để hai tỷ đệ Phụng Thiên Tuyết ở trong lòng.

Đối với nàng mà nói, hai con kiến bé nhỏ kia, căn bản là không đáng nhắc tới.

“Muội muội, ngươi dưỡng thương thật tốt đi lúc sau lại tu luyện, hồi khí đan này, ngươi có thể lấy một chút để dùng”. Phụng Hàm Yên nhàn nhạt nói.

Phụng Hiểu Vũ hai mắt sáng lên, tay vội vàng lấy vài bình hồi khí đan cùng ngọc nhan đan, “Cảm ơn tỷ tỷ, muội về trước!”.

Nhìn bóng dáng Phụng Hiểu Vũ vui sướng, Lâm thị không khỏi thở dài lên, “Nếu Vũ Nhi cũng thông minh giống ngươi thì tốt rồi!”.

Phụng Hàm Yên hơi hơi mỉm cười, nhưng cũng không nói gì.

“Tiện nha đầu Phụng Thiên Tuyết kia, vậy mà cũng không tức giận, Thượng Quan Nguyên rõ ràng là vị hôn phu của nàng, thật là buồn cười, vị hôn phu tặng đồ cho thứ muội của mình, nàng lại làm bộ rộng lượng, phỏng chừng nàng cũng thầm phát điên rồi”. Lâm thị đắc ý mà hóp một ngụm trà hoa, giữa mày hiện rõ ý khinh miệt.

“Thứ tạp chủng kia, sao có thể xứng với sự mến mộ của nam nhân?”. Phụng Hàm Yên cũng châm chọc mà nở nụ cười.

Trước mặt là một bông bạch liên, sau lưng là ly trà độc, Phụng Hàm Yên chính là loại người này.

“Như thế, không chỉ là phế vật mà còn là thứ quái dị, chắc chắn... Tâm tư của mẫu thân thật lớn, mới vừa rồi ra lệnh hủy dung nha đầu kia, chỉ sợ về sau nàng không bao giờ được nam nhân coi trọng”. Trong lòng Lâm thị vui sướng vô cùng.

Phụng Hàm Yên ý cười dịu dàng “Vẫn là mẫu thân lưu tâm, nếu không có mẫu thân, làm sao mà phụ thân có thể chỉ sủng ái con cùng Tam muội được?”.

Lâm thị cùng Phụng Hàm Yên nhìn nhau, phát ra tiếng cười đầy vui sướng.

Đợi sau khi Lâm thị rời khỏi, Phụng Hàm Yên mở ra một cái rương, cầm một lọ hồi khí đan cùng ngọc nhan đan, theo hướng cửa động linh khí của Phụng gia mà đi.

Bên trong linh khí động được che kín bởi Nguyệt L lượng thạch mà Phụng Tử Bách từng mời cao thủ bố trí Tụ Linh trận.

Cho nên linh khí trong động, gấp năm lần linh khí bên ngoài!

Tu luyện ở nơi này, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều.

Phụng Hàm Yên đến trước động linh khí, thủ vệ chính là đứa bé giữ cửa, vội vàng nịnh bợ nói: “Muộn như vậy rồi nhị tiểu thư còn tới tu luyện, thật là hiếm thấy!”.

Phụng Hàm Yên hơi hơi mỉm cười, nhìn đứa bé giữ cửa kia ôn hòa gật đầu.

Sau đó Phụng Hàm Yên đi vào động linh khí, ngay lập tức hừ lạnh một câu, “Tên cầu nô tài, tưởng rằng nịnh bợ hai câu bốn tiểu thư liền trọng dụng? Hừ!”.

Nàng sung sướng cong khoe môi, ngồi lên tĩnh tu, chung quanh đều là màu bạc của linh khí.

Không biết qua bao lâu, Phụng Hàm Yên mở mắt đẹp, quét qua một vòng Nguyệt L lượng Thạch này, “Sao cảm giác dường như thiếu mất một viên Nguyệt L lượng Thạch? Tiện nhân kia trộm mất Nguyệt L lượng Thạch... không có khả năng, động này ngoài ta, không người nào có thể vào.”.

Phụng Hàm Yên trong ánh mắt có một sợi mệt mỏi, nàng cũng không nghĩ quá nhiều, đem bình đan được mở ra, lấy ra một viên hồi khí đan, lại lấy một viên ngọc nhan đan, ăn cùng lúc hai viên đan dược.

Thật ra Phụng Hàm Yên cũng là lần đầu tiên ăn ngọc nhan đan, tuổi của nàng, căn bản không cần dùng loại dược này.

Nhưng bản thân Phụng Hàm Yên vô cùng tham lam, tuy rằng dung nhan tuyệt sắc, lại càng khao khát được đẹp hơn nữa, lúc này nàng liền thử ăn một viên ngọc nhan đan.

Sau khi ăn vào hai viên đan dược, Phụng Hàm Yên chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Thế nhưng vừa mới tu luyện không bao lâu, nhiệt độ cơ thể Phụng Hàm Yên nhanh chóng tăng lên, cả người như đang ở dưới ánh mặt trời gay gắt, toàn thân đỏ mồ hôi đầm đìa!

Trên mặt Phụng Hàm Yên cũng bắt đầu ngứa, giống như có sâu cắn.

Nàng chấn động, vội vàng ngừng tu luyện, “Sao lại thế này? Trước kia ta cũng từng dùng hồi khí đan, hoàn toàn không có loại cảm giác này..... Chẳng lẽ được đan có vấn đề?”.

Phụng Hàm Yên kinh sợ không thôi, trên mặt càng nóng bỏng, càng ngứa đến khó chịu, nàng nhịn không được duỗi tay sờ một cái, tức khắc sợ hãi kêu lên!

“A,mặt của ta!”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22-2: Hủy dung! (2)

Phụng Hàm Yên vội vàng đem gương nhỏ luôn mang bên mình ra soi, ngay lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán!

Trong gương, mặt Phụng Hàm Yên đã không còn bóng loáng trơn nhẵn như xưa, mặt nàng không chỉ sưng mà còn hiện ra từng nốt mẩn đỏ!

Liếc mắt nhìn lại một cái, Phụng Hàm Yên còn tưởng rằng mình nhìn thấy quỷ, nàng sờ đến mụn trên mặt, cả người hãi hùng khiếp vía mà hét lên!

“Thượng Quan Nguyên! Cái tên khốn nạn này!”. Phụng Hàm Yên thét to, hung hăng ném mặt gương kia xuống, nổi điên mà xông ra ngoài.

Đứa bé giữ cửa kia cũng chưa kịp thấy rõ mặt Phụng Hàm Yên, thì nàng đã đi xa.

Một đêm này, nhóm người hầu của Phụng gia nhị tiểu thư đều bị lẫn lộn đến kinh hồn táng đảm, bởi vì mặt Phụng gia nhị tiểu thư đột nhiên xuất hiện những nốt đỏ.

Vì thế bọn nô tỳ nom nớp lo sợ mà quỳ gối trước viện, chờ đợi chỉ thị của nhị tiểu thư.

Trương đại phu, ngự y nổi danh nhất kinh thành đã được mời tới, dù sao Phụng phủ vẫn rất được hoàng đế coi trọng, cho nên ngày hôm sau Tỉnh Đế nghe tin tức liền lập tức lệnh cho Trương đại phu đến.

Trương đại phu cẩn thận bắt mạch cho Phụng Hàm Yên, lại tinh tế quan sát những nốt đỏ trên mặt nàng một lần.

“Đại phu, mặt nữ nhi của ta sao lại đột nhiên biến thành như vậy?”. Lâm thị lo lắng sốt ruột hỏi.

Phụng Từ Bách mặt đầy mặt phẫn nộ đứng ở một bên, Phụng Hàm Yên chính là đệ nhất mỹ nhân được kinh thành công nhận, hắn còn trông cậy có thể gả nữ nhi này đến hoàng tộc, làm vẻ vang Phụng phủ!

Vậy mà hiện giờ khuôn mặt này...

Trương đại phu thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: “Những nốt mẩn đỏ này của nhị tiểu thư, phỏng chừng là nội nhiệt quá thịnh, biến thành độc tố mới có thể như vậy. Lúc trước nhị tiểu thư đã dùng cái gì?”.

“Hồi khí đan cùng ngọc nhan đan, hai loại đan dược này hẳn là không có gì xung đột!”. Phụng Hàm Yên vô lực nói.

“Người đâu, lập tức trình đan dược của nhị tiểu thư lên đây!”. Phụng Từ Bách lạnh giọng nói.

Thị nữ của Phụng Hàm Yên vội vàng lấy được đan kia ra.

Trương đại phu lấy hai loại đan dược, cẩn thận ngửi ngửi, còn nếm một chút, “Kỳ quái, thành phần của đan dược này đều là bình thường, về lý hẳn là sẽ không xung đột!”.

“Vậy không có biện pháp giải quyết sao?”. Lâm thị lo lắng hỏi.

“Phượng lão gia, nhị phu nhân, xin lỗi, lão phu... Thật ra nói không chừng, có lẽ nhị tiểu thư là bị hạ một loại độc không màu, không vị vô cùng lợi hại...”.

Trương đại phu nhẹ giọng nói, trong mắt toàn là tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23-1: Người xấu xí thành thiên tiên! (1)

“Ý của Trương đại phu... Là nói mặt của Yên Nhi, có lẽ có thể chuyển biến tốt hoặc trúng độc, không bao giờ có thể khỏi?”. Mặt Phượng Tử Bách âm trầm đến cực điểm.

“Lão phu vô năng, xin Phượng lão gia mời cao nhân khác đi!”. Trương đại phu cũng không nhìn ra điều gì, chỉ có thể than nhẹ một tiếng xách theo cái hòm thuốc mà đi.

“Phụ thân, mẫu thân, tỷ tỷ, nhất định là tiện nha đầu kia cùng Thượng Quan Nguyên đã âm mưu! Nếu không tỷ tỷ trước kia đều rất tốt, vì sao đột nhiên liền biến thành như vậy?”. Phượng Hiểu Vũ the thé mà kêu lên!

Phượng Tử Bách lạnh lùng mà liếc nàng một cái, “Không được nói hươu nói vượn!”.

Thượng Quan gia tuy rằng không được tính là danh gia vọng tộc, nhưng ở trong kinh thành cũng có chút danh tiếng.

Phượng Hiểu Vũ bĩu môi, mà Phượng Hàm Yên đột nhiên lạnh giọng nói: “Phụ thân, việc này, có lẽ thật sự liên quan đến đại tỷ! Người ngầm lại... vì sao đại tỷ vừa tới, Thượng Quan Nguyên liền đưa đan dược tới? Bình thường Yên Nhi căn bản không có giao tình với Thượng Quan Nguyên!”.

Lâm thị sau khi nghe xong, phần nộ lại tỏ ra buồn bã nói: “Lão gia, Yên Nhi của chúng ta là tuyệt sắc mỹ nhân, hiện giờ dung nhan bị phá hủy, không thể để Thượng Quan gia được lợi!”.

“Đúng vậy, cha, người cũng không nghĩ lại xem, trước kia Yên Nhi đã từng ăn Hồi khí đan, đại phu cũng nói Hồi khí đan cùng Ngọc nhan đan không có xung đột, nếu không phải Thượng Quan Nguyên hạ độc trong dược đan, mặt Yên Nhi sao có thể đột nhiên biến thành như vậy?”.

Phượng Hàm Yên hai mắt rung rung, che mặt sung đỏ lại, khẽ nấc lên.

“Ai (tiếng thở dài), xem ra nguyện vọng gả vào hoàng tộc của Yên Nhi... không chừng cũng thất bại”. Lâm thị đau thương nói.

Khóe mắt Phượng Tử Bách nhảy nháy, ngầm lại liền cảm thấy Phượng Hàm Yên cùng Lâm thị nói có lý!

“Người đâu, lập tức mời Thượng Quan Nguyên cùng Thượng Quan Tĩnh đến!”.

Phượng Tử Bách ra lệnh một tiếng, quản gia liền lập tức đi mời người.

Thượng Quan Tĩnh là phụ thân của Thượng Quan Nguyên, là một phu tử huyền thuật sư trong học viện của hoàng tộc.

Thượng Quan Tĩnh đã là Huyền thuật sư cấp huyền sư, cho nên Tĩnh Đế đối với Thượng Quan Nguyên cũng tràn ngập chờ mong.

“Yên Nhi đừng khóc, đợi lát nữa phụ thân nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người!”. Thấy Phượng Hàm Yên ở một bên đau khổ thấp giọng khóc, Phượng Tử Bách cả giận nói.

Hắn có ý định khiến Phượng phủ leo lên thành hoàng thân, vậy mà dung mạo mỹ lệ của Phượng Hàm Yên bị hủy, mong muốn này liền thất bại.

Nếu thật sự là Thượng Quan Nguyên hạ độc, như vậy... Có lẽ có thể tìm được giải dược?

“Người đâu, lập tức mời đại tiểu thư qua đây!”. Phượng Tử Bách lạnh mặt nói, Phượng Hàm Yên vừa vu cho Phượng Thiên Tuyết cùng Thượng Quan Nguyên hợp mưu hại nàng, Lâm thị không khỏi mừng thầm.

Tuy rằng mặt Phượng Hàm Yên mọc lên quá nhiều nốt đỏ, nhưng vẫn có thể kéo Phượng Thiên Tuyết xuống nước, cũng đã đòi lại một chút lợi ích rồi.

Phượng Hàm Yên cùng Phượng Hiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia lãnh ý!

Sau một nén hương, Phượng Thiên Tuyết cùng U Trúc cùng nhau bước vào đại sảnh, thấy mặt Phượng Hàm Yên che một tấm vải màu đen khề bay, Phượng Thiên Tuyết nhướn mày.

“Nhị muội sao lại học ta, mặt toàn là nốt đỏ không dám nhìn người khác, chẳng lẽ Nhị muội...”. Phượng Thiên Tuyết làm bộ cái gì đều không hiểu, kinh ngạc hỏi.

“Phượng Thiên Tuyết, ngươi, tiểu tiện nhân này! Ngươi còn ở đó làm bộ làm tịch! Mặt nhị tỷ chính là ngươi làm hại!”. Phượng Hiểu Vũ xúc động mà kêu lên.

“Vũ Nhi! Chú ý hình tượng của ngươi!”. Lâm thị quát lạnh nói, “Ngươi đi đâu, mang Vũ Nhi về Mị Vũ viện!”.

Phượng Hiểu Vũ mặt còn sung đỏ, nếu như nàng ở đại sảnh làm loạn, một lát nữa người của Thượng Quan gia tới nhìn thấy sẽ rất mất mặt.

Phượng Hiểu Vũ bị hai bà bà mang đi, mà Phượng Từ Bách thì vẻ mặt lạnh băng nhìn Phượng Thiên Tuyết.

“Nhị muội của ngươi mặt nổi lên rất nhiều nốt đỏ, là do sau khi ăn ngọc nhan đan và hồi khí đan mới biến thành như vậy, Thiên Tuyết, ngươi hãy thành thật trả lời, đây rốt cuộc có phải ngươi cùng Thượng Quan Nguyên âm mưu hay không?”.

Phượng Từ Bách hỏi vô cùng khách khí, nhưng khẩu khí thì lạnh băng, ánh mắt nảy sinh ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Người xấu xí thành thiên tiên (2)

Sắc mặt Phượng Thiên Tuyết trầm xuống, kinh ngạc mà nhìn về phía Phượng Từ Bách, lại nhìn về phía Phượng Hàm Yên, “Phụ thân, người sao lại cho là như vậy? Thiên Tuyết có gan to cũng không dám làm như vậy. Còn nữa... Thiên Tuyết chưa từng cùng Thượng Quan công tử tiếp xúc, sao có thể làm chuyện như vậy?”.

Sắc mặt Phượng Hàm Yên cùng Lâm thị trầm xuống.

Phượng Thiên Tuyết nói đúng, nàng chưa từng tiếp xúc với Thượng Quan Nguyên ở trước mặt mọi người, càng có khả năng trước nay chưa từng gặp Thượng Quan Nguyên!

“Tỷ tỷ, ta nhận được của Thượng Quan công tử không lý do, chẳng lẽ tỷ không có ý kiến gì?”. Phượng Hàm Yên nhu nhược mà buồn bã nói.

“Muội muội nói đùa, ta cùng với Nhị muội không thù không oán, vì sao phải làm chuyện như vậy? Nếu nói ta ghen ghét dung nhan của Nhị muội, vậy thì ngươi sai rồi, bởi vì mặt ta đã sớm khô!”. Phượng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, xốc khăn che mặt của chính mình lên!

Tức khắc, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận tuyệt sắc lộ rõ ràng trước mắt mọi người!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, bao gồm Phượng Từ Bách!

Bởi vì đích nữ Phượng Thiên Tuyết này, từ nhỏ đến lớn khuôn mặt đều là tơ máu, khiến người nhìn hãi hùng khiếp vía!

Mà hiện giờ, trên mặt Phượng Thiên Tuyết không còn tơ máu nữa, dung nhan tuyệt sắc kia, cho dù là khuôn mặt Phượng Hàm Yên khôi phục như ban đầu, cũng không sánh kịp một nửa của nàng!

Phượng Hàm Yên liền cảm hận đến chảy máu, mặt ngoài lại tỏ vẻ vui mừng mà nở nụ cười, “Thì ra mặt của tỷ tỷ đã sớm khô?”.

“Ừm, mấy ngày hôm nay tơ máu dần dần nhạt đi, bởi vì sự phụ thân bí của ta đã trị hết.”. Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Phượng Từ Bách mừng rỡ nói: “Thì ra Thiên Tuyết cũng là một tiểu mỹ nhân, thật tốt quá, thật tốt quá!”.

Cho dù Phượng Hàm Yên thật sự bị hủy dung, nhưng nay Phượng Từ Bách vẫn còn một Phượng Thiên Tuyết!

Nói như vậy, mong muốn của hắn sẽ không thất bại rồi, dung nhan Phượng Thiên Tuyết như vậy, bảo đảm bất kể nam nhân nào thấy được đều sẽ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo!

Trong mặt Lâm thị xẹt qua một tia ánh sáng sắc bén, nhưng nhanh chóng liền biến mất.

“Phụ thân, mặt nhị muội thật sự bị nổi mẩn đỏ sao? Sao lại như vậy?”. Phụng Thiên Tuyết kỳ quái nhìn về phía Phụng Hàm Yên.

Trần Phụng Hàm Yên cúi thấp, che lại thần sắc phẫn hận trong mắt, “Tỷ tỷ... muội muội là dùng Ngọc nhan đan của Thượng Quan công tử đưa nên mới như vậy...”.

“Thượng Quan Nguyên cũng dám hạ độc hại Nhị muội? Thật là buồn cười! U Trúc, lập tức đến thư phòng mang bút mực tới cho ta!”.

Sắc mặt Phụng Thiên Tuyết trầm xuống, lạnh lùng phân phó U Trúc.

U Trúc nghe lời liền lui ra đi tìm bút.

“Tỷ tỷ, ngươi muốn làm gì?”. Phụng Hàm Yên thấy kỳ quái, hỏi.

“Các ngươi chờ một chút sẽ biết!”. Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói, “Nhị muội, tỷ tỷ sẽ giúp ngươi trút giận!”.

Vừa nghe đến lời này, mặt Lâm thị sáng ngời, thứ vô dụng này chẳng lẽ muốn làm việc ngu ngốc gì đó?

“Thiên Tuyết, ngươi không được làm vậy, việc này, phụ thân tự nhiên sẽ xử lý tốt!”. Hiện giờ, Phụng Tử Bách xem Phụng Thiên Tuyết như bảo vật, vội vàng gấp gáp nói.

Lâm thị thấy thế, tâm hoàn toàn trầm xuống!

Xem ra phải nhanh chóng trừ bỏ tiểu tiện nhân Phụng Thiên Tuyết này!

Bởi vì khuôn mặt Phụng Thiên Tuyết đẹp như vậy, sẽ là một uy hiếp đến vị trí của Phụng Hàm Yên!

Phụng Thiên Tuyết lẳng lặng ngồi vào một bên, bùng lên tách trà thị nữ đưa tới.

Sáng sớm lúc rời giường, nàng ngạc nhiên phát hiện tơ máu trên khuôn mặt nàng đã biến mất.

Phụng Thiên Tuyết có chút kinh ngạc, bởi vì tơ máu do trùng độc nên phải có hai phó dược ngâm thân mới có thể diệt trừ, tuy nhiên ngâm lại thì thân thể vĩnh sinh của mình đã được kích hoạt, thể chất vô cùng cường hãn, vạn độc đều sẽ không nhiễm, phỏng chừng độc kia cũng tự động mà bị bài xuất.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-1: Một tờ ‘giải hôn’ thư! (1)

Qua nửa canh giờ, Thượng Quan Nguyên cùng phụ thân Thượng Quan Tĩnh cuối cùng cũng tới Phụng phủ.

Bước vào đại sảnh, Phụng Tử Bách liền phẫn nộ mà đứng lên, chỉ vào Thượng Quan Nguyên, cá giận nói: “Ngươi đồ tiểu súc sinh này lại dám hạ độc hại nữ nhi của ta! Thượng Quan Tĩnh, ngươi mau trả lại công đại cho lão phu!”.

Trên đường tới, đám người Thượng Quan Tĩnh đã sớm tìm hiểu, hỏi thăm quản gia Phụng phủ để biết được tình hình.

Thượng Quan Nguyên liếc mắt một cái liền nhìn đến trán đã cúi thấp của Phụng Hàm Yên, lập tức gấp gáp nói: “Phụng lão bá, ta luôn luôn ái mộ nhị tiểu thư, sao có thể hạ độc hại nàng?”.

Nhất thời, toàn bộ đại sảnh lập tức trở nên yên lặng!

Thượng Quan Tĩnh hung hăng trừng mắt liếc Thượng Quan Nguyên một cái, duỗi tay tát hất một cái thật mạnh, “Súc sinh, ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?”.

Vị hôn thê của nhi tử hần chính là đích nữ Phụng phủ! Nhưng mà nhi tử ngu ngốc này lại ở trước mặt mọi người nói mình ái mộ nhị tiểu thư!

Thượng Quan Tĩnh chỉ cảm thấy trên mặt u ám, nhưng nghĩ đến chuyện của Phụng Hàm Yên, liền ôn tồn nói: “Tử Bách, hai người chúng ta đều là bằng hữu tốt, Nguyên Nhi tuy rằng có chút ngang bướng, nhưng không đến mức hạ độc nhị tiểu thư đâu!”.

Thượng Quan Nguyên bị đánh một bạt tai, trong lòng oán giận, lạnh lùng mà quét mắt đến Phụng Thiên Tuyết đang bình tĩnh ngồi uống trà một bên.

Thượng Quan Nguyên tuy rằng chưa bao giờ thấy qua Phụng Thiên Tuyết, nhưng mà nhìn thấy nàng ta mặc một bộ váy dài màu trắng, mặt che khăn màu đen, trên tay không có chút trang sức nào, như vậy chính là Phụng Thiên Tuyết.

Thượng Quan nguyên âm thầm cắn răng, hôm nay cho dù có như thế nào, hắn cũng muốn giải trừ hôn ước này!

“Hừ, Thượng Quan Tĩnh, nếu không phải nhi tử ngươi hạ độc, Yên Nhi sao sau khi ăn Ngọc nhan đan nhi tử ngươi đưa mặt liền nổi mẩn đỏ, đến Trương đại phu còn không biết nguyên do?”.

Phụng Tử Bách lạnh lùng thốt lên, tự nhiên dung mạo mỹ lệ của nữ nhi bị tổn thất, hắn sao có thể cam tâm?

Nếu Phụng Hàm Yên gả cho hoàng tộc, Phụng Thiên Tuyết lại gả vào hoàng tộc, vị trí của Phụng phủ chính là nước lên thì thuyền lên!

“Phụng bá phụ, Thượng Quan Nguyên ta lấy tính mạng ra bảo đảm, tuyệt đối không hạ độc nhi tiểu thư! Ta chính là thích nhi tiểu thư, không phải đại tiểu thư, phụ thân, Phụng bá phụ, hôm nay tại đây liền cho phép Nguyên Nhi giải trừ hôn ước này đi!”. Thượng Quan Nguyên lớn tiếng nói, “Ta nguyện ý cưới nhi tiểu thư làm vợ!”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-2: Một tờ ‘giải hôn’ thư! (2)

Thượng Quan Tĩnh vừa nghe, ánh mắt lập tức trở nên phức tạp, xem bộ dáng Phụng Tử Bách, căn chết hắn cũng không bỏ qua sự việc này, cứ thế danh dự Thượng Quan gia sẽ bị hao tổn!

Nếu như Thượng Quan Nguyên đã thừa nhận thích nhi tiểu thư, vậy chắc chắn sẽ không hạ độc nữ tử mình thích!

Tuy rằng trước mặt nhiều người như vậy mà Thượng Quan Nguyên thừa nhận thích nhi tiểu thư Phụng Hàm Yên, có vẻ sẽ hạ thấp nhân phẩm, nhưng mà... Chung quy so với tổn thất danh dự có lẽ vẫn tốt hơn?

Với cả việc tình cảm không thể khống chế! Thượng Quan Nguyên cưới nhi tiểu thư, đích nữ sẽ chịu nhục, nhưng mà phế vật xấu xí kia không được Phụng Tử Bách sủng ái, cho nên Thượng Quan Tĩnh không cảm thấy có vấn đề gì!

Lúc này đôi mắt Thượng Quan Tĩnh liếc qua, thấy được Phụng Thiên Tuyết đang ở một bên uống trà.

Phụng Thiên Tuyết đứng lên, nhàn nhạt mà hành lễ, “Thiên Tuyết gặp Thượng Quan bá bá, Thượng Quan công tử!”.

Thanh âm kia trong trẻo, vô cùng dễ nghe, đáng tiếc... Lại là phế vật xấu xí!

“Thì ra là đại tiểu thư, khách khí!”. Thượng Quan Tĩnh nhẹ giọng nói, quay đầu nhìn về Phụng Hàm Yên ở một bên.

Phụng Hàm Yên cũng đứng dậy hành lễ, lễ nghi không thua Phụng Thiên Tuyết chút nào.

Thượng Quan Nguyên si ngốc mà nhìn nàng, tuy rằng mặt Phụng Hàm Yên bị nổi mẩn đỏ, nhưng không lộ mặt ra, cho nên Thượng Quan Nguyên vẫn nhìn thấy nàng là một mỹ nhân tuyệt sắc, khiến hắn thần hồn điên đảo.

Thượng Quan Tĩnh khụ một tiếng, “Tử Bách, ngươi cũng nghe rồi, Nguyên Nhi luôn mồm thừa nhận rằng nó ái mộ nhi tiểu thư, cho nên chắc chắn hắn sẽ không hạ độc hại Yên Nhi!”.

Phụng Thiên Tuyết âm thầm cười lạnh, xem ra Thượng Quan Tĩnh phải sạch việc này, càng có lí do khiến nhi tử cưới được một cô con dâu thiên tài, đúng là quyết tâm để Phụng Thiên Tuyết nàng hy sinh!

Nhưng mà sao nàng có thể để hắn như ý?

“Thượng Quan Tĩnh! Nhi tử của ngươi cùng Thiên Tuyết mới có hôn ước! Nếu việc này truyền ra ngoài...!”.

Trong lòng Phụng Tử Bách đại động, nếu Phụng Hàm Yên gả cho Thượng Quan Nguyên, vậy Phụng Thiên Tuyết liền có thể gả cho hoàng tử.

Chuyện này, Phụng Tử Bách cũng chỉ ra vẻ nghiêm túc mà thôi, thực ra hắn vô cùng ngóng trông Thượng Quan gia giải trừ này hôn sự này.

Lâm thị cùng Phụng Hàm Yên trầm mặc, loại chuyện này đều là nam nhân ra mặt.

“Phượng huynh! Tuy rằng hôn sự đã được định ra từ trước, nhưng mà Hạ Quốc vốn tôn trọng tự do hôn nhân, nếu một bên không muốn, có thể giải trừ hôn ước, Thượng Quan gia chúng ta nhất định chấp thuận cho đại tiểu thư!”. Thượng Quan Tĩnh nhẹ giọng nói, “Và lại, Nguyên Nhi không thích đại tiểu thư, nếu kiên quyết thành thân, chỉ sợ sẽ làm hại tương lai hai người!”.

Phượng Từ Bách nhìn thoáng qua Phượng Thiên Tuyết đang im lặng, không khỏi trầm tư một hồi.

Lúc này U Trúc vội vàng đến, đem khay đồ Phượng Thiên Tuyết yêu cầu để một bên.

Phượng Thiên Tuyết bình tĩnh buông chén trà xuống, mực thấm lên trên giấy, trong thời gian chỉ chốc lát, nàng thổi thổi tờ giấy kia, muốn làm khô mực trên đó.

Thượng Quan Nguyên lộ ra thần sắc chán ghét, phế vật chính là phế vật, xấu xí chính là xấu xí, cứ chỉ như vậy thật là vô cùng lỗ mắng!

Phượng Từ Bách đang muốn mở miệng lại nghe một tiếng cười thanh thúy: “Phụ thân, Thượng Quan bá phụ nói đúng, để hai người không có tình cảm ở chung với nhau, chắc chắn sẽ không hạnh phúc, cho nên... Thượng Quan Nguyên, tờ giải hôn thư này ngươi cầm lấy đi!”.

Phượng Thiên Tuyết đứng lên, giơ tay đưa ra giải hôn thư, giải hôn thư liền rơi xuống trên tay Thượng Quan Nguyên!

Nàng che khăn che mặt màu đen, chỉ lộ ra một đôi mắt trong veo, sâu thẳm như suối, khiến người khác phải nín thở!

U Trúc chấn động, không nghĩ tới đại tiểu thư vừa bước ra đã chơi đùa như vậy!

Lâm thị cùng Phượng Hàm Yên cũng cùng nhau khiếp sợ mà nhìn về phía Phượng Thiên Tuyết, vừa rồi nàng nói sẽ ra mặt cho Phượng Hàm Yên, thì ra... là chuyện này!

Lâm thị âm thầm mừng rỡ, nói như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, Phượng Thiên Tuyết chính là đã đắc tội Thượng Quan gia!

Thứ đích nữ ngu dốt, đúng là phế vật, đầu óc cũng như bị úng nước, lại làm ra loại chuyện mà cả thiên hạ căm ghét!

Thế nhưng Thượng Quan Tĩnh lại dữ tợn nắm chặt tay, đắc tội hẳn chắc chắn sẽ không được ăn ngọt!

Giờ phút này, đại sảnh yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng rơi của một cây kim!

Thượng Quan Nguyên và Thượng Quan Tĩnh xanh mặt, vô cùng bất ngờ mà nhìn Phượng Thiên Tuyết!

Thứ đích nữ phế vật này cũng dám chủ động viết giải hôn thư?

Bởi vì ai viết giải hôn thư chính là người chủ động bỏ người kia, hiện giờ Thượng Quan Nguyên là người bị bỏ!

Sự sỉ nhục này, Thượng Quan gia sao có thể nhẫn nhịn?

Phượng Từ Bách lại không có động tĩnh gì, nữ nhi này làm hắn vô cùng ngạc nhiên, không ngừng khiến hắn ngạc nhiên mà mừng rỡ!

“Phượng Thiên Tuyết! Cái đồ phế vật nhà ngươi! Thứ xấu xí nhà ngươi lại dám chủ động giải hôn ước với ta?”. Thượng Quan Nguyên phẫn nộ mà kêu lên!

Thượng Quan Tĩnh cũng hí mắt, nổi lên sát khí, “Đại tiểu thư, giải hôn thư luôn luôn là nhà trai viết, không tới lượt phía gia đình nữ nhi động tay!”.

Ý của bọn họ là muốn Phượng Thiên Tuyết hiểu ý mà thu hồi hôn thư, không để Thượng Quan gia phải bẽ mặt!

Phượng Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, trong mắt chứa đầy sự lạnh lẽo, “Thượng Quan bá bá nói thật nực cười! Hạ Quốc chính là có quy định, bên nào không hài lòng hôn ước, có thể chủ động viết trước! Thượng Quan Nguyên hạ độc hại thứ muội của ta, tâm địa ác độc, tiểu nhân âm hiểm, căn bản là không xứng với bản tiểu thư!”.

“Ngươi...”. Mặt Thượng Quan Nguyên đỏ bừng! Hắn không thể ngay lập tức tiến lên cho Phượng Thiên Tuyết một kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-1: Ước hẹn trên võ đài! (1)

“Nực cười! Chúng ta cũng không hài lòng hôn ước này, pháp quy của Hạ Quốc quy định, nếu hai bên không hài lòng, vậy thì một tháng sau gặp nhau trên lời đài để giải trừ hôn ước! Bên nào thắng, thì có thể chủ động viết giải hôn thư! Đại tiểu thư nếu có dũng khí, vậy một tháng sau, Nguyên Nhi và người gặp nhau trên lời đài!”.

Thượng Quan Tĩnh cả giận xanh mặt nói!

Hắn đường đường là nam nhân, sao lại để nhi tử chịu loại vũ nhục bị người khác từ hôn này?

Khóe môi Phụng Thiên Tuyết vênh lên, “Được, một lời đã định, một tháng sau buổi trưa ngày mười sáu tháng bảy, Thượng Quan Nguyên, gặp người trên lời đài!”.

Phụng Tử Bách phục hồi tinh thần, sắc mặt đại biến, “Không được! Thiên Tuyết, người không tu huyền thuật, bất kể thế nào cũng sẽ thua thôi!”.

Thượng Quan Nguyên và Thượng Quan Tĩnh vừa nghe, khóe môi nở một nụ cười lạnh.

Phụng Thiên Tuyết có chút buồn cười, người gọi là phụ thân này thật dối trá, không phải là đang vô cùng nôn nóng muốn nàng và Thượng Quan gia giải trừ hôn ước để gả nàng vào hoàng tộc hay sao?

Chút tâm tư này của Phụng Tử Bách sao Phụng Thiên Tuyết sao có thể không rõ đây?

Lâm thị cùng Phụng Hàm Yên sau khi nghe xong, đều không khỏi càng thêm khiếp sợ, thứ vô dụng này, sao bỗng nhiên lại ... Trở nên dũng cảm như vậy?

Phụng Hàm Yên nghĩ nghĩ, từ sau khi Phụng Thiên Tuyết hồi phủ, dường như đã thay đổi thành một người khác.

“Việc này cứ quyết định như vậy đi”. Ta không muốn Nguyên Nhi phải chịu thiệt! Còn nữa, Phụng huynh, độc của nhị tiểu thư, tuyệt đối không phải do Nguyên Nhi hạ! Bởi vì hắn luôn luôn ái mộ nhị tiểu thư, nếu Phụng huynh không tin, có thể lập tức theo chúng ta trở về Thượng Quan phủ!”.

Thượng Quan Tĩnh cười lạnh, “Bởi vì trong phòng Nguyên Nhi treo đầy những bức họa của nhị tiểu thư!”.

Phụng Hàm Yên vừa nghe, mặt lập tức nóng lên, không nghĩ tới Thượng Quan Nguyên lại yêu thích nàng như vậy.

Tuy rằng thế lực của Thượng Quan gia tộc không bằng hoàng tộc, nhưng mà Thượng Quan gia tộc là một trong tứ đại gia tộc, Thượng Quan Nguyên tốt xấu gì cũng là một luyện được sư thiên tài, là một Huyền thuật sư cấp năm!

Phụng Tử Bách trở nên âm trầm, “Nếu các người mời đại phu đến chữa khỏi mặt cho Yên Nhi, ta lập tức tin tưởng các người, hơn nữa một tháng sau ở lời đài...”.

“Được! Một lời đã định!”. Thượng Quan Tĩnh lập tức đáp!

Phụng Tử Bách làm bộ lo lắng nhìn thoáng qua Phụng Thiên Tuyết, “Thiên Tuyết...”.

“Phụ thân, người cần phải tin tưởng Thiên Tuyết, Thiên Tuyết sẽ nghĩ cách đánh thắng Thượng Quan Nguyên.”. Phụng Thiên Tuyết lười biếng mà nhướn mày, “Thượng Quan Nguyên, người chuẩn bị sẵn sàng đi, đừng để ngày đó quý khách cầu xin ta là được!”.

Phụng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, mang theo U Trúc đường hoàng rời khỏi!

Đám người Phụng Tử Bách khiếp sợ vô cùng, Phụng Thiên Tuyết thật ngông cuồng!

“Ha, một đứa phế vật xấu xí, cũng dám khiêu chiến với con ta! Phụng huynh, người đúng là dưỡng thành một nữ nhi tốt!”. Thượng Quan Tĩnh kiềm chế phần nộ, hắn không nghĩ sẽ động thủ với Phụng Tử Bách ở chỗ này.

Dù sao Phụng phủ cũng có một Huyền thuật sư thiên tài Phụng Hàm Yên, hoàng đế có phần coi trọng Phụng phủ.

Nếu đắc tội Phụng phủ, mất nhiều hơn được.

Mà Phụng Thiên Tuyết dám viết hưu thư cho Thượng Quan Nguyên, làm hắn vô cùng giận dữ, cho nên cuộc chiến trên lời đài, không thể không ước định!

“Hừ, thứ phế vật ngông cuồng, càng không xứng với bản công tử. Nhị tiểu thư, mong người kiên nhẫn chờ đợi, một khi hôn ước được giải trừ, ta nhất định sẽ cầu hôn với Phụng phủ!”. Thượng Quan Nguyên nhẹ giọng nói.

Thượng Quan Nguyên thật là mặt dày không biết xấu hổ!

Hắn và Phụng Thiên Tuyết cùng làm loạn tới nông nỗi này thế mà còn nghĩ tới việc cưới Phụng Hàm Yên.

Sắc mặt Phụng Hàm Yên trầm xuống, “Cảm ơn Thượng Quan công tử ưu ái, chỉ sợ Yên Nhi nhận không nổi!”.

Phượng Hàm Yên đã tâm vô cùng lớn, nàng sao có thể coi trọng Thượng Quan Nguyên được?

“Phượng huynh, hy vọng huynh không vì chuyện của đại tiểu thư mà khiến giao tình của chúng ra rạn nứt, suy cho cùng đây cũng là chuyện của người trẻ tuổi!”. Thượng Quan Tĩnh chấp tay nói, hẳn không hy vọng chỉ vì một phé vật mà làm hỏng quan hệ giữa hai nhà.

Phượng Tử Bách ngoài cười nhưng trong không cười, “Đúng vậy, mặc kệ ai thua ai thắng, hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà!”.

Phượng Tử Bách vô cùng tin tưởng Phượng Thiên Tuyết thiên tài như vậy, nhất định một tháng sau sẽ lên tới cấp sáu!

Đến lúc đó đánh bại được Thượng Quan Nguyên, thanh danh Phượng Thiên Tuyết liền truyền xa!

Thượng Quan Tĩnh mang Thượng Quan Nguyên rời đi, Phượng Tử Bách phiền lòng đến cực điểm, quay đầu lại nhìn thoáng qua trán đã hạ thấp của Phượng Hàm Yên, than nhẹ một tiếng, “Hy vọng Thượng Quan gia có thể tìm cho người một thân y!”.

“Vâng, cảm ơn phụ thân quan tâm, Yên Nhi về phòng nghỉ ngơi trước.”.

Phượng Tử Bách gật đầu, Lâm thị sầu lo dìu Phượng Hàm Yên rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25-2: Ước hẹn trên võ đài! (2)

Như Yên viện.

Lâm thị hưng hăng ném chén trà trong tay, chén trà liền vỡ ra đầy đất.

“Tiểu tiện nhân kia! Mặt nàng... Vậy mà mặt nàng lại bình phục!”. Lòng ngực Lâm thị không ngừng phập phồng, Phượng Hàm Yên là lần đầu tiên thấy Lâm thị cau kinh như vậy.

“Các người nói cái gì? Mặt tiện nhân kia bình phục?”. Vừa bước vào Phượng Hiểu Vũ liền nghe được lời này, ngay lập tức hận đến điên cuồng.

“Người nhỏ giọng chút!”. Lâm thị lạnh lùng nhìn lướt qua tiểu nữ nhi, “Không có việc sao người lại tới nơi này?”.

Phượng Hiểu Vũ hừ, “Nghe nói tiện nhân kia dám lập ước định trên lôi đài cùng Thượng Quan Nguyên, ta tới xác thực một chút mà thôi!”.

“Tam muội, Phượng Thiên Tuyết đúng là hẹn Thượng Quan Nguyên một tháng sau gặp trên lôi đài để giải hôn.”. Phượng Hàm Yên nhàn nhạt nói.

Phượng Hiểu Vũ vừa nghe, lập tức cười ha ha, “Ha ha, phé vật kia cũng dám quyết chiến trên võ đài với Thượng Quan Nguyên ư? Người ta là cấp năm... Ha ha ha...”.

Phượng Hiểu Vũ cười đến nỗi không thể đứng thẳng.

Sắc mặt Lâm thị khó coi nhìn thoáng qua Phượng Hiểu Vũ, hận rên sát không thành tiếng.

“Vũ Nhi, người cũng đã thua đã nha đầu kia, hơn nữa... Nàng trong một đoạn thời gian ngắn ngủi đã trở thành Huyền thuật sư cấp bốn, muốn đột phá cấp năm, cũng không khó.”. Lâm thị lạnh giọng nói.

Phượng Hiểu Vũ lập tức ngưng cười.

Mặt nàng vẫn còn sưng đỏ lộ ra thần sắc phẫn hận.

“Mẫu thân, ý của người là nàng sẽ thắng Thượng Quan Nguyên?”.

“Có khả năng!”. Lâm thị gật đầu, đôi mắt đẹp bên trong biểu lộ một tia ngoan độc, “Nhưng mẫu thân sẽ nghĩ cách!”.

Phượng Hiểu Vũ sau khi nghe xong, lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, nàng thật sự không ngờ đã nha đầu kia đã vượt xa nàng.

Khuôn mặt Phượng Hàm Yên dưới khăn che mặt kia, tức khắc trở nên vặn vẹo không thôi, “Mẫu thân, Thượng Quan Nguyên còn không biết kia đã nha đầu đã là Huyền thuật sư cấp bốn, cho nên... Chúng ta có thể mượn đao giết người, báo tin tức này cho Thượng Quan Nguyên.”.

Sau khi mặt đã nha đầu kia khôi phục, địa vị của nàng liền đi xuống!

Nếu như không trừ khử nàng, chỉ sợ về sau Phụng Thiên Tuyết nổi bật, sẽ chèn ép nàng...

Lâm thị sau khi nghe xong, mắt sáng ngời, “Yên Nhi thật là thông minh, có thể ngay lập tức nghĩ ra cách này! Vậy là chúng ta không cần ra tay, để Thượng Quan gia tộc ra tay vẫn là tốt hơn!”.

Suy cho cùng Thượng Quan gia tộc cũng không ném mặt mũi đi được!

Phụng Hiểu Vũ càng thêm yên tâm, “Việc này giao cho mẫu thân nấy người ra tay, Vũ Nhi..... Chỉ biết làm chuyện xấu thôi”.

Phụng Hiểu Vũ buồn bực đến tận cùng.

Đấy mắt Lâm thị xẹt qua ý cười lạnh lẽo, “Được, người trở về đi, những việc này không cần người lo lắng. Nhưng cũng không được phép hé răng nửa lời!”.

Phụng Hiểu Vũ gật đầu, “Mẫu thân, ta nhớ kỹ.”.

Dứt lời, Phụng Hiểu Vũ liền tùy tiện rời đi.

Đội nàng vừa rời khỏi, trong mắt Phụng Hàm Yên nhuộm đầy hàn ý “Đều do tiện nhân Phụng Hiểu Vũ kia, nếu không phải do nàng, chúng ta có thể giải quyết Phụng Thiên Tuyết trước!”.

Lâm thị hơi hơi mỉm cười, không cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26-1: Nam nữ thụ thụ bất thân! 1

“Yên Nhi, không nên gấp gáp, nha đầu chết tiệt kia đã bị mẫu thân chiều hư, không làm được đại sự. Chỉ là một Phụng Thiên Tuyết mà thôi, muốn giải quyết nàng cũng thực dễ dàng”. Lâm thị lạnh giọng nói, trong mắt là một mảnh sương lạnh!

“Người tỉnh dưỡng cho tốt, chờ mặt của người khỏi, tu luyện lại, chuyện khác không cần người quản. Rốt cuộc... về sau Yên Nhi chúng ta phải gả vào hoàng tộc, trên tay, làm sao có thể dính máu do bản?”.

Lâm thị lạnh lùng cong lên khóe môi, Phụng Hàm Yên giật mình, thần sắc hơi lo lắng nói: “Mẫu thân, mặt của ta ngay cả Trương đại phu cũng trị không được...”.

“Yên tâm, Thượng Quan Nguyên đối với người thiết tình như thế, sẽ nghĩ cách mời thần y đến!”.

Lâm thị không cảm thấy mặt của Phụng Hàm Yên là chuyện lớn, liếc mắt một cái chỉ là một dạng lở loét đỏ mà thôi, Trương đại phu cũng nói, có thể là do nhiệt trong người quá thịnh.

Cho nên một ngày nào đó, mặt của Phụng Hàm Yên sẽ khá lên!

Phụng Thiên Tuyết về tới viện Phong Tuyết, sau khi U Trúc nhìn thoáng qua Chu Nhi và Vân Nhi lui ra, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, người viết giải trừ hôn thư như thế sao? Một khi người thua...”.

Phụng Thiên Tuyết mỉm cười không thôi: “Người cảm thấy đại tiểu thư nhà người bắt tài như vậy sao? Thượng Quan Nguyên phế vật, căn bản không đáng xem!”.

U Trúc trừng lớn đôi mắt, trái lại ngây ngốc ở nơi đó không kịp phản ứng.

Phụng Thiên Trạch vội vàng đi đến, “Tỷ tỷ, nghe nói tên Thượng Quan Nguyên khốn nạn yêu cầu giải trừ hôn ước, cầu hôn nhị muội sao?”.

Phụng Thiên Trạch vừa mới xuất quan, thời điểm dùng bữa liền nghe được thư đồng bên người hần nói đến việc này.

Bởi vì không tiện có a hoàn, Phụng Thiên Trạch cũng không thích bên người có a hoàn, cho nên Phụng Thiên Tuyết chỉ có thể phân phó mua một thư đồng tới hầu hạ Phụng Thiên Trạch.

Thư đồng kia cúi đầu đi theo phía sau Phụng Thiên Trạch, không hừ một tiếng.

“Ừm, Thiên Trạch không cần lo lắng, Thượng Quan Nguyên này là kẻ cặn bã, tỷ nhất định sẽ giải quyết hắn.”. Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Phụng Thiên Trạch trừng lớn đôi mắt: "Thật là ... hắn là huyền thuật sư cấp năm!"

“Thời gian còn tới một tháng, tỷ có rất nhiều thời gian, cho nên đệ không cần lo lắng cho tỷ tỷ, chuyên tâm tu hành là được.”. Phụng Thiên Tuyết tuyệt không để ý, lôi kéo Phụng Thiên Trạch ngồi vào một bên, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen như mực của hắn.

Phụng Thiên Trạch bĩu môi, phẫn nộ nói: “Tên khốn kia! Vậy mà dám khi dễ tỷ tỷ... nếu Thiên Trạch mạnh mẽ một chút, tỷ sẽ không...”

Phụng Thiên Trạch dứt lời, vành mắt liền đỏ lên.

“Đồ ngốc, người khổ sở cái gì? Một ngày nào đó đệ có thể bảo hộ tỷ tỷ!”. Phụng Thiên Tuyết cười nói, trêu mếu vỗ vỗ bàn tay hắn.

Khuôn mặt khô ngô của Phụng Thiên Trạch khẽ giật mình, nhìn Phụng Thiên Tuyết, nặng nề mà gật đầu!

“Trở về đi, mặc kệ như thế nào, người nỗ lực là được.”. Phụng Thiên Tuyết an ủi, liếc thư đồng phía sau hắn một cái.

“Ừm, tỷ, tỷ nhất định phải bảo trọng, có chuyện gì cũng không cần gật Thiên Trạch!”

Trước khi đi Phụng Thiên Trạch dặn dò, mà Phụng Thiên Tuyết lại giữ thư đồng kia ở lại.

Sau khi Phụng Thiên Trạch lui ra, thư đồng cúi đầu, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, Phụng Thiên Tuyết nhướn mày.

Nàng biết đối với kẻ hầu, giống như thư đồng đều được bồi dưỡng từ nhỏ mà thành.

Thư đồng này, đối với chủ nhân kính sợ không thôi, quả quyết sẽ không tùy tiện khua môi múa mép.

“Ngẩng đầu lên.”

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Thư đồng kia ngẩng đầu, Phụng Thiên Tuyết nheo đôi mắt lại, thư đồng này là nàng và U Trúc tự mình đi chọn lựa, lớn lên ngũ quan đoan chính, xem ra là loại thư đồng thành thật trầm ổn.

“Người tên gì?”. Cho dù là chính mình chọn, nhưng Phụng Thiên Tuyết thật đúng là không nhớ rõ tên của hắn.

Thư đồng nhìn xuống: “Tiểu nhân... kêu Văn Mặc.”

“Đầu lưỡi của thư đồng, khi nào quá dài như vậy?”. Giọng Phụng Thiên Tuyết lập tức lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26-2: Nam nữ thụ thụ bất thân! 2

Nàng ghét nhất, chính là cái từ mặc kia! Khiến Phụng Thiên Tuyết không tự chủ được mà nghĩ tới Hạ Lan Dung Mặc!

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân... chỉ là bị thiếu gia buộc nói!”. Văn Mặc cúi đầu nhẹ giọng biện giải cho mình.

Phụng Thiên Tuyết duỗi tay, bỗng chốc cảm cổ tay Văn Mặc.

Văn Mặc kia gương mặt trắng nõn, lộ ra hồng hồng!

Dù sao ở hạ quốc, nam nữ thụ thụ bất thân!

Chính là đại tiểu thư nàng...

“Đại tiểu thư... người... người không nên như vậy!”

Văn Mặc kinh hoàng nói, Phụng Thiên Tuyết hừ nhẹ một tiếng, tác phong Văn Mặc này có chút kỳ quái, không giống người bình thường.

Tác phong hần đường như có cái gì cuốn cuộn địa chấn, nhưng lại không tra ra cái gì.

Dù sao kiếp trước Phượng Thiên Tuyết cũng là thiên tài luyện dược sư, trên người Vân Mặc nếu có điểm khác thường, luyện dược sư hẳn phải cảm nhận được.

“Không có việc gì, người ra ngoài đi!”.

Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Vân Mặc vội vàng lên tiếng trả lời, vội vàng lui xuống, U Trúc che miệng cười khẽ, “Thư đồng kia thật thẹn thùng, bị đại tiểu thư nắm chặt tay như vậy liền đỏ mặt.”.

Phượng Thiên Tuyết ngưng tụ lại thần sắc, xem ra nàng phải khẩn trương luyện chế vài thuần di phù (bùa di chuyển tức thời) và bùa nổ mạnh cho Thiên Trạch.

Phượng Thiên Tuyết trở lại trong phòng, đi vào điện Phượng Tiên, hết sức chăm chú mà luyện chế vài cái bùa nổ mạnh, bùa nổ mạnh cấp hai cũng không tính là quá khó.

Với thuật phù mà nói, cấp bậc càng lớn, uy lực càng lớn!

Hiện tại năng lực của Phượng Thiên Tuyết, còn không đến cấp ba, cho nên tạm thời chỉ có thể luyện chế cấp hai.

Sau khi luyện chế mười cái bùa nổ mạnh, Phượng Thiên Tuyết lại luyện chế mười cái thuần di phù (bùa di chuyển tức thời), linh lực tiêu hao gần hết.

Nàng ngừng lại, nhẹ nhàng đến ngọc tháp ngồi xuống, nhắm hai mắt.

Không biết vì sao, trước mắt lại hiện lên gương mặt của Hạ Lan Dung Mặc tuyệt tình cùng khuôn mặt nhỏ diễm đạm, đáng yêu của Sở Tích Nhi.

Hai thứ đối nghịch!

Hô hấp Phượng Thiên Tuyết lập tức dồn dập lên, chuyển suy nghĩ qua chỗ hần, chỉ là không nghĩ tới lúc này đây, thực ra người nàng nhớ tới là Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Độc trong cơ thể hần, ngày càng mạnh.

Không biết nam nhân yêu nghiệt tà mị kia đối xử với nàng ôn nhu như nước, rốt cuộc thế nào.

Không biết vì sao, Phượng Thiên Tuyết lại phiền muộn một hồi.

Nàng lập tức lấy ra một quả ngân tiên, ăn vài miếng, tinh lực cùng linh lực tức khắc vô cùng dư thừa, sáng sớm đi đến phòng luyện dược.

Ly Long được đỉnh lẳng lặng đứng ở nơi đó, Phượng Thiên Tuyết cắt chính ngón tay mình, máu nhỏ đến phía trên dược đỉnh.

Giọt máu, nháy mắt biến mất không thấy nữa.

Trên ngón tay Phượng Thiên Tuyết, xuất hiện Thanh Long dị hỏa nửa xanh nửa vàng, linh lực xuất hiện, chính là Phượng Thiên Tuyết rót dị hỏa vào trong dược đỉnh, hỏa kia liền biến mất.

“Hả, sao lại thế này? Chẳng lẽ Ly Long dược đỉnh này, đứng theo như lời Trần lão kia nói, quái dị như vậy?”. Phượng Thiên Tuyết nhíu mày, nhưng càng không nghĩ ra, giải không được bí ẩn, nàng càng thêm hứng thú!

Phượng Thiên Tuyết lại triệu ra dị hỏa trong cơ thể lần nữa, rót vào dược đỉnh, Ly Long dược đỉnh vô thanh vô tức như cũ.

Không có bất kỳ phản ứng gì.

Nói cách khác, Phượng Thiên Tuyết cũng không thể trở thành chủ nhân Ly Long dược đỉnh.

Phượng Thiên Tuyết nhướng mày, trong lòng vô cùng không vui!

Trải qua hai kiếp làm người, nàng thật đúng là chưa từng thất bại như vậy đâu!

Phượng Thiên Tuyết lại đem linh khí cuốn cuộn không ngừng trong cơ thể triệu hoán lần nữa, mang theo dị hỏa kia rót vào trong dược đỉnh!

Có linh khí làm bạn, dị hỏa bất diệt!

Đây là Phượng Thiên Tuyết cố ý bộc lộ thể chất tốt.

“Oa, nha đầu thú vị có phải muốn thiêu chết ta hay không?”.

Một thanh âm tức giận vang lên, bóng người trước mắt nhoáng lên, Phụng Thiên Tuyết tức khắc lui về phía sau vài bước!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-1: Hồn của nam tử tuyệt sắc 1

Phụng Thiên Tuyết khiếp sợ mà nhìn người kia từ đỉnh được bay ra, đó là một nam tử đặc biệt tuấn mỹ, nam tử mặc thanh bào, tóc đen buộc nghiêng, chỉ là đôi mắt kia sáng như sao trời, oán hận mà trừng mắt Phụng Thiên Tuyết.

“Ngươi là... đỉnh hồn của Ly Long được đỉnh sao?”. Dù sao kiến thức Phụng Thiên Tuyết rất rộng, linh khí từ thần cấp trở lên đều giống nhau, đều sẽ có khí hồn.

Mà nam tử này, từ Ly Long đỉnh được bay ra, không còn nghi ngờ chính là hồn của được đỉnh.

Hồn của được đỉnh thành hình người, cái này biểu đạt ... được đỉnh này rất lợi hại, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua!

“Nha đầu thú, nhìn cái gì mà nhìn? Nếu không phải ngươi âm hiểm như vậy, không ngừng chú hỏa vào được đỉnh, hơn nữa linh lực ngươi cuồng bạo... bản tôn mới không sợ ngươi!”.

Nam tử hừ lạnh một tiếng.

Phụng Thiên Tuyết xi một tiếng bật cười.

Hồn của được đỉnh không thể sợ hòa!

Chính là hấn đang sợ linh khí nàng làm nổ tung được đỉnh hấn mà thôi!

“Không có biện pháp, ta cũng không phải cô ý, được đỉnh này luôn không có động tĩnh, ta làm sao có thể không vội?”.

Phụng Thiên Tuyết cười tủm tỉm nói, nam tử giáo hoạt tươi cười phát giận.

“Ngươi... nha đầu thú, xem chừng!”. Hồn của được đỉnh vậy mà ra một chương liền chụp Phụng Thiên Tuyết tới!

Phụng Thiên Tuyết thi triển vũ bộ, tránh đi một chương của nam tử sắc bén kia!

“Hừ, loài người dê tiện, lại muốn dùng được đỉnh thần thánh như vậy, nằm mơ!”. Tiếng nam tử lạnh lùng nói, cả ánh mắt đều nóng nảy!

Hồn của được đỉnh, tính tình thật là không tốt lắm!

Phụng Thiên Tuyết thông hận người khác xem thường nàng nhất, nam nhân này cao cao tại thượng, làm nàng nhớ tới Hạ Lan Dung Mặckia, rõ ràng là nhận ý tốt của nàng, lại chịu nữ sắc mê hoặc, tàn nhẫn lấy máu của nàng!

Sát khí của Phụng Thiên Tuyết tức khắc hiện ra dữ dội, “Thần hồn chi, hiện!”.

Tuyệt kỹ kiếp trước tức khắc được nàng triệu hồi!

Tuy rằng nàng chỉ có thực lực cấp bốn, nhưng bản linh thần hồn này, đối đãi một linh hồn của được đỉnh suy yếu cũng đủ rồi.

Ly Long được đỉnh này nhiều năm không có người dùng, là bởi vì hồn của được đỉnh bị thương!

Nam tử tóc xanh nghe tiếng hét phẫn nộ của Phụng Thiên Tuyết, không khỏi chấn động, còn chưa có phục hồi tinh thần lại, một linh lực cường đại bay đến nơi yết hầu của hấn, đánh bay hấn vào tường!

“Hừ...”. Nam tử tóc xanh hít một hơi, tuy rằng còn chưa lấy mệnh của hấn, nhưng cũng đã thương hấn.

Phụng Thiên Tuyết di chuyển tới trước hấn trong nháy mắt, ngón tay có sát khí màu bạc chỉ vào yết hầu nam tử tóc xanh.

“Ngươi, là muốn tìm cái chết sao?”. Phụng Thiên Tuyết lạnh băng nói, cuồng ngạo và tàn khốc.

Nam tử tóc xanh khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới loài người cấp bốn này, thế nhưng có thể... có thể áp chế hấn!

Nam tử tóc xanh thở hổn hển, lạnh lùng nhìn Phụng Thiên Tuyết chăm chăm.

“Ly Long được đỉnh, nếu ta nhớ không lầm, hẳn là một trong tứ đại thần giới. Vì có gì lại rơi xuống đại lục này, ta không được biết rồi! Nhưng bốn tiểu thư nói cho ngươi biết, ta, không phải yếu kém như ngươi nghĩ! Nếu ngươi không muốn trở thành hồn được đỉnh của bốn tiểu thư, như vậy... bốn tiểu thư liền đưa ngươi lên đường!”.

Phụng Thiên Tuyết lạnh giọng cười nói, mấy ngày này nàng không chỉ bỏ thời gian tu luyện, cũng bỏ thời gian xem sử sách những không gian thần giới.

Kiến thức trong đó, nhiều như bầu trời đầy sao kia.

Các loại sự vật, thần thú, lịch sử ngàn vạn năm trước đều ghi lại rất rõ ràng.

Ly Long được đỉnh này, là được đỉnh vạn năm trước danh chấn thần giới một thời, nhưng mấy trăm năm sau liền biến mất.

Ánh mắt của nam tử tóc xanh, thu lại một ít lạnh lẽo, đối mặt với ánh mắt Phụng Thiên Tuyết tàn nhẫn tràn ngập sát khí, hẳn biết đối phương cũng không nói giỡn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-2: Hồn của nam tử tuyệt sắc 2

Thôi!

Nhấn nhện trước đã, đợi hẳn khôi phục thực lực, hừ hừ!

“Được rồi, bản tôn nguyện ý!”.

Phụng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, thu hồi bàn tay, “Ngươi đã không còn lựa chọn!”.

Sắc mặt nam tử tóc xanh biến thành màu gan heo, hẳn cặp mắt, mím môi, trên khuôn mặt tuần mỷ hiện lên vẻ chịu đựng.

Hắn từng là hồn của Ly Long được đỉnh không ai bì nổi, hôm nay lại lưu lạc đến nông nổi này!

“Hồn ngươi bị trọng thương, hiện tại còn chưa khôi phục, cho nên người khác căn bản là không cần để ý được đỉnh này.”.

Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt nhìn thoáng qua nam tử tóc xanh.

“Đúng! Ngươi không hiểu phải không? Biết rõ còn cố hỏi!”. Nam tử tóc xanh táo bạo đáp.

“Ngươi tên là gì? Phối hợp cho tốt, bốn tiểu thư có biện pháp có thể trị thương hồn của ngươi.”.

Ngữ khí của Phụng Thiên Tuyết ôn hòa một chút.

Rốt cuộc, nàng cần nhất một được đỉnh cường đại.

“Bản tôn... kêu Long Ly!”.

Long Ly? Thật tự luyện!

“Ừm, ta muốn luyện chế một ít được đan cấp thấp, cho nên ngươi phối hợp một chút, cùng ta giao kết khế ước, chờ ngày sau ta nhất định thực hiện lời hứa!”.

Phụng Thiên Tuyết nghiêm túc nói.

Long Ly rối rắm một hồi, lại nghĩ đến thực lực chênh lệch, đành phải miễn cưỡng đáp ứng.

Phụng Thiên Tuyết lại lấy máu viết khế ước, Ly Long được đỉnh liền phát ra một tia sáng xanh, lại rót vào dị hỏa lần nữa, quả nhiên, được đỉnh kia có thể sử dụng!

Phụng Thiên Tuyết một bên đem được liệu phân phối tốt, liền bắt đầu luyện chế một ít được đan cấp thấp.

Chỉ huyết đan, từ từ sinh cơ đan, ở trong mắt Phụng Thiên Tuyết đều là được đan cấp thấp, nhưng ở Thiên Long đại lục, nhất định có thể trở thành thứ

khiến người ta tranh đoạt!

Bởi vì được đan trên Thiên Long đại lục, sau khi ăn vào chỉ có hiệu quả ba bốn phần.

Mà được đan Phượng Thiên Tuyết luyện chế, tùy tiện đều có hiệu quả bảy tám phần!

Lại nói, đó là phương thuốc thần giới, làm sao phương thuốc của Thiên Long đại lục có thể so sánh?

Long Ly một bên khiếp sợ mà nhìn Phượng Thiên Tuyết thuần thực luyện dược, tuổi còn nhỏ nhưng đã là một luyện dược sư sao?

Hơn nữa... phương thuốc nàng dùng là phương thuốc của Đại lục thần giới!

“Ngươi... ngươi là người của Đại lục thần giới sao?”.

Long Ly kích động lắp bắp hỏi.

Phượng Thiên Tuyết cũng không quay đầu lại, “Ngươi không cần biết!”.

Long Ly nắm chặt quyền, sau khi hấn tự roi xuống đại lục này, mộng tưởng duy nhất chính là trở lại Đại lục thần giới, tìm về chủ nhân của hấn!

Mà nha đầu này lại là người của thần giới, xem ra... hấn có cơ hội!

Nhưng thật ra Long Ly không nói gì nữa, Phượng Thiên Tuyết lại ăn thêm Ngân tiền quả lần, tinh lực lại tăng lên, có thể đêm không cần ngủ, toàn tâm luyện chế dược đan.

Long Ly nhìn đến Ngân tiền quả, tâm thần vừa động, thứ tốt, chính là bị nha đầu này ăn hết... Hu hu ...

Trong một đêm, Phượng Thiên Tuyết liền luyện mấy chục bình dược đan. Mà thời gian buổi sáng, nàng liền dùng tu luyện huyền thuật.

Trong phủ Hiến Viên.

Sắc mặt Hiến Viên Nguyệt Triệt tái nhợt ngồi ở bên nhà thủy tạ, nhẹ nhàng mà sát sáo ngọc trong tay.

“Điện hạ, độc của người... sẽ mau phát tác, thỉnh người trở về phòng nghỉ ngơi!”. Ám vệ một bên thấy thế, không khỏi nóng vội nói.

Hiên Viên Nguyệt Triệt nhàn nhạt cong lên khóe môi, trong mắt toàn là lạnh lẽo, “Hiện tại độc này ngày càng mạnh, cho dù là trước khi phát tác cũng lần lộn mấy ngày.”.

Bốn ám vệ nhìn nhau, thần sắc ưu thương.

“Đúng rồi, nha đầu bên kia có động tĩnh gì?”. Hiến Viên Nguyệt Triệt nhìn phía Mị Thủy.

Mị Thủy dừng một chút, “Có, Phượng nhị tiểu thư dường như uống Ngọc nhan đan do Thượng Quan Nguyên đưa tặng bị hủy dung, mà Thượng Quan Nguyên lại quyết tâm muốn cùng đại tiểu thư giải trừ hôn ước, muốn cưới nhị tiểu thư.”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-1: Nghĩ cách giết nàng! 1

Sắc mặt của Hiến Viên Nguyệt Triệt lập tức trầm xuống, trong mắt lóe ra hàn quang, “Thượng Quan gia... Xem ra phải gặp xui xẻo, hừ!”.

Nhóm ám vệ nghe xong không hiểu được.

Hiện tại người bị từ hôn chính là Phượng Thiên Tuyết, vì sao xui xẻo chính là Thượng Quan gia?

“Phượng Thiên Tuyết muốn đích thân giải hôn ước, Thượng Quan gia không chịu, cho nên ước định Phượng Thiên Tuyết một tháng sau gặp ở trên lôi đài!”. Mị Thủy tiếp tục nói.

Hiên Viên Nguyệt Triệt xì một tiếng nở nụ cười, miệng cười yêu nghiệt tuyệt sắc, khiến ám vệ Minh Sương ở một bên xem đến mắt cũng không chớp.

“Nha đầu này... Quả nhiên sẽ không để cho Thượng Quan gia ăn trái ngọt! Nàng... dường như cũng là nha đầu đầu tiên của Hạ Quốc chủ động giải trừ hôn ước. khiêu chiến trên lôi đài đi?”.

“Vâng! Điện hạ, đại tiểu thư Phụng gia cực có can đảm!”. Mị Thủy cũng bội phục Phụng Thiên Tuyết thật sâu.

Nhưng có thể thắng được Thượng Quan Nguyên hay không, nàng thật ra có chút lo lắng.

“Được! Thực tốt, gia tộc Thượng Quan, bốn vương sẽ ghi nhớ các ngươi!”. Miệng cười Hiên Viên Nguyệt Triệt biến mất, trong mắt hiện ra sát khí.

“Điện hạ, bây giờ người không nên hành động!”. Minh Sương vội vàng nói.

“Ai nói bốn vương muốn hành động? Loại việc nhỏ này, một ngón tay của nha đầu kia sẽ thu phục được!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt nhàn nhạt vỗ về cây sáo ngọc, trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Được rồi, điện hạ tin tưởng Phụng Thiên Tuyết như vậy, thật đủ cuồng, đối phương vốn chỉ là một phế vật!

Hiên Viên Nguyệt Triệt buông sáo ngọc, có một loại xúc động muốn đi gặp Phụng Thiên Tuyết, chỉ là hần vừa mới đi vài bước, từ yết hầu vọt tới trong miệng một cổ máu nóng!

“Điện hạ!”. Mọi người kêu lên sợ hãi, Hiên Viên Nguyệt Triệt vịn một bên cột, vô lực lắc đầu.

Nha đầu, chỉ có thể chờ mấy ngày nữa... lại tới gặp ngươi.

Mọi người vội vàng đỡ Hiên Viên Nguyệt Triệt trở về phòng, nam tử nằm ở trên giường ngọc kia, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành không có một chút huyết sắc, hơi thở của hần, giống như sắp chấm dứt.

Minh Sương thấy thế, không khỏi lau nước mắt.

Một cái bóng đen, chậm rãi lui ra từ cửa đại điện, người nọ nhanh chóng rời khỏi Hiên Viên phủ.

Công phu chỉ trong nháy mắt, nam tử liền xuất hiện ở dưới chân một ngọn núi.

Nam tử đứng đón ánh trăng.

Hai mắt nổi lên tia lạnh băng.

“Công tử, muốn giết Phụng Thiên Tuyết hay không?”.

Một hắc y nhân vô thanh vô tức xuất hiện ở bên người nam tử.

Nam tử lắc đầu, “Không cần, giết nàng như vậy, chỉ có thể làm hần hoài nghi ta. Hơn nữa... Nếu nha đầu lỗ mãng kia làm điện hạ vô cùng thất vọng, đoán chừng điện hạ sẽ tự động từ bỏ.”.

“Ý của ngươi là...”.

“Ta đều có an bài, ngươi nghe mệnh lệnh là được!”.

“Vâng, công tử!”.

Bóng đen kia biến mất, hắc y nhân tháo khăn che mặt xuống, mái tóc dài màu bạc như thác nước tung bay trong gió.

“Một tiện nữ bình dân, sao có thể xứng đôi với Nguyệt Triệt? Nguyệt Triệt, ngươi chớ có trách ta, hiện tại tình cảnh của ngươi, một khi có nhược điểm, chỉ sợ không sống được bao lâu!”.

Dung nhan như tuyết của nam nhân thêm nhiều phần lãnh đạm...

Thượng Quan phủ.

Thượng Quan Nguyên bước nhanh đến thư phòng, hần vừa mới bế quan hai ngày, chuẩn bị một tháng sau chiến đấu trên lôi đài, chính là hôm nay có người hầu báo tin cho hần, báo hần đến thư phòng gặp Thượng Quan Tĩnh.

Thượng Quan Nguyên tới thư phòng, lại phát hiện Thượng Quan phu nhân cũng ở đó, cùng với sư phụ Sâm của hần.

“Sư phụ, phụ thân, mẫu thân, gọi hài nhi tới nơi này có việc gì gấp?”. Sau khi Thượng Quan Nguyên hành lễ, mê muội ngẩng đầu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28-2: Nghĩ cách giết nàng! 2

Sâm lão nhân là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, lại là một cao thủ Huyền Tông!

Hai mắt ông dường như nổi lên, hình tượng cao gầy cùng ánh mắt kia làm cho người ta sợ hãi, cho người ta cảm giác giống như một yêu ma.

“Chúng ta nhận được tình báo, nói Phụng Thiên Tuyết kia hiện tại là Huyền thuật sư cấp bốn!”. Thượng Quan Tĩnh nói.

Thượng Quan Nguyên trừng lớn đôi mắt, tiếng nói kinh ngạc: “Sao có thể? Phụng Thiên Tuyết không phải là phế vật sao? Nàng ta từ bao giờ có thể tu luyện huyền thuật?”.

“Nguyên Nhi, Phụng Thiên Tuyết sở dĩ đồng ý chiến đấu trên lôi đài là bởi vì nàng ta có thiên phú lợi hại!”. Sâm lão nhân lạnh lùng thốt.

Thượng Quan Tĩnh hừ lạnh một tiếng, “Nghe nói nàng chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi liền lên tới cấp bốn... Cho nên chúng ta mới vội vàng triệu người đến nơi đây thương lượng một chút!”.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyên trở nên khó coi đến cực điểm!

“Cấp bốn... Ta dùng mười mấy năm mới tới cấp năm, nàng luôn luôn không thể tu luyện, sao đột nhiên lên cấp bốn, là được cao nhân tương trợ sao?”.

Thượng Quan Nguyên phỏng đoán.

“Đúng vậy, chúng ta cũng cho là như vậy. Nhưng chúng ta đã phái người theo dõi nàng vài ngày nay, Phụng Thiên Tuyết luôn luôn không động tĩnh, cũng không có kẻ thần bí nào xuất hiện. Nói cách khác, có khả năng sư phụ không ở bên cạnh nàng ta!”.

Thượng Quan phu nhân nói, ánh mắt tràn ngập từ ái, “Nguyên Nhi, người phải cẩn thận! Rốt cuộc trên thế giới có rất nhiều cao nhân thích tùy ý thu nhận đồ đệ, cảm thấy thuận mắt liền nhận. Phụng Thiên Tuyết có thể là một người trong số đó, mà vị cao nhân kia cũng thích phiêu bạt nên mới không ở bên cạnh nàng, như vậy chúng ta liền có cơ hội...”.

“Tìm cơ hội giết nàng!”. Trong mắt Sâm lão nhân bắn ra một tia sát ý!

Thượng Quan Nguyên nhíu mày, cách làm này không trong sáng, nhưng quan trọng nhất chính là, hắc tướng ở trên lôi đài có thể tỏ uy phong áp chế nha đầu kia!

“Sư phụ, mẫu thân, phụ thân, hài nhi muốn tự mình đánh bại nàng, để báo thù vũ nhục ngày ấy!”. Thượng Quan Nguyên nói.

Ba người nhìn nhau, bọn họ làm sao không nghĩ như vậy?

“Nhưng giữ lại Phụng Thiên Tuyết, chỉ sợ nàng sẽ thăng cấp, đến lúc đó người muốn thắng rất phiền toái.”.

Sâm lão nhân nhàn nhạt nói.

“Sư phụ, không phải người có bằng hữu là độc sư sao? Nghe nói nàng ta có thể luyện chế một loại độc dược huyền thuật có thể khiến người ta ngừng thăng cấp...”. Thượng Quan Nguyên lạnh lùng cong lên khóe môi.

Tức khắc hai mắt Sâm lão nhân sáng ngời, “Như thế, chỉ xem nhân gia có thể hỗ trợ hay không!”.

“Sâm lão nhân chính là cao nhân trong giới huyền thuật, đạt tới Huyền Tông Huyền thuật sư cũng không nhiều, nàng nhất định sẽ nể mặt sư phụ.”. Thượng Quan Tĩnh cười nói.

“Ý các người là muốn cho Nguyên Nhi đánh bại Phụng Thiên Tuyết ở trên lôi đài, mà không phải âm thầm giết nàng sao?”. Sâm lão nhân hỏi.

“Đích xác!”. Thượng Quan Tĩnh gật đầu.

Ngày ấy Phụng Thiên Tuyết quá cuồng ngạo, không coi ai ra gì!

Món nợ này, hắc và nhi tử đều muốn đòi lại!

“Tốt lắm, lão phu đi thỉnh vị bằng hữu kia luyện chế độc dược, đến lúc đó mua chuộc người hầu bỏ độc nàng!”.

Sâm lão nhân âm trầm cười nói, hắc đối với việc này có niềm tin tất thắng.

Rốt cuộc Sâm lão nhân là Huyền thuật sư đại danh鼎鼎 ở Hạ Quốc, sẽ làm nên việc, chưa từng thất bại.

Hoàng đế cũng kính hân bảy phần, ở giới huyền thuật, cũng đã được vô số người tôn kính!

Thượng Quan Nguyên là đồ nhi của hắn, ở phương diện luyện dược có thiên phú, hiện tại Thượng Quan Nguyên chính là luyện dược sư cấp tám, thử hỏi nam nhân tuổi trẻ như hắn, có người nào xuất sắc như vậy?

Tâm nguyện của đồ đệ cung, Sâm lão nhân tự nhiên sẽ thỏa mãn hắn.

“Cảm ơn sư phụ vì đồ nhi ra mặt! Đồ nhi chắc chắn sẽ nỗ lực hồi báo sư phụ!”. Thượng Quan Nguyên cười nói.

Sâm lão nhân cười âm hiểm, vừa lòng gật đầu nhìn Thượng Quan Nguyên, hắn lấy từ trong lòng ra một cái túi.

“Nguyên Nhi, đây chính là thăng cấp phù mà sư phụ trân quý, một tháng trước sư phụ gặp một phù sư đã cầu xin cho ngươi!”.

Mọi người vừa nghe xong, tức khắc mừng rỡ.

“Thăng cấp phù? Thật là ngoài ý muốn, không nghĩ tới Sâm lão nhân lại gặp được phù sư xuất sắc như vậy!”. Thượng Quan Tinh vui mừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-1: Nhị vương tử kiêu ngạo 1

“Đúng vậy, phù sư trên thế gian vốn dĩ không nhiều, người có thiên phú phương diện này càng ít, Nguyên Nhi còn không mau cảm ơn sư phụ?”. Thượng Quan phu nhân cũng cười cong đôi mắt.

Thăng cấp phù, dùng ở trên người Huyền thuật sư Huyền Hoàng, đều có thể thăng đến hai cấp!

Thượng Quan Nguyên không phải phù sư, nhưng cũng hiểu biết qua phương diện này, liền vui mừng nói cảm ơn.

“Dùng thăng cấp phù này, ngươi ít nhất có thể lên một cấp, như vậy vì sư càng không cần lo lắng!”. Sâm lão nhân vui tươi hơn hờ cười nói.

Mọi người nhìn nhau cười, đến lúc đó Phượng Thiên Tuyết đối phó với Thượng Quan Nguyên cấp sáu, hắn là phải chết không thể nghi ngờ!

Sau năm ngày, Phượng Thiên Tuyết điên cuồng luyện dược, đem tất cả dược liệu luyện xong.

Mà kỹ thuật luyện dược của nàng cũng từ cấp không thăng cấp đến cấp tám!

Long Ly tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Phượng Thiên Tuyết thăng cấp, không nhận được lác đàu: “Yêu nghiệt, thật là yêu nghiệt!”.

Thiên phú cỡ này, Long Ly cũng lần đầu nhìn thấy!

Hắn làm hồn của dược đình, ngày người mấy vạn năm, đổi qua mười chủ nhân, nhưng mà nha đầu Phượng Thiên Tuyết này lại là cường hãn nhất.

Nàng mới mười bảy tuổi, thế nhưng có thiên phú như vậy ... Lại phát triển tiếp, nhất định sẽ khiến thiên hạ khiếp sợ?

“Như thế nào, muốn bá bốn tiểu thư làm sư phụ sao?”. Phượng Thiên Tuyết thu thập đan dược, lạnh giọng cười nói.

Mặt Long Ly đỏ lên, phần nộ trùng mắt nhìn Phượng Thiên Tuyết một cái, “Hừ, kẻ phạm nhân này dám nghĩ bản tôn bá bốn tiểu thư làm sư? Mơ tưởng!”.

Hừ, cứng miệng!

Phượng Thiên Tuyết nhún mày, một ngày nào đó hắn sẽ cầu nàng làm sư phụ!

Phượng Thiên Tuyết nhìn lướt qua những đan dược đó, nhanh chóng đếm số lượng đan dược.

Ngọc nhan đan một trăm viên, cầm máu đan một trăm viên, sinh cơ đan một trăm viên, tổng cộng ba trăm viên đan dược, đều là đan dược cấp thấp.

“Mấy thứ này giữ lại cũng vô dụng, ta hiện tại đã thăng cấp tám, có thể luyện một ít đan dược cao cấp.”. Phượng Thiên Tuyết suy nghĩ, tính toán đem Đan dược này đưa đến Vĩnh Xuân Đường đổi một ít dược liệu cao cấp, sau đó lại luyện chế một ít đan dược cao cấp.

Chờ nàng lên tới Dược Hoàng, liền có thể vì Hiên Viên Nguyệt Triệt luyện chế được đan áp chế Cửu Anh huyết độc rồi!

Phượng Thiên Tuyết nghĩ như vậy, thần hồn về thân thể, sau khi nàng cùng Phượng Thiên Trạch dùng cơm trưa, đem tám bùa nổ mạnh, tám thuẫn di phù (bùa di chuyển tức thời) lên cho đệ đệ.

Phượng Thiên Trạch khiếp sợ, không nghĩ tới tỷ tỷ vậy mà có thể trở thành phù sư trong truyền thuyết.

Phượng Thiên Tuyết rời viện Phong Tuyết, lúc chuẩn bị đi tới Vĩnh Xuân Đường đổi chút dược liệu, xuyên quahoa viên, lại nghe từng trận tiếng cười.

“Ha ha, nhị vương tử quá khen, Hàm Yên chẳng qua là người bình thường, làm sao dám nhận hai chữ thiên tài?”.

Là tiếng Phượng Hàm Yên ngượng ngùng.

Hừ, bạch liên hoa đang câu dẫn nhị vương tử sao?

Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng cong lên khóe môi, gả vào hoàng tộc, chỉ sợ là nguyện vọng của Phượng Hàm Yên đi?

Phượng Thiên Tuyết chẳng muốn tham gia, chính là Phượng Hàm Yên cố tình gây chú ý, “A, kia không phải đại tỷ sao? Tỷ tỷ ngơoi đi đâu? Nhị vương tử ở chỗ này, mau tới đây hành lễ đi!”.

Bộ dáng Phượng Hàm Yên ra vẻ nhu nhược, cặp mắt đẹp tràn đầy ý cười.

Mụn nhọt đỏ trên mặt nàng còn chưa có hết, nhưng mang khăn che mặt màu đen, Phượng Hàm Yên càng có vẻ đẹp thần bí.

Phượng Thiên Tuyết dừng bước chân, nhìn lại, thấy giữa Phong Vũ Đình, Phượng Hàm Yên và hai thị nữ cùng với nhị vương tử Hiên Viên Đông Thành đang ngồi ở bên trong, mặt khác còn có hai vị nam tử xa lạ.

Hai vị nam tử xa lạ kia, cũng dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn Phượng Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29-2: Nhị vương tử kiêu ngạo 2

Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt hành lễ, “Thiên Tuyết tham kiến nhị vương tử, nhưng Thiên Tuyết đang có chuyện quan trọng, xin lỗi không thể bồi nhị vương tử uống ly trà!”.

Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói, nam tử khoan dung đại lượng, đều sẽ không so đo với nàng, đáng tiếc Hiên Viên Đông Thành từ nhỏ được Hoàng Hậu nâng niu trong bàn tay như châu bảo.

Rốt cuộc nhị vương tử là hoàng tử duy nhất của Trương hoàng hậu, Hiên Viên Nguyệt Triệt là vương tử do nữ tử khác sinh ra, tất nhiên thân phận không bì kịp.

Vì vậy, Hiên Viên Đông Thành cực kỳ ngạo mạn keo kiệt, thấy Phượng Thiên Tuyết chỉ là một nữ nhân phế vật xấu xí lại dám không tới bồi, sắc mặt hắn vẫn trầm xuống.

“Nhị vương tử, thật là xin lỗi, phần lớn thời gian tỷ tỷ đều sinh hoạt ở bên ngoài, vừa mới hồi phủ mấy ngày, có chút... sợ người lạ, xin nhị vương tử thứ lỗi!”.

Phượng Hàm Yên vội vàng nhẹ giọng nói, giọng nói ôn nhu như gió xuân phảng phất thấm vào trái tim Hiên Viên Đông Thành, làm hắn sung sướng một phen.

“Hừ, bốn vương tử nào phải người lòng dạ hẹp hòi? Đích tiểu thư Phượng gia từ nhỏ lớn lên ở bên ngoài, khó tránh khỏi không biết lễ nghĩa!”.

“Tỷ tỷ, còn không mau tạ lỗi với nhị vương tử?”. Trong mắt Phượng Hàm Yên xẹt qua một tia kinh hoàng, nhẹ giọng nói.

Chê cười!

Nàng làm sai cái gì, lại phải xin lỗi vương tử phế vật kia?

Hiên Viên Đông Thành này, thật sự so với một ngón tay của Hiên Viên Nguyệt Triệt cũng không bì kịp!

Khóe môi Phụng Thiên Tuyết cong lên, giọng nói càng lạnh lùng, “Nhị muội nói đùa, vương tử lòng dạ rộng lượng, sao lại giận ta? Hơn nữa, Phụng Thiên Tuyết ta làm sai cái gì mà phải lỗi với vương tử?”.

Bên môi nhị vương tử xẹt qua một nụ cười lạnh, chính là hai nam tử phía sau hắn, nháy mắt di chuyển tới phía trước Phụng Thiên Tuyết.

“Dân nữ to gan, dám bắt kính với vương tử? Còn không mau tạ lỗi?”.

Một người nam nhân trong đó quát.

Thật là kỳ lạ!

Thật là chủ tử dạng nào, sẽ có nô tài dạng đó!

Mắt Phụng Thiên Tuyết liếc xéo Phụng Hàm Yên thấp hèn một cái, nếu nàng đi như vậy, chẳng phải làm cho Phụng Hàm Yên được như ý sao?

Nghĩ đến đây, Phụng Thiên Tuyết xoay người đi nhanh tới trong đình.

“Tỷ tỷ, không nên dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với vương tử!”. Phụng Hàm Yên vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở, một bộ dáng nhu nhược lại dịu ngoan, thật làm người ta buồn nôn.

Mặt ngoài là Phụng Hàm Yên giúp nàng, nhưng lại nhắc nhở Hiên Viên Đông Thành khẩu khí Phụng Thiên Tuyết quá mức cuồng vọng vô lễ!

Sắc mặt Hiên Viên Đông Thành khó coi đến cực điểm!

Rốt cuộc hắn luôn được tôn kính, chưa từng có người dám coi khinh hắn như vậy!

“Muội muội, người cũng không nên nói vậy, ngữ khí Thiên Tuyết thực tốt, nhị vương tử, chẳng lẽ người cũng cảm thấy khẩu khí Thiên Tuyết quá mức kiêu ngạo vô lễ? Nếu đúng vậy, xin hỏi câu nào mạo phạm điện hạ?”.

Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt nói, đứng ở phía trước Hiên Viên Đông Thành.

Hiên Viên Đông Thành lạnh lùng nhìn chăm chú Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết và Phụng Hàm Yên đều mang khăn che mặt màu đen, nhưng ở trong mắt Hiên Viên Đông Thành, Phụng Hàm Yên là một mỹ nhân thần bí, mà Phụng Thiên Tuyết lại là một bao cỏ phế vật, làm người chán ghét.

Chỉ là đúng như Phụng Thiên Tuyết đã nói, chính xác không thể chỉ ra lỗi.

“Không có, nếu đại tiểu thư có thời gian, ngồi đi!”. Hiên Viên Đông Thành cười lạnh nói.

Hắn tự nhiên không thể tùy tiện tìm lỗi của Phụng Thiên Tuyết.

Đường đường một vương tử, nếu thật sự so đo cùng Phụng Thiên Tuyết như vậy, truyền ra chỉ có thể trở thành trò cười.

“Tỷ tỷ, mau ngồi xuống bồi điện hạ uống một chén đi!”.

Phụng Hàm Yên thấp giọng nói.

“Ở trong mắt muội muội, nếu Thiên Tuyết không ngồi xuống, có phải đắc tội điện hạ hay không?”. Phụng Thiên Tuyết nhướn mày, Hiên Viên Đông Thành này, thật là kiêu ngạo!

Không giáo huấn hắn một chút, thật đúng là khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30-1: Chuẩn bị đánh chó! 1

“Không... Ta không có ý tứ như vậy! Không có khi nhị vương tử tới thăm Phụng phủ, tỷ không thể nào không nể mặt.”.

Phượng Hàm Yên nhẹ giọng nói, sắc mặt Hiên Viên Đông Thành càng khó coi!

Phượng Hàm Yên nói không sai, nếu Phượng Thiên Tuyết vẫn không biết kính trọng, như vậy quá rồi!

Giọng nói Phượng Thiên Tuyết càng rét run, “Muội muội ám chỉ ta bất kính đối với nhị vương tử khắp nơi, vừa mới nói ngữ khí ta không tốt, hiện tại lại nói ta không nể mặt nhị vương tử, thật là buồn cười!”.

“Xin hỏi, con mắt nào của muội muội nhìn thấy ta không nể mặt nhị vương tử?”.

Ngôn ngữ của Phượng Thiên Tuyết sắc bén, trong lúc nhất thời làm Phượng Hàm Yên không biết nói như thế nào cho phải, đành phải ủy khuất cúi đầu, vành mắt kia nhanh chóng đỏ!

Mắt đẹp tựa hàm châu, làm lòng Hiên Viên Đông Thành rung động.

Dưới sự giận dữ, Hiên Viên Đông Thành phần nộ quát: “Phượng Thiên Tuyết! Nha đầu này thô thiển vô lễ, ngươi dám nói chuyện với Hàm Yên như vậy?”.

Phượng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, không chút nào nhượng nhịn: “Nhị vương tử, ngươi đường đường là một vương tử, thế nhưng cũng sẽ nói lời vô liêm sỉ này? Hàm Yên là thứ nữ của Phượng phủ, ta là đích tiểu thư của Phượng phủ! Ta chẳng qua nói ra nghi vấn của ta, tại sao ở trong mắt điện hạ liền thành thô thiển vô lễ?”.

Hiên Viên Đông Thành nhìn đến bộ dáng Phượng Hàm Yên tựa như sắp khóc, càng phần nộ.

“Ngươi... Bất kính với bốn vương, còn dám vờ hỏi lại như vậy?”. Hiên Viên Đông Thành lạnh lùng quát, nháy mắt, hai huyền thuật sư cấp bảy lập tức bỏ nhào vào phía trước Phượng Thiên Tuyết, bắt lại!

Phượng Thiên Tuyết vung tay áo, hai huyền thuật sư cấp bảy lại bị chấn động lui đến vài bước!

Bọn họ chấn động!

Phượng Thiên Tuyết chẳng qua là phế vật, làm sao có linh lực này?

“Làm càn! Phượng Thiên Tuyết, ngươi cũng dám dẫm thương người của ta?”.

Hiên Viên Đông Thành vọt đứng lên, trong mắt tràn ngập sát ý!

“Chê cười, nhị vương tử, là người của ngươi động thủ trước, Thiên Tuyết chẳng qua tự bảo vệ mình mà thôi!”. Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng cười.

“Hơn nữa, nhị vương tử, câu nào của Thiên Tuyết bất kính, thỉnh vương tử chỉ ra rõ ràng, không cần định tội lung tung cho Thiên Tuyết!”.

Phượng Thiên Tuyết đột nhiên cao giọng nói, linh lực của nàng chính là gấp ba rưỡi so với người bình thường! Kết quả là, giọng nói kia thể mà truyền tới bên ngoài.

Phải biết rằng hoa viên Phượng phủ, chỉ cách đường phố bên ngoài có một bức tường.

Mà ở phụ cận đều là đại quan trong triều, Trần gia một trong tứ đại gia tộc!

Sắc mặt Hiên Viên Đông Thành lập tức xanh mét lên!

“Ngươi... là cô ý!”.

Hắn hạ giọng, hận không thể lập tức xé Phượng Thiên Tuyết thành mảnh nhỏ!

Nhưng hắn hiểu rõ, hiện tại hoàng đế chưa lập thái tử, nếu hắn có bị ảnh hưởng, chỉ sợ...

Tuy rằng Phượng Thiên Tuyết không được Phượng phủ coi trọng, nhưng tốt xấu gì cũng là đích nữ của Phượng phủ, hắn đường đường là nhị vương tử đi khi dễ một nữ tử phế vật, truyền ra quả thật quá khó nghe!

Hiên Viên Đông Thành thấy trên đầu tường, đột nhiên xuất hiện vài người.

Đó là vài cận vệ của Trần phủ, Mộ Dung phủ.

Ở Hạ Quốc, Trần phủ, Mộ Dung phủ đều là huyền thuật thế gia, ngay cả phụ hoàng đều phải cho mấy công tử đó vài phần thể diện, bởi vì họ đều là cao thủ huyền thuật, sau khi lớn lên, Hạ Quốc cũng sẽ trông cậy vào sức lực của bọn họ!

Một khi thiên tài cấp huyền thuật xuất hiện chỉ một ngón tay cũng có thể diệt quốc!

Tình thế vẫn sợ.

Mà nhị vương tử Hiên Viên Đông Thành, chỉ có thể trợn trắng mắt, hẳn không phải chủ nhân nơi này, tự nhiên không thể quản nhóm công tử đứng trên cây bên ngoài xem náo nhiệt.

“Ồ, kia không phải nhị vương tử sao? Ở đó khi dễ đích nữ của Phụng gia sao?”. Một thiếu niên áo trắng vui tươi hơn hớn nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-2: Chuẩn bị đánh chó! 2

Hắn là đại công tử của Trần phủ Trần Tĩnh Hiên, hiện đã là luyện khí sư cấp năm, cũng là huyền thuật sư cấp sáu.

Ngày thường ở trong học viện, không thể biết nhị vương tử ngạo mạn như vậy, không coi ai ra gì.

“Hừ, việc của bốn vương đến phiên ngươi quản sao?”. Trong mắt Hiên Viên Đông Thành lại lóe vài phần lạnh lẽo, Trần Tĩnh Hiên thích lo chuyện bao đồng, miệng giống như bà tám!

Một khi việc này bị hắn truyền ra, chỉ sợ...

“Tỷ tỷ, ngươi không cần chọc vương tử bực mình!”. Phụng Hàm Yên lại giả bộ bạch liên hoa, vội vàng nhẹ giọng kêu lên.

Phụng Thiên Tuyết cười khế, “Muội muội nói đùa, ta chọc giận vương tử khi nào? Thật ra ngươi vẫn luôn nói ta đắc tội nhị vương tử, nhị vương tử đâu phải là người ngu dốt như vậy, để cho loại người như ngươi dùng thủ đoạn thâm ngoi ly gián?”.

Tức khắc Phụng Hàm Yên trừng lớn đôi mắt, vô tội mà nhìn Phụng Thiên Tuyết.

Sắc mặt Hiên Viên Đông Thành trầm xuống.

Tĩnh tế ngấm lại lời Phụng Thiên Tuyết nói, xác thật là như vậy, mỗi một câu Phụng Hàm Yên nói, đều ám chỉ Phụng Thiên Tuyết không biết lễ nghĩa, khiến cho hắn giận giữ.

Kỳ thật Phụng Thiên Tuyết cũng không bắt kính, nhiều lắm chỉ lãnh đạm mà thôi!

Chính là vương tử Hiên Viên Đông Thành có bệnh, cũng ghi hận Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt, chẳng qua bên ngoài đã xuất hiện một số một người hiểu chuyện, hẳn không tiện phát tác.

Lúc này Phụng Hiểu Vũ và thị nữ Lan Nhi của nàng đến, thấy Hiên Viên Đông Thành, Phụng Hiểu Vũ lập tức lớn tiếng nói: “Hóa ra nhị vương tử cũng ở đây, cầu nhị điện hạ làm chủ cho chúng ta!”.

Phụng Thiên Tuyết nhún mày, ha, lại tới chiêu trò hay nhất hả?

Hiên Viên Đông Thành nhìn trên mặt Phụng Hiểu Vũ còn hơi sưng, tuy rằng đối với nàng không có chút hảo cảm, nhưng tốt xấu gì Phụng Hiểu Vũ là muội muội ruột của Phụng Hàm Yên, liền cười nhạt nói: “Tam tiểu thư có gì oan khuất?”.

Bị Phụng Thiên Tuyết khơi mào hỏa khí, cũng chỉ có thể tạm thời áp xuống, rốt cuộc hình tượng là quan trọng nhất!

Những thiếu niên trên tường thấy thế, không khỏi không thú vị mà nhảy xuống cây.

“Nhị vương tử điện hạ! Đại tỷ ta chính là đích nữ của Phụng phủ, về đến phủ liền tác oai tác quái, còn bảo thị nữ trộm Nguyệt L lượng thạch của ta!”.

Phụng Hiểu Vũ vừa đi vào, liền chỉ vào Phụng Thiên Tuyết lớn tiếng ồn ào.

Phụng Hàm Yên hơi hơi nhíu mày, rõ ràng Lâm thị bảo Phụng Hiểu Vũ không được hành động thiếu suy nghĩ, nha đầu này vậy mà...

“Tam muội, ngươi đừng nói hươu nói vượn, tỷ tỷ sao có thể là người như vậy?”. Phụng Hàm Yên nhẹ giọng nói.

“Nhị tỷ, ngươi không cần bảo vệ nàng! Nàng đã sai U Trúc trộm Nguyệt L lượng thạch của ta, không tin có thể lập tức đi lục soát viện Phong Tuyết của nàng!”.

Phụng Hiểu Vũ bắt mắt mà rống lên.

Lan Nhi cũng đứng dậy lạnh lùng nói: “Nhị tiểu thư, ta tận mắt nhìn thấy U Trúc chạy vào sân trộm Nguyệt Lượng thạch của tam tiểu thư!”.

Hiên Viên Đông Thành hừ lạnh, vốn dĩ Phụng Thiên Tuyết làm hấn vô cùng không vui, hiện giờ ở lúc hấn giết mình, chính là tìm được cơ hành hạ phế vật này.

“Thật là chủ tử dạng nào sẽ có nô tài dạng đó, trộm cướp tài vật của người khác, ở Hạ Quốc chính là phạm tội, phải ngồi lao ngục trên nửa năm”.

Lời Hiên Viên Đông Thành vừa nói ra, Phụng Hiểu Vũ lập tức gât đầu, “Nhị vương tử nói không sai, nếu vương tử ở chỗ này, thuận tiện làm nhân chứng cho chúng ta đi!”.

“Tam muội, ngươi nói U Trúc trộm Nguyệt Lượng thạch của ngươi, còn giấu ở trong viện?”. Phụng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, không nghĩ tới Phụng Hiểu Vũ lại không nhận được như vậy.

Phụng Hiểu Vũ chăm chọc nhìn Phụng Thiên Tuyết, “Đương nhiên, đồ phế vật này! Sai sử thị nữ trộm đồ vật còn không dám thừa nhận?”.

“Xem ra Tam muội nhận định là ta cho người trộm Nguyệt Lượng thạch sao?”. Sắc mặt Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng, “Tốt lắm, lục soát thì lục soát! Nhưng nếu lục soát không có thì sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-1: Gương mặt đáng sợ! 1

“Lục soát không thấy, ta quỳ xuống xin lỗi ngươi!”. Phụng Hiểu Vũ bắt mắt cười lạnh.

Nàng để Lan Nhi lên để Nguyệt Lượng thạch trong viện Phong Tuyết, nha đầu lỗ mãng này không thể biết.

“Đại tiểu thư ngươi không trong sạch, lại dám mở đây làm bộ làm tịch, thật khiến người ta ghê tởm”. Trong mắt Hiên Viên Đông Thành hiện lên một tia chán ghét.

“Nhị vương tử cũng cho rằng Thiên Tuyết sai người đi làm sao? Nếu như tìm không thấy, nhị vương tử, có phải ngươi nên xin lỗi một phen hay không?”.

Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng nhìn Hiên Viên Đông Thành.

Sắc mặt của Hiên Viên Đông Thành trắng nhợt.

Phụng Thiên Tuyết tiếp tục cười lạnh, “Như thế nào, dám nói không dám nhận sao?”.

“Được!”. Hiên Viên Đông Thành lạnh mặt đáp!

“Được, chúng ta lập tức đến viện điều tra! Đương nhiên, còn thỉnh công tử Trần Tĩnh Hiên của Trần phủ làm chứng cho Phụng Thiên Tuyết ta!”. Phụng Thiên Tuyết cao giọng nói.

Một bóng người, liền từ trên tường bay vọt vào.

Là thiếu niên áo trắng Trần Tĩnh Hiên tươi cười xán lạn.

Trần Tĩnh Hiên vẫn chưa đi, chẳng qua ngóc ở một bên găm chân gà, không nghĩ tới vừa mới găm xong, lau khô tay, liền nghe được Phụng Thiên Tuyết thỉnh cầu.

Ồi với Trần Tĩnh Hiên mà nói, hấn vui sướng đối địch cùng Hiên Viên Đông Thành.

“Nếu đại tiểu thư dăm dòi, tại hạ tôn kính không bằng tuân mệnh!”. Trần Tĩnh Hiên đã cười tủm tỉm đi tới.

Hiên Viên Đông Thành liếc xéo hấn một cái, “Thật là ông tám!”.

“Nhị vương tử cũng thực tám, bằng không sao lại nhận định thị nữ của đại tiểu thư chính là người trộm Nguyệt Lượng thạch?”. Trần Tĩnh Hiên cũng không một chút sợ hãi mà phản bác lại.

Hiên Viên Đông Thành cắn răng, oán hận trừng mắt liếc Trần Tĩnh Hiên một cái.

“Lập tức đến viện Phong Tuyết, lục soát!”. Hiền Viên Đông Thành nghiêm nhiên ra lệnh giống như chủ nhân.

Đoàn người chậm rãi chạy đến viện Phong Tuyết.

Trong lúc Phụng Hàm Yên không ngừng đánh giá Phụng Hiểu Vũ, thấy nàng tràn đầy tự tin, hơn nữa sự tình tới bước này rồi, cũng không thể ngăn cản nàng.

Mọi người tới viện Phong Tuyết, dưới ánh nhìn chăm chú, bọn thị nữ điều tra viện Phong Tuyết thật cẩn thận.

Sau khi Lan Nhi làm bộ làm tịch lục soát ở mấy nơi khác một phen, liền chạy tới nơi mình lên bờ Nguyệt Lộng thạch.

Đó là phía dưới một chậu hoa bên giếng nước, Lan Nhi nhớ rõ chính mình đặt ba viên Nguyệt Lộng thạch ở chân chậu hoa.

Chính Lan Nhi dọn bồn hoa kia, vậy mà phía dưới lại trống rỗng!

Sắc mặt Lan Nhi bỗng chốc biến đổi, có chút nóng vội, tìm khắp dưới chân chậu hoa, nàng vẫn tìm không thấy ba viên Nguyệt Lộng thạch bị giấu.

Thời gian qua nửa nén hương, Lan Nhi dưới ánh nhìn chăm chú, nơm nớp lo sợ đi tới phía trước Phụng Hiểu Vũ, “Nhị tiểu thư... nô tỳ tìm không thấy Nguyệt Lộng thạch... Nhất định là tiện nhân U Trúc kia giấu rồi!”.

U Trúc tức giận đến sắc mặt trắng bệch, “Lan Nhi! Ngươi là cầu nô tài, rõ ràng ngươi nói tận mắt thấy ta trộm, tận mắt nhìn thấy ta giấu, hiện tại tìm không thấy, ngươi dám bôi nhọ ta như vậy!”.

“Gào cái gì mà gào, chính là ngươi ý thức được tình thế không tốt, mới lập tức dõn đi!”. Lan Nhi bá đạo nói.

Phụng Thiên Tuyết giơ tay lên, liền ném Lan Nhi ngã ngồi trên mặt đất, “Cầu nô tài, vậy mà cũng bôi nhọ bổn tiểu thư, bôi nhọ thanh danh bổn tiểu thư!”.

Trong lúc nhất thời, mọi người lặng im, Phụng Hiểu Vũ hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lan Nhi một cái, sắc mặt có chút trắng bệch.

Rõ ràng Lan Nhi nói đem giấu đồ vật rất tốt, hơn nữa lúc nàng lên tiến vào viện Phong Tuyết, U Trúc và Chu Nhi, Vân Nhi đều không ở trong viện.

Vì sao đột nhiên biến thành như vậy?

Phụng Thiên Tuyết chậm rãi nhìn về phía Phụng Hiểu Vũ, “Tam muội, ngươi đã nói lục soát không thấy Nguyệt Lộng thạch liền xin lỗi ta.”.

Thân thể mềm mại của Phụng Hiểu Vũ run rẩy, “Ngươi... Ngươi cố ý cho người giấu Nguyệt Lộng thạch!”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-2: Gương mặt đáng sợ! 2

“Tam muội, chẳng lẽ lúc trước ngươi không suy xét qua vấn đề này sao? Ngươi luôn miệng nói nhất định ở trong sân, nếu tìm không thấy, liền xin lỗi ta? Rõ ràng là Lan Nhi bôi nhọ U Trúc, ngươi lại liều chết không nhận sai?”. Phụng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng.

Trần Tĩnh Hiền cũng nhìn không vừa mất hành vi của Phụng Hiểu Vũ.

Rốt cuộc ngày thường Phụng Hiểu Vũ bá đạo đến cực điểm, nữ tử như vậy, thật là khó có thể được hán thích.

“Tam tiểu thư, nói phải giữ lời, tam tiểu thư muốn chơi xấu sao?”. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Trần Tĩnh Hiền, lộ ra một tia khinh bỉ.

“Tam muội, mau xin lỗi đi! Ngươi trách oan đại tỷ!”. Phụng Hàm Yên thấy kế hoạch của Phụng Hiểu Vũ thất bại, vội vàng nhắc nhở nàng.

Phụng Hiểu Vũ đã hiểu ám chỉ của Phụng Hàm Yên, đành phải kiên trì, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, tỷ tỷ, ta hiểu lầm ngươi!”.

Phụng Thiên Tuyết cười lạnh, “Tam muội đang nói cái gì? Ta nghe không rõ!”.

Phụng Hiểu Vũ vừa tức vừa hận, phần nộ dâng cuộn cuộn ở trong ngực, nhưng chỉ có thể cố nén xuống dưới, “Tỷ tỷ thực xin lỗi, là ta hiểu lầm ngươi!”.

Đám người Trần Tĩnh Hiền cong lên khóe môi, xem ra Phượng Thiên Tuyết thật không đơn giản, người sáng suốt liếc mắt một cái liền biết Phượng Hiểu Vũ có ý vu oan giá họa cho Phượng Thiên Tuyết, nhưng lại bị chính Phượng Thiên Tuyết hòa nhau một ván!

“Nhị vương tử, hiện tại đến phiên ngươi.”. Phượng Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn về phía Hiền Viên Đông Thành.

Hiền Viên Đông Thành vốn định làm bộ không nhớ nổi lời nói trước đó, không nghĩ tới Phượng Thiên Tuyết không buông tha hắn.

Sắc mặt của hắn, tức khắc khó coi đến cực điểm.

“Đúng vậy, nhị vương tử, ngươi chính là nhị vương tử của Hạ Quốc, sẽ không nuốt lời chứ?”. Trần Tĩnh Hiền cười tủm tỉm nói.

“Phượng đại tiểu thư, là bổn vương hiểu lầm, thực xin lỗi!”. Sắc mặt của Hiền Viên Đông Thành khó coi đến cực điểm, chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi!

“Ừm, nhị vương tử biết sai thì tốt rồi, về sau làm việc cũng ngàn vạn lần không cần xúc động, nếu không đột nhiên làm sai.”. Phượng Thiên Tuyết cười đến cong đôi mắt, nhị vương tử xin lỗi nàng, trong lòng thật sáng khoái!

Phượng Hàm Yên trước còn bắt nạt xin lỗi nhị vương tử, mà Hiền Viên Đông Thành này, thật sự nghĩ nàng sẽ nịnh bợ hắn.

Thật là vương tử bị bệnh!

“Đích nữ của Phượng gia quả nhiên không giống bình thường, bổn vương nhớ kỹ!”. Hiền Viên Đông Thành này sinh ác ý mà nói, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Hắn đường đường là vương tử, vậy mà bị một phế vật như vậy vũ nhục?

“Nhị vương tử cũng không giống bình thường, rõ ràng không có chứng cứ, cũng bị ngươi một mực khẳng định tội danh, thật là làm Thiên Tuyết mở rộng tầm mắt!”. Phượng Thiên Tuyết cười đến liêu lỉnh không thôi!

Hiền Viên Đông Thành tức giận đến cực điểm!

“Làm càn, dám nói vương tử nói bậy!”. Thù hờ của Hiền Viên Đông Thành chịu không nổi Phượng Thiên Tuyết nói vậy, một chương liền chụp tới!

Phượng Thiên Tuyết lại kêu một tiếng sợ hãi, nương theo chương phong, đảo trên người Phượng Hàm Yên!

Phượng Hàm Yên là đoá bạch liên hoa, vội vàng vron tay đỡ lấy Phượng Thiên Tuyết, “Không được thương tổn tỷ tỷ của ta!”.

Hừ, khiến nàng là thánh nữ của toàn thế giới, chuyện gì tốt đều là nàng làm.

Phượng Thiên Tuyết lại giảo hoạt cười, cố ý duỗi tay kéo xuống khăn che mặt của Phượng Hàm Yên, người bên ngoài thấy chẳng qua là nàng vô tình.

Phượng Thiên Tuyết ngã ở trong lòng ngực của Phượng Hàm Yên.

Phượng Hàm Yên phát hiện khăn che mặt bị Phượng Thiên Tuyết cầm xuống, chấn động, đang muốn đoạt lại khăn che mặt, vừa nhấc đầu, liền đối diện đôi mắt Hiền Viên Đông Thành khiếp sợ!

Vốn dĩ Hiền Viên Đông Thành có hảo cảm đối với Phượng Hàm Yên, nghe nói mặt nàng không khoẻ, cố ý đến thăm.

Chính vào giờ khắc này, Hiền Viên Đông Thành chỉ nhìn đến một gương mặt tràn đầy mụn nhọt đỏ đáng sợ, vẫn tỏa ra một chút ghê tởm gì đó ... Liếc mắt nhìn lại một cái, càng giống như mặt một con quái vật, kinh khủng lại ghê tởm...

Tức khắc, toàn bộ hình tượng nữ thần bị hủy diệt!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-1: Hung hăng và mặt! 1

“Tỷ tỷ sao ngươi có thể đoạt khăn che mặt của ta...”. Phượng Hàm Yên vội vàng dùng tay áo to rộng che lại gương mặt kia, đáng tiếc bị Hiền Viên Đông Thành thấy được, Phượng Hàm Yên vừa tức vừa hận, chỉ có thể tiếp tục giả bộ.

Tất cả mọi người chân kinh rồi, trừ bỏ Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Tuyết vội vàng nhảy dựng lên, đưa tấm khăn che mặt còn trong tay cho Phượng Hàm Yên, “Muội muội, ta không phải cố ý! Là chương phong người nọ quá lợi hại, ta mới không cẩn thận tháo xuống khăn che mặt của người...”.

Giọng nói của Phượng Thiên Tuyết có chút áy náy, Hiên Viên Đông Thành đã đứng lên.

“Nhị tiểu thư, người nghỉ ngơi cho khỏe đi, bốn vương nhớ tới có một số việc, không quá rầy nhị tiểu thư nữa!”.

Hiên Viên Đông Thành nói, lạnh lùng liếc mắt Phượng Thiên Tuyết một cái, vung tay áo bước nhanh rời đi.

Ha, tôi cũng mau mà đi cũng mau!

Vừa thấy khuôn mặt của Phượng Hàm Yên, Hiên Viên Đông Thành không có hứng thú, tự nhiên cũng không lưu lại.

Phượng Thiên Tuyết âm thầm cười lạnh, Phượng Hàm Yên vẫn luôn muốn kéo nàng xuống nước, không có cửa đâu!

Lần này, Phượng Hàm Yên nhất định hận chết nàng đi?

Phượng Hàm Yên đeo khăn che mặt trở về, trong mắt chứa đầy nước mắt, “Hu hu, ta xấu mặt rồi...”.

Nàng cúi đầu khóc thút thít, hy vọng Trần Tĩnh Hiên một bên động tâm, vì nàng mà lộ diện.

Đáng tiếc Phượng Hàm Yên tính toán sai lầm, Trần Tĩnh Hiên chỉ là chán ghét nhìn lướt qua Phượng Hàm Yên, nhị tiểu thư thiên tài này, trước kia hết sức huênh hoang, đã được vô số nam nhân theo đuổi.

Chính là Trần Tĩnh Hiên cảm thấy nàng làm ra vẻ, dối trá!

“Muội muội, không phải người sai, mặt người sẽ khá lên chứ? Đúng rồi, không phải Thượng Quan Nguyên nói sẽ vì người mời danh y sao, mời tới chưa?”.

Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt mà cong khóe môi, muốn đấu cùng nàng, thật là tìm chết!

“Không có...”. Phượng Hàm Yên bị ai mà liếc mắt nhìn Trần Tĩnh Hiên một cái, lại bị ai mà rũ mi mắt xuống.

Bộ dáng này, nam nhân đều sẽ động tâm.

Rốt cuộc nữ nhân như vậy, mới có thể kích thích ý muốn bảo hộ của nam nhân.

Đáng tiếc Trần Tĩnh Hiên chỉ cười lạnh một tiếng, “Thượng Quan Nguyên, loại phế vật như hán cũng có thể mời thần y đến sao? Thôi bỏ đi.”.

“Trần công tử, cảm ơn người!”. Phượng Thiên Tuyết nhìn về phía Trần Tĩnh Hiên, mỉm cười nói lời cảm tạ.

Trần Tĩnh Hiên nhiệt huyết chính trực, thật ra Phượng Thiên Tuyết nghe không ít lời đồn về hán, cho nên đối với hán cũng có một chút ấn tượng tốt.

“Không cần khách khí, về sau có kịch vui để xem, đừng quên ta là được, ta đi trước!”. Trần Tĩnh Hiên khẽ cười một tiếng, hai chân dùng một chút lực, nhảy lên đầu tường đi mất.

Thấy Trần Tĩnh Hiên đi, cũng không bênh vực mình, trong lòng Phượng Hàm Yên thống hận vô cùng, lạnh lùng ngược mắt bắn thẳng đến Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, “Muội muội không cần làm ra vẻ, Trần Tĩnh Hiên không phải loại người dễ dàng bị mê hoặc. Bạch liên hoa như người này, hán chán ghét vô cùng. Được, bốn tiểu thư cũng không có thời gian xem người diễn kịch, không có việc gì đừng tới phiền ta!”.

Dứt lời, nàng xoay người đi nhanh ra phía ngoài.

Phượng Hàm Yên khiếp sợ vô cùng nhìn bóng dáng Phượng Thiên Tuyết, hai tay nắm chặt.

Tiền nhân kia! Vậy mà nàng nhìn ra được... tâm tư của mình, thật đáng sợ!

Trước kia Phượng Thiên Tuyết, không phải vô cùng ngu dốt, vô cùng nhất gan sao? Như thế nào hiện tại... hoàn toàn biến thành người khác?

Phượng Hiểu Vũ tức giận hét lên, “Nha đầu lỗ măng! Chờ xem, một ngày nào đó ta sẽ làm cho người quý gỏi khóc trước mặt ta!”.

Phượng Hiểu Vũ hận không thể làm Phượng Thiên Tuyết biến mất ở trong sân, bởi vì mỗi một lần dùng bữa, bọn thị nữ đều sẽ nói với Phượng Hiểu Vũ, Phượng Thiên Tuyết cho người đoạt đi vài món đồ ăn của nàng.

Phượng Hiểu Vũ càng ngày càng thống hận Phượng Thiên Tuyết.

Biết được hôm nay Hiền Viên Đông Thành tới làm khách, cho nên cố ý diễn xuất một vở này.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-2: Hung hăng và mặt! 2

Không nghĩ tới kế hoạch này thất bại, Phụng Hiểu Vũ vừa tức vừa hận, bị đuổi tới chỗ Lâm thị mới về.

“Vũ Nhi, ngươi lại náo loạn, làm nhĩ vương tử đối với ngươi và Yên Nhi đều không có ấn tượng tốt! Ngươi quả thực làm nương tức chết!”. Lâm thị về tới viện Cát Tường tức giận vỗ mạnh bàn.

Phụng Hiểu Vũ cúi đầu, mà Phụng Hàm Yên vẫn lạnh lùng nhìn nàng chăm chú.

Nếu không có nàng, như vậy sẽ không có tình huống sau.

Mà Hiền Viên Đông Thành cũng sẽ không nhìn thấy mặt nàng lở loét mọc đầy chấm đỏ!

Đương nhiên, Phụng Thiên Tuyết cũng có trách nhiệm, Phụng Hàm Yên tự nhiên cũng không buông tha người này, “đồng bào” muối muối.

“Mẫu thân, ta biết sai rồi... Ta không nghĩ tới tiện nhân kia nhanh như vậy đã đòi đi mấy viên Nguyệt Lượng thạch!”.

Phụng Hiểu Vũ thấp giọng nói, ừm khuất mà bĩu môi.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều làm chuyện xấu, không thể nào làm chuyện tốt.

Mà mỗi một lần, Lâm thị đều trách cứ nàng vô dụng, náo loạn!

“Mẫu thân, không cần hại thân thể. Rốt cuộc... Nhĩ vương tử đã nhìn thấy mặt ta, chỉ mong về sau mặt ta có thể mau mau khỏi, mau chóng lấy lại hình tượng!”.

Phụng Hàm Yên nhíu mi, phiền lòng nói.

Tuy rằng nàng không phải thích nhĩ vương tử nhất, nhưng là vương tử... Dường như cũng khó ra hôn.

Tĩnh Đế và Hoàng Hậu coi trọng nhất là Hiền Viên Đông Thành.

Phụng Hàm Yên lập chí phải gả cho Hiền Viên Đông Thành, cũng là vì vị trí Hoàng Hậu về sau.

Bởi vì Phụng Hàm Yên hiểu rõ, tuy rằng chính mình được xưng là thiếu nữ thiên tài, nhưng tài hoa của nàng, đều là đan dược chồng chất mạng tới.

Cho nên nếu có thể lên làm Hoàng Hậu, cả đời đều hưởng không hết vinh hoa phú quý.

“Yên Nhi nói đúng, cần nhanh chóng tìm được thần y chữa khỏi mặt của ngươi!”. Lâm thị trầm sắc mặt.

Tuy nói như thế, nhưng mấy ngày nay đại phu mời đến, đều chỉ là bốc thuốc, cũng không bảo đảm ngày nào đó có thể tốt lên.

Phụng Hàm Yên cũng uống thuốc vài ngày, nhưng mà nhọt đỏ trên mặt hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

“Mẫu thân, ta đã uống thuốc sáu ngày, hiện tại còn chưa có chuyển biến tốt đẹp... Ta sợ...”. Trong ánh mắt của Phụng Hàm Yên, lần đầu tiên có thần sắc lo lắng.

“Không cần lo lắng, mẫu thân nhất định sẽ tìm được thần y!”.

Lâm thị âm trầm nói, Phụng Hàm Yên trúng độc, nhưng mấy ngày nay tin tức ám vệ mạng tới đều không hữu dụng.

Lâm thị và Phụng Hàm Yên từng hoài nghi là Phụng Thiên Tuyết ra tay, nhưng Phụng Thiên Tuyết hoàn toàn không tiếp xúc với Thượng Quan Nguyên.

Hơn nữa, mấy ngày này Phụng Thiên Tuyết cũng không gần đồ ăn của Phụng Hàm Yên, tất cả đồ ăn, đều là Lâm thị tín nhiệm làm tốt.

Như vậy độc kia, rốt cuộc là ai hạ đây?

Lâm thị và Phụng Hàm Yên vĩnh viễn đều sẽ không hiểu rõ nguyên nhân trong đó, chỉ có Phụng Thiên Tuyết hiểu rõ, mấy ngày này Phụng Hàm Yên vẫn luôn uống canh cánh hoa quế tuyết, thoát nhìn chỉ là đồ ăn bình thường.

Ai cũng không biết, loại canh Phụng Hàm Yên thích nhất này cùng ngọc nhân đan sẽ phát sinh một loại dược tính vi diệu khác.

Mà dưới tình huống bình thường, loại dược tính này sẽ không chuyển hóa thành độc tính.

Nhưng Phụng Hàm Yên lại là người tham lam, ở trong động linh khí bày mấy trăm viên Nguyệt Lưỡng thạch.

Linh khí nồng đậm như vậy, hơn trăm viên Nguyệt Lưỡng Thạch tụ tập linh khí, cùng nhau hút vào trong cơ thể Phụng Hàm Yên, gặp dược tính kia liền biến thành độc tính!

Loại độc này, khiến người giữ nhiệt lâu dài, không được phát tiết, chỉ sợ sẽ hủy diệt dung nhan, ở Thiên Long đại lục không có người trị được!

Giờ này khắc này.

Phụng Thiên Tuyết đi vào cửa lớn Vĩnh Xuân Đường.

Chưởng quầy Vĩnh Xuân Đường lại đổi thành một nam tử mập mập, nam tử kia nhìn một nữ tử mặc váy đen đeo khăn che mặt đến, lười nhác mà hừ lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33-1: Mắt chó xem thường người! 1

Phụng Thiên Tuyết coi khinh vị chưởng quầy xa lạ này, nhưng thật ra không thêm để ý, nhẹ bước tới phía trước hắn.

“Chưởng quầy, xin hỏi Bạch Phó Đường chủ có ở đây không?”.

“Hả, ngươi là ai? Một nha đầu nhỏ nhỏ, dám yêu cầu gặp Phó Đường chủ của chúng ta sao?”.

Chưởng quầy kia hừ lạnh một tiếng, nhìn Phụng Thiên Tuyết từ trên xuống dưới.

Trong mắt hắn, Phụng Thiên Tuyết chẳng qua là một thiếu nữ bình thường, chất lượng y phục cũng hạ đẳng, không phải là thiên kim nhà giàu.

“Làm phiền chưởng quầy thông báo một tiếng, nói là Thiên đến không gặp.”. Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Thế giới lớn như vậy, nơi nào cũng có chó.

Mắt chó xem thường người là bình thường, ngược lại nàng không để trong lòng, chỉ cần đối phương không tổn hại ích lợi của nàng là được.

“Thiên Bạch? Trong Kinh thành không có nhà giàu họ Thiên đi? Không biết ngược, Bạch Phó Đường chủ của chúng ta không phải chó mèo nào cũng có thể gặp!”. Chưởng quầy hếch mũi lên trời nói.

Mày Phụng Thiên Tuyết nhăn lại, cười lạnh nói: “Xem ra Thiên Bạch muốn gặp mặt Bạch Đường chủ không dễ!”.

“Biết thì tốt, cút!”. Chưởng quầy thấy Phụng Thiên Tuyết không phải tới mua thuốc, liền lạnh mặt quát.

“Ừm, Vĩnh Xuân Đường như vậy lại có chưởng quầy thế này?”.

Phụng Thiên Tuyết tự nhiên không rời đi, sao nàng lại để mình đi tay không một chuyến?

“Làm càn, tiện nha đầu này, cũng dám bắt kính đối với lão phu? Tiểu nhị, đá nàng ra khỏi Vĩnh Xuân Đường!”. Chưởng quầy ra lệnh tiểu nhị đang cúi đầu ở một bên.

Tiểu nhị gặp chưởng quầy quá điều ngoa như vậy, nhú mày không biết như thế nào cho phải.

“Đường thúc, có chuyện gì?”. Một giọng nói của nữ tử tuổi trẻ vang lên.

Bên trong rèm cửa nhoáng lên, một thiếu nữ áo lục đi ra.

Nữ tử này đúng là Tiểu Hạ, Phụng Thiên Tuyết liếc mắt một cái, liền biết nàng là nữ tử lần trước theo dõi mình.

Hóa ra chuông quây kiêu ngạo này là đường thúc của Tiểu Hạ.

“Nha đầu này dám nói ta tổ chất thấp!”. Chuông quây lạnh lùng chỉ vào Phụng Thiên Tuyết.

Ánh mắt Tiểu Hạ dừng ở trên người Phụng Thiên Tuyết, tức khắc chấn động toàn thân, “Tiểu thư Thiên Bạch?”.

“Đúng vậy, ta muốn gặp Bạch Phó Đường chủ, không biết hân có ở đây không?”.

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Trong mắt Tiểu Hạ xẹt qua một tia khinh thường cùng ghen ghét, nhưng vẫn nhàn nhạt nói: “Bạch Phó Đường chủ ở nội các, thỉnh tiểu thư Thiên Bạch đi theo ta.”.

Phụng Thiên Tuyết đi theo phía sau Tiểu Hạ, nàng tự nhiên không xem nhẹ ánh mắt khinh thường cùng ghen ghét của Tiểu Hạ.

Nha đầu này lại hận nàng sao?

Vì cái gì? Là bởi vì Trần lão đối với nàng thực tốt?

Rốt cuộc một đại dược sư cấp dược tông, chính là được hoan nghênh vô cùng.

Người muốn bái hán làm thầy nhiều đêm không xuê, Tiểu Hạ này nhất định là ghen ghét mình được Trần lão coi trọng?

Đi vào phòng khách, Phụng Thiên Tuyết đánh giá một hồi, Trần lão cùng Bạch Viễn Đường đồng thời đuối tới, thấy được thiếu nữ hắc y, hai người đều mừng rỡ.

“Hóa ra thật là Thiên tiểu thư tới rồi, thật tốt quá, Tiểu Hạ, mau mang trà!”. Trần lão cười khanh khách nói.

Phụng Thiên Tuyết đứng lên, hơi cung kính nói: “Thiên Bạch tham kiến Trần lão, tham kiến Bạch Phó Đường chủ.”.

Phụng Thiên Tuyết nhẹ nghiêng mình, thái độ cung kính.

Trần lão vuốt râu, hai người nhìn nhau, toàn hiểu ý cười.

“Thiên tiểu thư tới đây có phải muốn bán dược đan hay không?”.

Trần lão cười tủm tỉm, thái độ vô cùng thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-2: Mắt chó xem thường người! 2

Ấn tượng của Phụng Thiên Tuyết đối với Trần lão vô cùng tốt, bởi vì với thân phận này của hân lại chưa bao giờ xem thường người khác, thật là khó có được.

Mà Trần Tĩnh Hiên kia, chính là tôn tử của Trần lão.

“Chính xác, thỉnh Trần lão cùng Bạch Phó Đường chủ xem qua.”.

Phụng Thiên Tuyết giờ tay áo lên, ý niệm vừa động, toàn bộ dược đan ở phòng luyện dược trong điện Phụng Tiên bày đầy trên cái bàn to lớn.

Tức khắc, mùi thuốc xông vào mũi, tinh thuần thiên nhiên!

Ngay cả Tiểu Hạ dâng trà đều sợ ngây người, nàng ghen ghét mà nhìn thoáng qua Phụng Thiên Tuyết, nha đầu này thiên phú tốt như vậy, chẳng trách Trần lão thích nàng ta!

Nếu như còn tiếp tục, nàng ta sẽ trở thành luyện dược sư xuất sắc nhất kinh thành, chỉ sợ... Chỉ là bọt nước, cho nên Thiên Bạch này cần thiết phải diệt trừ!

Trần lão cùng Bạch Viễn Đường đều sợ ngây người, bọn họ cho rằng Phụng Thiên Tuyết chỉ biết luyện chế một ít dược đơn bình thường thấp kém, rốt cuộc một nha đầu mười mấy tuổi, cho dù thiên phú tốt, cũng không có khả năng luyện ra thuần dược đơn như vậy!

Trần lão chính là luyện dược sư cấp bậc dược tông, tùy tiện nghe vị thuốc đông y liền biết độ tinh khiết của dược đơn kia cao cỡ nào.

“Ngọc nhan đan, cầm máu đan, sinh cơ đan...”. Trần lão lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập kinh hi.

Phụng Thiên Tuyết nhấp một ngụm trà, “Ba loại dược đơn này, một trăm viên, độ tinh khiết cao tới 90%, nói cách khác dược hiệu có thể phát huy bảy đến tám phần, Trần lão ra giá đi.”

Bạch Viễn Đường khiếp sợ mà nhìn Phụng Thiên Tuyết, “Thiên tiểu thư quả nhiên là thiên tài, kỳ nhân!”

“Ý Bạch Phó Đường chủ chính là, luyện dược sư ở Vinh Xuân Đường chúng ta là tốt nhất - bao gồm lão phu, luyện dược đơn cũng chỉ có năm sáu phần dược hiệu, không nghĩ tới Thiên tiểu thư lại khiến người ta thật kinh ngạc!”

Trần lão yêu quý mà nhìn Phụng Thiên Tuyết, “Nha đầu này không muốn bán sư, hóa ra so với lão phu còn lợi hại hơn!”

“Trần lão quá khiêm tốn, Thiên Bạch chẳng qua dược cao nhân chỉ điểm mà thôi.”

Phụng Thiên Tuyết cố tình làm cho giọng nói the thé một chút.

“Ly Long dược đỉnh kia, tiểu thư Thiên Bạch còn dùng đến?”. Trần lão nhớ tới dược đỉnh thần bí kia, liền nhẹ giọng hỏi.

“Thật là dùng tới rồi, vô cùng không tồi, cho nên dược đơn này, liền đổi lấy một ít dược liệu ta yêu cầu đi!”. Phụng Thiên Tuyết cười nói.

Nàng yêu cầu một ít dược liệu cao cấp, nhưng là đổi lại, nàng muốn luyện chế dược đơn giá trị cao.

Dù sao dược liệu còn chưa thành đan, giá trị không phải quá cao.

"Đâu có đâu có, Vinh Xuân Đường chúng ta chẳng lẽ khi dễ nha đầu như vậy. dược đơn này lấy gấp đôi giá ngày thường cấp cho nha đầu!". Bạch Viễn Đường cười ha hả nói.

Phụng Thiên Tuyết lắc đầu, nếu không có Ly Long dược đỉnh, nàng cũng không thể luyện chế dược đơn tốt như vậy.

“Trần lão, Bạch phó Đường chủ, các người không cần cự tuyệt, nếu các người kiên trì, như vậy Thiên Bạch chỉ có thể đến chỗ khác...”.

“A đừng đừng đừng... toàn bộ theo ý Thiên nha đầu đi!”. Trần lão vội vàng xua tay nói.

“Vậy dược, dược liệu này đều tính cho ta, dùng dược đơn cân trừ nhau đi!”. Phụng Thiên Tuyết giao một tờ đơn thuốc trên tay cho Trần lão.

Trần lão nhìn lướt qua, trong mắt đều là kinh sợ.

Dược liệu bên trong, là dược liệu cao cấp, đây chính là luyện chế dược đơn cao cấp như thánh cấp dược đơn hoặc là tông cấp mới dùng đến!

Trần lão đem đơn thuốc giao cho Tiểu Hạ, để cho dược sư bên ngoài chọn thuốc, rồi sau đó cười nói: “Nha đầu người cũng thật lợi hại, phương thuốc ngọc nhan đan, sinh cơ đan, hẳn là so với ngày thường chúng ta sử dụng không giống nhau đi?”.

“Đích xác như thế, đây là phương thuốc độc môn của sư phụ ta.”. Phụng Thiên Tuyết gạt đầu, thật ra nàng không nghĩ giấu giếm

Bởi vì ở trước luyện dược sư tông cấp không giấu giếm dược.

Cùng là sinh cơ đan, nàng luyện chế có bảy tám phần, thậm chí tám chín phần công hiệu, vậy chứng minh không chỉ có dược đỉnh, năng lực luyện dược sư cũng khác, phương thuốc khác.

Mà phương thuốc khác, vừa nghe hương vị đã có thể phân biệt dược.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34-1: Người theo dõi! 1

“Lợi hại! Lợi hại! Sư phụ ngươi thật là cao nhân!”. Trần lão hoàn toàn kinh ngạc tốt lên.

Bạch Viễn Đường cũng cười nói: “Thiên nha đầu, say này thường xuyên tới làm khách, có được đan gì cứ mang tới, không cần quan tâm hiệu thuốc khác nha!”.

Phượng Thiên Tuyết gật đầu, “Thiên Bạch biết, Trần lão cùng Bạch phó Đường chủ là người chính trực, đáng để Thiên Bạch ta kết giao!”.

Trần lão và Bạch Viễn Đường được ngợi khen như vậy, tức khắc thoải mái cười to.

Tán gẫu một hồi, Trần lão giao một lệnh bài cho Phượng Thiên Tuyết, “Thiên nha đầu, đây chính là bảo mệnh bài, chỉ có đệ tử được lão phu coi trọng mới có thể có được, ngươi có thể dùng nó đến bất cứ hiệu thuốc Vĩnh Xuân Đường nào lấy thuốc, không thu một đồng! Hơn nữa khi nguy hiểm tính mạng, nhỏ một giọt máu gọi lão phu. Tuy lão phu là luyện dược sư, nhưng huyền thuật cũng không tệ.”.

Phượng Thiên Tuyết giật mình, không ngờ nàng không chỉ có được lệnh bài của Hiên Viên Nguyệt Triệt, còn có của Trần lão.

Hai người này, thiết tình đối tốt với nàng.

Bạch Viễn Đường cũng vội vàng đưa lên một khối ngọc bội, “Thiên nha đầu, tuy rằng ta không có thứ gì tốt, nhưng ngọc bội này cũng không tồi, nó có thể giải trăm thứ độc, mang ở trên người, cũng giảm bớt nguy hiểm”.

Phượng Thiên Tuyết nhận lấy từng cái, bởi vì hai vị này đều là người sáng khoái chính trực, không thu hai lễ vật này, chỉ sợ bọn họ sẽ cho rằng nàng xem thường người ta.

Dược liệu Phượng Thiên Tuyết muốn tìm, rất nhanh được đưa vào.

Phượng Thiên Tuyết thu chúng vào bên trong không gian, sau khi cảm tạ đám người Trần lão mới rời đi.

Chỉ là lúc này nàng lại cảm giác được, có người theo dõi nàng!

Hừ! Lão hồ không ra oai, khinh ta là mèo bệnh!

Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng híp mắt, nện bước nhanh hơn đi ra ngoài thành.

Nàng muốn xem ai đang theo dõi nàng, cho nên rời khỏi kinh thành, muốn giết muốn đánh cũng kín đáo một chút.

Phượng Thiên Tuyết thi triển vũ bộ, một lát sau, liền đi tới dưới chân núi ngoài kinh thành.

Nàng thán nhiên ngồi trên một phiến đá, qua không lâu, mới nghe phía trước có giọng nói vang lên.

“Nha đầu kia dường như biến mất ở chỗ này, chúng ta lại tìm xem!”.

“Giết nha đầu kia, liền có thể trở về báo cáo kết quả cho tiểu thư!”.

Giọng nói của hai nam nhân truyền đến, Phượng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, “Không cần tìm, ta ở đây!”.

Tiếng bước chân vang lên dồn dập, một lát sau, hai nam nhân kia xuất hiện phía trước Phượng Thiên Tuyết, bọn họ mặc y phục màu đen, cũng không che mặt, quang minh chính đại theo dõi nàng!

Sát thủ thật tự tin.

Nhưng hai sát thủ này, huyền thuật đều ở cấp tám sơ cảnh, nên bọn họ căn bản không đặt Phượng Thiên Tuyết ở trong mắt.

Đến nỗi Phượng Thiên Tuyết chạy trốn nhanh như vậy, bọn họ tự nhiên cho rằng Phượng Thiên Tuyết tu luyện một loại bộ pháp có thể gia tăng tốc độ.

“Hay cho một nha đầu cuồng vọng, vậy mà còn dám xuất hiện ở phía trước chúng ta như vậy, chúng ta tới lấy mạng của ngươi!”. Nam nhân gầy guộc kia lạnh lùng thốt, trong mắt vội hiện sát khí.

“Ai giết ai còn chưa biết đâu, các ngươi nói có phải không?”. Phượng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, tuy rằng nàng chỉ có thực lực cấp bốn, chính là mấy ngày này nàng càng có thời gian luyện chế sở trường.

Hai huyền thuật sư cấp tám này, căn bản không đáng xem!

Nghe được Phượng Thiên Tuyết nói chuyện như vậy, hai nam nhân áo đen tức giận nở nụ cười, “Hay cho nha đầu liều lĩnh, trong chốc lát lão phu sẽ làm cho ngươi ngoan ngoãn xin tha! Nha đầu hơn mười tuổi đều bần bình đáng yêu, chắc chắn, không biết ôm trong tay sẽ có cảm giác như thế nào?”.

Nam nhân áo đen mập mạp cười lạnh, trong mắt đã lan tràn ý tứ tham lam lại dâm dăng.

Phượng Thiên Tuyết chán ghét nhún mày, “Bằng vào hai lão đầu trọc các ngươi, có thể làm bốn tiểu thư thế nào? Chính là góc áo của bốn tiểu thư,

cũng đừng mơ tưởng chạm vào!”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34-2: Người theo dõi! 2

Sau khi hai nam nhân nghe xong, tức giận đến toàn thân run rẩy!

Bọn họ chính là huyền thuật sư cấp tám, tuy rằng tuổi tác bọn họ khá lớn, nhưng không tới nỗi bị mắng thành lão đầu trọc!

Nam nhân căm hận nhất chính là nữ nhân mắng bọn họ vô dụng, mà lão đầu trọc chính là một loại vô dụng như vậy!

“Nha đầu thúì, miệng nguoi thật độc, chờ lão phu làm cho nguoi ngoan ngoãn xin tha!”. Tên mập cười lạnh, thân ảnh bỗng chốc lao tới!

Phượng Thiên Tuyết đang muốn đem độc phấn trong tay ném về hướng hấn công kích, một luồng gió lớn xuất hiện phía bên trái, hơi thở quen thuộc làm lòng Phượng Thiên Tuyết âm ập.

“Cũng dám ra tay với nữ nhân của bốn vương, tìm chết!”. Một tiếng quát lạnh, nam nhân thân thể mập mạp bị kim chân ở nơi đó!

Một người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện, mập mạp còn chưa có thấy rõ địch thủ của mình, cả người đã bị cường lực đánh bay!

Tên gầy trừng lớn đôi mắt nhìn nam tử tuổi trẻ đột nhiên giáng xuống, “Nguoi... Nguoi là ai?”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt liếc xéo hấn, “Bốn vương là ai, nguoi không có tư cách biết! Dám khi dễ nha đầu này? Xem ra các nguoi thật chán sống!”.

Tên gầy trừng lớn đôi mắt, hấn không thể rời mắt khỏi đôi mắt trong vắt của Hiên Viên Nguyệt Triệt, giống như có một lực lượng thần bí, làm tim đập nhanh hơn, giống như thấy đồ vật hấn ham muốn nhất!

Tên mập bị quăng ngã ở một bên, đập lên một tảng đá lớn, đau đến lục phủ ngũ tạng đều nát, ói ra mấy hơi, lại nhìn đến đồng bọn mình hai mắt trống đi về phía hấn.

Hiên Viên Nguyệt Triệt hừ lạnh một tiếng, duỗi tay bao bọc Phượng Thiên Tuyết, ôm nàng vào trong lòng ngực hấn.

Phượng Thiên Tuyết phục hồi tinh thần, vội vàng đẩy móng vuốt ở trên eo ra.

Nhiều ngày không thấy, tim Phượng Thiên Tuyết đập mạnh, lại rối loạn nhịp phách.

Mà ánh mắt Phượng Thiên Tuyết lại dừng ở trên người tên gầy kia.

Từ lúc bắt đầu, Phượng Thiên Tuyết liền biết Hiên Viên Nguyệt Triệt sẽ dùng mê hồn thuật.

Hiện giờ xem ra, chính xác không tởi, tên gầy kia đã đi tới phía trước tên mập, lạnh lùng mà đem linh khí ngưng vào trong tay.

“Lão Tứ, nguoi... nguoi làm gì? Mau tỉnh! Ta là Nhị ca của nguoi! Lão Tứ!”. Tên mập hoảng sợ kêu lớn lên, đáng tiếc tên gầy không có một chút phản ứng.

Tên mập bị Hiên Viên Nguyệt Triệt một kích như vậy, toàn thân đều giống như gãy xương, muốn đứng cũng đứng dậy không nổi, càng đừng nói chạy thoát!

Trong lòng bàn tay tên gầy hiện ra quả cầu ánh sáng thật lớn, trong tiếng kêu gào thê thảm của tên mập, nặng nề đánh vào hấn.

Toàn thân tên mập đều là máu, gãy giữa vài cái liền không còn thở.

Trong lòng bàn tay tên gầy, lại ngưng tụ linh lực lần nữa, một chuồng liền bỏ vào chính ngực mình, tự nhiên đi đòi nhà ma.

Phượng Thiên Tuyết không khỏi lắc đầu, uy lực của Hiên Viên Nguyệt Triệt thật sự lợi hại.

Đối với huyền thuật sư cấp tám, chỉ một ánh mắt, liền có thể tiêu diệt.

Hấn lại không an phận mà duỗi tay đặt trên vai Phượng Thiên Tuyết, “Thế nào, nha đầu, giận hả?”.

Phượng Thiên Tuyết tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, “Mau lấy móng vuốt của nguoi ra, đừng chiếm tiện nghi!”.

Sau khi gặp mặt hai lần, Phụng Thiên Tuyết đã tùy ý lên giọng.

Yêu nghiệt này, chưa bao giờ so đo nàng nói năng lỗ mãng.

“Nha đầu, là người chiếm tiện nghi ta được không? Tuyết sắc mỹ nam giống bốn vương, trên thế giới chỉ có duy nhất một người!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt đồng dạng cười nói.

Phụng Thiên Tuyết xem học máu, “Cảm tạ, ta phải đi.”.

Thân ảnh Hiên Viên Nguyệt Triệt lại biến mất trong nháy mắt, khi Phụng Thiên Tuyết phục hồi tinh thần lại, nàng đã ở trong lòng ngực hắn, Hiên Viên Nguyệt Triệt ôm nàng nhanh chóng dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35-1: Thật là tìm chết! 1

Chỗ kia vừa mới tiễn hai huyền thuật sư, ở nơi đó nói chuyện yêu đương, cũng quá mức mất tự nhiên.

Phụng Thiên Tuyết bắt đầu đi đến cực điểm, ai bảo Hiên Viên Nguyệt Triệt đã là huyền thuật sư cấp Huyền Tông, công phu của nàng trong mắt hắn chỉ là mèo ba chân, hoàn toàn không đáng xem!

Hiên Viên Nguyệt Triệt ôm Phụng Thiên Tuyết đi tới một dòng sông nhỏ phía trước, nơi này cỏ xanh rì, nhưng mặt trời thật chói chang, cũng may còn có một cây ngô đồng lớn, có một bóng cây lớn.

Hiên Viên Nguyệt Triệt đem Phụng Thiên Tuyết tới bên người, dựa lưng vào đại thụ kia, “Nha đầu, Thượng Quan gia thực không biết xấu hổ, tuyên bố việc ngày mười sáu tháng tám quyết chiến trên lời đài giải trừ hôn sự ra ngoài, bá tánh toàn thành đều đang chê cười người.”.

Sau khi Phụng Thiên Tuyết nghe xong, sắc mặt trầm xuống, giọng nói rét run, “Hừ, Thượng Quan Nguyên phế vật kia, để hắn đắc ý trong chốc lát đi.”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt yêu mị tươi cười càng xán lạn, “Đúng vậy, tin tưởng đến lúc đó nha đầu của ta nhất định đánh hắn tan nát!”.

Phụng Thiên Tuyết hừ nhẹ, “Ta sợ bản tay ta!”.

“Không bằng để bốn vương phái người đi xử lý hắn?”. Hiên Viên Nguyệt Triệt hái một cọng cỏ ngậm ở trong miệng, như một đứa trẻ vô ưu vô lo.

Phụng Thiên Tuyết liếc mắt hắn một cái, mỗi lần như vậy tim nàng sẽ điên cuồng đập mạnh.

Hiên Viên Nguyệt Triệt quá tuần tú, làm người ta thật sự cảm lòng không đành.

“Không cần, đây là việc của ta. Hơn nữa... vị hôn phu cận kề của Phụng Thiên Tuyết ta, sao có thể để người khác xử trí đây?”.

Phụng Thiên Tuyết âm hiểm cười, bên môi toàn là châm chọc.

Đời trước nàng chịu đủ rồi, nhận hết khi dễ, Phụng Thiên Tuyết vì nguyên chủ đời công đạo, nếu không... Hừ, nàng hẳn là chết không nhắm mắt đi?

“Dù sao cũng là hôn phu của nha đầu, thân thù độc ác, hành như thế nào?”. Hiên Viên Nguyệt Triệt dựa đầu trên người Phụng Thiên Tuyết.

Tóc kia như phiếm quang hoa, rơi ở trên vai nàng.

Phụng Thiên Tuyết nhìn dung nhan tuyệt sắc kia, cặp mắt âm u của Hiên Viên Nguyệt Triệt hình như có một loại ma lực, khiến người xem không rời mắt được.

Hắn nghiêng nghiêng khóe mắt, lộ ra quý khí chí tôn vương giả, miệng cười nhợt nhạt, mang theo một loại ma lực mị hoặc chủng sinh, vóc dáng đẹp, giống như là tượng ngọc Tiên Tôn dựng tâm điêu khắc, hình dáng tinh xảo đẹp yêu mị như vậy.

Nếu nói Hạ Lan Dung Mặc lãnh ngạo tôn quý, như vậy Hiên Viên Nguyệt Triệt càng là yêu diễm mị hoặc, khí phách trên người càng mãnh liệt, tôn quý toát ra từ nhất cử nhất động.

Hai nam nhân đứng chung một chỗ mà nói, Hiên Viên Nguyệt Triệt tuyệt đối hạ gục Hạ Lan Dung Mặc trong nháy mắt!

Phượng Thiên Tuyết nghe thấy được hơi thở hắt nham nhật trên người, trên mặt càng thêm rặng mây đỏ, “Hiên Viên Nguyệt Triệt, ngươi hạ mê hồn thuật với ta phải không?”.

Nàng rõ ràng trải qua tình kiếp thảm như vậy, sau khi trọng sinh, Phượng Thiên Tuyết liền tự nói với mình sẽ không tin tưởng nam nhân nữa.

Cho dù gặp được nam nhân thích, cũng muốn hẳn phải trải qua khảo nghiệm mới tiếp nhận!

Nhưng là vì cái gì, mỗi một lần nhìn đến dung nhan của hắn, nàng đều sẽ có một loại cảm giác say mê?

“Đâu nào? Ta nào dám hạ mê hồn thuật đối với nha đầu của ta? Nếu thật sự... Ngươi đã sớm là nữ nhân của ta!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt trêu tức mà nhướn mày.

Phượng Thiên Tuyết dùng sức đẩy hắn ra, “Hiên Viên Nguyệt Triệt, ngươi... không biết tốt xấu!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt cười ha ha, xoa xoa khuôn mặt Phượng Thiên Tuyết, nàng dùng sức mà xoa sạch tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35-2: Thật là tìm chết! 2

Nha đầu, bốn vương không xấu, làm sao mới được ở bên ngươi? Ngươi phúc hắc, bốn vương độc miệng, vừa vặn là trời sinh một đôi!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt cười tủm tỉm nói.

Ở bên Phượng Thiên Tuyết, tâm tình của hắn, luôn là vô duyên vô cớ mà thoải mái.

Phượng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, đứng lên, “Ta trở về, nắm chắc thời gian tu luyện, ta không thể buông lỏng ở thời khắc mấu chốt.”.

“Nha đầu nói ta nghe mấy ngày này có nhớ ta không?”. Cái đuôi thon dài của Hiên Viên Nguyệt Triệt lại đề ở trên người nàng.

Phượng Thiên Tuyết đỏ mặt, kinh hoàng mà đẩy rớt cái chân kia, “Quý mới nhớ ngươi!”.

Ném xuống bốn chữ, Phượng Thiên Tuyết thi triển vũ bộ, nhảy mất liền biến mất khỏi tầm nhìn của Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt không khỏi lắc đầu, bên môi xẹt qua một nụ cười khổ, “Thật là... quý nha đầu, bộ pháp của nàng, không biết học được từ nơi nào?”.

“Ta cũng chưa thấy qua bộ pháp như vậy.”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên ở một bên, một nam tử áo trắng từ một bên núi đi ra.

Nam tử kia tóc bạc, dung nhan khuynh thành.

“Khuynh Thành, ngươi lại rình coi ta và nha đầu!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt có chút không vui.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, “Ai hiếm lạ rình coi các ngươi? Nha đầu kia, không xứng với ngươi!”.

“Khuynh Thành, lời này không cần nói lại lần thứ hai, nếu không chúng ta sẽ không còn là bằng hữu!”. Sắc mặt Hiên Viên Nguyệt Triệt lập tức giá lạnh lên, ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nam tử đầu bạc ngơ ngẩn đứng ở dưới gốc cây, nhìn bóng dáng Hiên Viên Nguyệt Triệt, không khỏi nhúu chặt mi.

Hai mươi lăm ngày kế tiếp, Phượng Thiên Tuyết tu luyện không ra khỏi cửa.

Mà đám người Lâm thị và Phượng Hàm Yên, thật ra không còn nao loạn gây sự.

Bởi vì Lâm thị rất tin, ở trên lời đãi, Thượng Quan Nguyên nhất định sẽ đánh bại Phượng Thiên Tuyết.

Hoặc là giết chết.

Mặc kệ là kết quả gì, chỉ cần Phượng Thiên Tuyết thua, như vậy Phượng Tử Bách nhất định sẽ lại chán ghét phế vật vô dụng này lần nữa.

Đến lúc đó, Phượng Hàm Yên không cần làm gì, sẽ lại trở thành thịt trong tim của Phượng Tử Bách lần nữa.

Phượng Thiên Tuyết thiên phú lợi hại, lại có kỷ ức kiếp trước, kỳ được Ngân Tiên Quả từ từ tương trợ, trong thời gian hai mươi lăm ngày ngắn ngủn, nàng liền từ cấp bốn thăng cấp tới huyền giả đại viên mãn rồi!

Hiên Viên Nguyệt Triệt cũng tới vài lần, biết được tiến độ của nàng, bất đắc dĩ mà kêu nàng là tiểu nha đầu yêu nghiệt.

Bởi vì Hiên Viên Nguyệt Triệt tự xưng là thiên tài, nhưng ở trong mắt hắn, Phượng Thiên Tuyết càng là thiên tài!

Từ phế vật đến huyền sư đại viên mãn, vậy mà chỉ dùng thời gian hơn một tháng!

Ngày mười sáu tháng bảy, mọi người ở kinh thành đều tới xem trận đấu giải trừ hôn ước trên lôi đài.

“Hôm nay chính là ngày đích nữ của Phượng gia cùng đại công tử Thượng Quan quyết chiến, chắc chắn!”.

“Đúng vậy, Phượng gia là phế vật, sao có thể là đối thủ của Thượng Quan công tử?”.

“Thượng Quan công tử chính là Huyền thuật sư cấp bảy, nghe nói sau khi hắn dùng một cái thăng cấp phù liền thăng hai cấp! Quả thực là thiên tài, phế vật Phượng Thiên Tuyết kia, thật là tìm chết!”.

“Đúng vậy, đối lại là ta cũng không muốn cưới một phế vật quái dị!”.

Bá tánh ở phố lớn ngõ nhỏ uống trà đều không xem trọng trận chiến này, cho rằng Phượng Thiên Tuyết nhất định sẽ bại bởi Thượng Quan Nguyên.

Mà trước buổi trưa, Phượng Thiên Tuyết đã ăn no bụng rồi, tiến vào không gian, nghỉ đến phòng luyện được đi lấy mấy viên luyện chế hồi khí đan.

Đẩy mở cửa phòng luyện được, lại thấy Long Ly nằm ở trên ngọc tháp của nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên.

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, một tháng này nàng cơ hồ đều không có đi vào phòng luyện được này, bởi vì nàng vẫn luôn ở trong nhà tu luyện huyền thuật.

Tu luyện ở trong không gian, linh khí gấp mười lần bên ngoài, quả thực như là cá gặp nước!

“Ngươi ngươi ngươi... Ngươi tới nơi này làm gì? Hừ! Ta tưởng ngươi không muốn luyện được nữa!”. Vẻ mặt Long Ly không vui, lạnh lùng mà rống giận với Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Tuyết bĩu môi, tính tình tên này thật kém!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36-1: Bắt đầu đấu lôi đài 1

Editor: Quảng Hàn

"Bản tiểu thư quả thực không đến để chế thuốc, chẳng qua muốn lấy một ít đan dược mà ta đã luyện xong thôi... A, đan dược của ta đâu?". Phượng Thiên Tuyết nhìn lướt qua mặt bàn, nàng nhớ rõ mình đã tự bán đi ba trăm viên đan dược, còn có mấy viên hồi khí đan, cùng với long nguyên đan mà nàng luyện thử.

"Hừ, bản tôn ăn rồi, không được sao?".

Long Ly ăn vụng mà còn có thể vênh cằm cao ngạo như vậy, nghiêng người liếc Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Tuyết mất một lúc không nói được gì, sau đó cười dí dỏm: "Bản tiểu thư lần đầu gặp người vô sỉ như ngươi, ăn vụng mà vẫn còn đắc ý như vậy, giống như ta thiếu nợ ngươi cái gì ấy?".

"Ngươi... ngươi mới vô sỉ! Ngươi chiếm được Ly Long dược đỉnh thì phải cảm ơn trời đất đi!". Mặt Long Ly đỏ lên, cãi nhau không phải sở trường của hắn.

Phượng Thiên Tuyết mím môi, "Không có cũng xem như vậy, ta đi hái cho ngươi một quả Ngân Tiên."

Nàng xoay người bước đi, Long Ly bị sợ đến mức sốc luôn, hái một quả Ngân Tiên... Nói thật thoải mái, chẳng lẽ không gian huyền bí kia, còn có cả quả Ngân Tiên?

Long Ly thật ra cũng từng nghĩ đến chỗ kia xem thử, nhưng bất đắc dĩ chủ nhân của không gian huyền bí lại là Phượng Thiên Tuyết.

Không có sự cho phép của nàng, Long Ly căn bản không thể ra khỏi phòng chế thuốc này!

Long Ly nhìn thấy tầng tầng lớp lớp cửa đóng chặt, tức giận đến mức huyết nửa thổ huyết, "Xú nha đầu! Cũng dám khinh thường bản tôn như vậy? Một ngày nào đó bản tôn sẽ khiến ngươi đẹp mặt!".

Gương mặt tuấn tú của Long Ly trưởng đến đỏ rực, đánh một quyền thật mạnh lên ngọc tháp.

Long Ly thờ phỉ phò, ngọc tháp này cũng là thứ tốt a, hẳn nằm đây tình duyên, vết thương lập tức khôi phục được một phần.

Nha đầu kia, rốt cuộc là ai?

Phượng Thiên Tuyết hái một quả Ngân Tiên để phòng ngừa ngộ ngộ, sau khi ra khỏi không gian, cùng đi với đám người Phượng Thiên Trạch, U Trúc rời khỏi nội viện.

"Chà, tỷ tỷ mới thực lực cấp bốn, vậy mà dám đi ứng chiến, đội lạt nữa mạng nhỏ của huynh ta rốt mất thì phải làm sao a?". Vừa đi ra khỏi cổng chính, Phượng Hiểu Vũ có ý chờ ở đây có vẻ mặt tươi cười châm chọc.

Cấp bốn?

Phượng Thiên Tuyết cười khôi hài, xem ra hạt châu mà Hiên Viên Nguyệt Triệt tặng nàng không sai, có thể giúp nàng che giấu thực lực bản thân.

Khi nàng đeo hạt châu đúng là cấp bốn, mà bây giờ người ngoài cảm ứng được thực lực của nàng cũng là cấp bốn, ánh mắt Phượng Thiên Tuyết hơi lạnh, đảo qua tỷ nữ Vân Nhi.

Vân Nhi cảm giác được ánh mắt lạnh như băng của Phượng Thiên Tuyết, rụt rụt đầu, bất động thanh sắc.

Phượng Thiên Tuyết mấy ngày nay phát hiện một chuyện thú vị, đó là trong thức ăn của nàng có một loại độc không màu không vị, nếu không phải nàng là độc sư thiên tài, thì không biết được chuyện này.

Loại độc này, sau khi uống vào, Linh Hải sẽ âm đạm đi rất nhiều, sẽ không hấp thu linh khí trôi chảy như trước đây nữa.

Đương nhiên, loại độc gọi là Phượng Chi này, sẽ không lấy mạng người, nhưng lại khiến cho việc tu hành của người trúng mãi mãi dừng lại, không thể thăng cấp.

Phượng Thiên Tuyết vừa ăn vào miệng, cũng cảm giác được năng lực của độc kia, nhưng thân thể nàng lại vạn độc bất xâm, không cần sợ hãi chuyện này, ăn thức ăn có độc kia như ăn rau.

Sau đó Phượng Thiên Tuyết bảo U Trúc theo dõi Chu Nhi và Vân Nhi, phát hiện Vân Nhi thường xuyên ra vào phòng.

"Không nhọc tam muội lo lắng, có điều tam muội rất hy vọng đại tỷ chết dưới tay Thượng Quan Nguyên sao?". Phượng Thiên Tuyết nhướn mi cười nói.

"Đương nhiên, chết là tốt nhất!". Phượng Hiểu Vũ nào tàn hừ lạnh nói.

"Láo xược! Vũ nhi, ngươi vậy mà lại nói chuyện với đích tỷ như thế?". Một tiếng quát chói tai, chỉ thấy Phượng Tử Bách nhanh chóng đi vào từ tiền viện!

Phượng Hiểu Vũ nhìn thấy Phượng Tử Bách biểu cảm bình tĩnh và Lâm thị không vui kia, sợ đến mức vội vã cúi đầu, "Phụ thân, Vũ Nhi chẳng qua nhanh mồm nhanh miệng, Vũ Nhi miệng độc lòng mềm, thực sự lo lắng tỷ tỷ mà thôi, mong rằng phụ thân đừng tức giận!".

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-2: Bắt đầu đấu lôi đài 2

Editor: Quảng Hàn

Phượng Thiên Tuyết châm chọc mím môi, nhưng vẫn không nói gì.

"Hừ, thấy hôm nay là ngày quan trọng, tạm thời không tính toán với ngươi, Thiên Tuyết, ngươi chuẩn bị xong hết chưa?".

Phượng Tử Bách ôm lòng muốn Phượng Thiên Tuyết thắng, nhưng cảm ứng được nàng mới cấp bốn, vẻ mặt không nhịn được trầm xuống.

"Chuẩn bị xong rồi phụ thân, ta sẽ cố gắng.". Phượng Thiên Tuyết thản nhiên nói.

Trong mắt Phụng Tử Bách xẹt qua một tia thất vọng, hần vốn tưởng rằng Phụng Thiên Tuyết bỗng nhiên nổi tiếng, sau đó sẽ được một hoàng tử nào đó coi trọng...

Nếu như vậy, Phụng phủ sẽ vượt trội nhất trong bốn đại gia tộc.

"Tuyệt Nhi, lúc này không cần che mặt nữa. Dung mạo người đã khôi phục, không cần chịu tiếng người xấu nữa.". Phụng Tử Bách nhẹ giọng nói.

Cho dù có thua, nhưng tuyệt sắc của Phụng Thiên Tuyết, còn đẹp hơn mỹ nhân đệ nhất kinh thành Phụng Hàm Yên.

Cho nên nếu mấy hoàng tử nhìn Phụng Thiên Tuyết vừa ý thì tốt lắm.

Lâm thị và Phụng Hàm Yên che mặt vừa nghe thấy, thần sắc bỗng chốc trầm xuống.

"Vâng, phụ thân, đến khi lên lời đài ta sẽ coi ra.". Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng giật giật khóe môi, phụ thân đối trá này, khi nàng có giá trị lợi dụng thì sẽ đối xử với nàng vô cùng tốt.

Phụng Tử Bách sai người mang đến xe ngựa thoải mái nhất xa hoa nhất của Phụng phủ, để Phụng Thiên Tuyết ngồi lên.

Thấy xe ngựa của Phụng Thiên Tuyết đi rồi, Phụng Hàm Yên thấp giọng nói: "Mẫu thân, con cũng muốn đi xem".

"Đương nhiên phải đi, mẫu thân đi với con, lão gia, mấy ngày nay Hàm Yên ngồi ở trong nhà cũng buồn bức, nên để chúng ta ra ngoài một lát đi?".

Lâm thị dịu dàng nhìn Phụng Tử Bách.

Lúc trước nhị vương tử đến đây, trong lúc vô ý lại thấy được khuôn mặt của Phụng Hàm Yên, làm tan vỡ hy vọng của Phụng Tử Bách.

Phụng Tử Bách nổi trận lôi đình, cảm tức Phụng Hàm Yên và Phụng Hiểu Vũ đã nửa tháng nay.

Hiện giờ trong lòng Phụng Tử Bách vẫn còn tức giận, có điều nhìn đôi mắt con gái tràn đầy ao ước, đành than nhẹ một tiếng: "Đi đi, ta cũng không xem!".

Phụng Tử Bách nói, hần cũng say mê tu luyện, hôm nay Phụng Thiên Tuyết thắng hay thua, đều không ảnh hưởng đến chuyện quan trọng như cấp bái viên mãn.

"Cảm ơn phụ thân, Yên nhi sẽ không gây chuyện!". Phụng Hàm Yên bộ dạng khổ sở, khiến oán khí trong lòng Phụng Tử Bách cũng tiêu tan.

Phụng Tử Bách lập tức bảo quản gia dẫn đến một chiếc xe ngựa hảo hạng, chở Phụng Hàm Yên và Lâm thị, Phụng Hiểu Vũ cùng rời khỏi phủ, chạy đến lời đài.

Giữa tháng bảy, mặt trời nắng độc, mà xung quanh lời đài giải hôn của kinh thành phía nam, đã sớm ngồi đầy người.

Chỗ này có cỗ thụ chọc trời vây xung quanh, ngăn lại ánh dương cay độc, làm thành một vùng râm mát.

Lời đài rất lớn, hình vuông, có thể chứa được vạn người bên trên, lại được dùng làm lời đài cũng tạm chấp nhận được.

Xe ngựa của Phụng Thiên Tuyết vừa vào, từng tiếng nghị luận vang lên.

"Nhìn thấy xe ngựa của Phụng gia chưa? Đây là xe ngựa Lâm thị ngồi mỗi khi đưa nhị tiểu thư đi dự tiệc, chẳng lẽ đây là Lâm thị?".

"Chắc vậy đi, nghe nói Phụng Thiên Tuyết mặc dù là đích nữ, nhưng vẫn luôn không được coi trọng a!".

"Đâu phải, nhìn đi, người xuống xe chính là Phụng Thiên Tuyết!".

"Thực lực như vậy, lại dám đối đầu với Thượng Quan Nguyên! Thật là không muốn sống nữa!".

Mọi người nghị luận sôi nổi, đều mang theo ánh mắt đồng tình nhìn Phụng Thiên Tuyết.

Đám người Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch đi đến dưới lời đài, bên dưới lời đài, có một khán đài để lại cho người nhà hai bên.

"Thiên Trạch, đệ ở đây đi, tên cận bá Thượng Quan Nguyên ở bên kia, chắc sắp bắt đầu rồi!". Phụng Thiên Tuyết dẫn Phụng Thiên Trạch đến khán đài kia ngồi xuống, nhẹ giọng dặn dò đệ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-1: Đánh cuộc chính mình thắng! 1

Phượng Thiên Trạch có chút lo lắng, “Tỷ, tỷ thật sự có thể thắng Thượng Quan Nguyên sao?”.

“Yên tâm đi, tỷ tỷ sẽ thắng!”. Phượng Thiên Tuyết tràn đầy tự tin, vừa lúc Thượng Quan Nguyên lạnh lùng liếc nhìn Phượng Thiên Tuyết một cái, tất cả trong mắt đều là khinh thường cùng chán ghét.

Cặn bã! Cho rằng mình là vương tử, nàng cũng cảm thấy hắn là một đồng bùn, còn dùng ánh mắt chán ghét như vậy nhìn nàng?

Phượng Thiên Trạch nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nở ra một nụ cười tươi, “Được, đệ tin tưởng tỷ tỷ nhất định sẽ thắng!”.

Phượng Thiên Tuyết hơi hơi mím môi, bốn phía truyền đến tiếng ồn ào náo động, mà đối diện có một đài đánh cuộc.

Chắc chắn, người Hạ Quốc thích đánh cuộc, cho nên mỗi một trận lời đài, đều sẽ không bỏ qua.

“Ta đến bên kia một chuyến!”. Phượng Thiên Tuyết thấy được đài đánh cuộc của Mộ Dung gia, không khỏi lạnh lùng mà nhướn mày.

Mộ Dung gia là một trong tứ đại gia tộc ở kinh thành, chính là chuyên môn mở sòng bạc thu lợi nhuận.

Phượng Thiên Trạch không yên tâm, đi theo Phượng Thiên Tuyết đến bên bàn đánh cuộc đối diện.

“Hả, mau đặt đi, mua Thượng Quan Nguyên thắng, tỉ lệ đặt cược gấp đôi! Mua Phượng Thiên Tuyết thắng, tỉ lệ đặt cược gấp mười lần!”.

Nhà cái ở nơi đó hét to, các nam nhân ở một bên liền nở nụ cười, “Tỉ lệ đặt cược gấp mười lần thật cao, đáng tiếc phé vật kia sẽ không thắng!”.

“Tới, ta mua Thượng Quan Nguyên thắng!”.

“Ta cũng mua Thượng Quan Nguyên!”.

“Ta cũng tới một phần!”.

Dân cờ bạc vừa cười vừa đặt, nhà cái và vài tên tiểu đệ vội vàng đăng ký, Phượng Thiên Tuyết nhướn mày cười lạnh, đến gần về sau, rốt cuộc có người phát hiện nàng tới gần đài đánh cuộc.

“Ha, đây chẳng phải là Đại tiểu thư Phượng gia sao? Phượng đại tiểu thư có gì chi giá?”. Nhà cái là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, thần tình tươi cười khinh miệt.

Phượng Thiên Tuyết hào khí lấy ra phiếu tím của mình, “Ta mua chính mình thắng, đặt năm mươi vạn kim tiền!”.

Phượng Thiên Tuyết vừa thốt lên xong, mọi người tức khắc cứng họng, đồng thời nhìn phiếu tím trong tay nàng!

Phiếu tím!

Chính là có một trăm vạn kim tiền trở lên mới có thể có được phiếu tím, có phiếu tím, mặc kệ tiêu phí ở nơi nào, đều sẽ có 20% ưu đãi!

Đương nhiên, phiếu tím cũng đại biểu cho người thân phận tôn quý, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, một Phượng Thiên Tuyết bị người ta coi là phé vật, vậy mà có được một tờ phiếu tím!

Này thật là kỳ tích.

Nhà cái trừng lớn đôi mắt, hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, “Phượng đại tiểu thư... Ngươi... Ngươi mua chính mình thắng sao? Còn đặt năm mươi vạn?”.

Nhà cái thần tình khiếp sợ, năm mươi vạn kim tiền, một thiên kim tiểu thư, cũng không có nhiều kim tiền như vậy?

Ngắm lại nhóm thiên kim của tứ đại gia tộc, nhiều tháng mới có một trăm kim tiền, một năm mới hơn một ngàn kim tiền.

Vậy mà Phượng Thiên Tuyết lấy ra năm mươi vạn!

Mọi người giống như xem quái vật, cho rằng Phượng Thiên Tuyết đang nói giỡn.

Phượng Thiên Trạch và U Trúc chấn kinh một hồi, sau ngẫm lại cũng hiểu rõ, bởi vì trong khoảng thời gian này Phượng Thiên Tuyết trở nên cường hãn như vậy, có năm mươi vạn kim tiền, dường như cũng bình thường...

“Đúng vậy, ta mua chính mình thắng, đặt năm mươi vạn, thỉnh trang chủ soát phiếu đi!”.

Phượng Thiên Tuyết giờ lên phiếu tím trong tay.

Người chung quanh tức khắc cười vang lên.

“Không phải đâu, Phượng Thiên Tuyết sẽ có năm mươi vạn?”.

“Nàng đang nói giỡn sao? Còn mua chính mình thắng? Tròi ă, phé vật đều tự luyến như vậy sao?”.

“Thật là truyện cười đệ nhất thế giới, chúng ta chờ xem kịch đi!”.

Trong mắt nhà cái đã không thể tưởng tượng, càng không thể tin tưởng, nhưng vẫn tiếp nhận phiếu của Phượng Thiên Tuyết soát một chút.

Ánh sáng tím chột lóe, nhà cái thấy được vậy mà phiếu thật sự có hơn năm mươi vạn kim tiền!

Đây là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2: Đánh cuộc chính mình thắng! 2

Một phé vật vô năng, vậy mà có năm mươi vạn kim tiền, không thể tưởng tượng!

“Tiểu nhị, ghi lại tiền Phượng đại tiểu thư đặt cược một chút, nàng đặt năm mươi vạn, mua chính mình thắng!”.

Tiểu nhị một bên chăm chọc mà nhìn thoáng qua Phượng Thiên Tuyết, sau khi ghi lại liền đem một tờ đánh cuộc giao cho Phượng Thiên Tuyết, “Xin Phượng đại tiểu thư cất kỹ.”.

Phượng Thiên Tuyết nhận lấy, nhìn lướt qua, quả nhiên nhìn đến bên trong có ghi tên chính mình, loại đánh cuộc này sau khi có kết quả liền cầm tờ đánh cuộc tới đổi kim tiền.

Chung quanh lại vang lên các loại tiếng cười, Phượng Thiên Tuyết không cho là đúng, vừa mới quay đầu, liền nghe được một tiếng cười nhẹ.

“Phượng đại tiểu thư, không nghĩ tới ngươi thú vị như vậy, dựa vào điểm này của ngươi, ta cũng mua ngươi thắng!”.

Một thiếu niên áo trắng chậm rãi đi tới, gương mặt tuấn đạt khiến cho vô số ánh mắt thiếu nữ phải ngượng ngùng.

Người đến là Trần Tĩnh Hiên, đi theo phía sau hắn là một thiếu nữ thấp hơn so với hắn một cái đầu, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dáng cũng đẹp dễ.

“Trần công tử thật là thông minh, bản tiểu thư có thể nhắc nhở ngươi một chút, ngươi có bao nhiêu kim tiền thì mua nhiều chút đi, bởi vì bản tiểu thư nhất định bao ngươi kiếm lớn!”.

Phượng Thiên Tuyết tự tin mà nhướn mi, khẽ cười nói.

“Được, dựa vào câu này của ngươi, ta đem toàn bộ mười vạn kim tiền trên người đặt lên!”.

 Trần Tĩnh Hiên cười sang sảng, nhìn Phượng Thiên Tuyết liếc mắt một cái.

“Ngươi chính là Phượng Thiên Tuyết sao? Xin chào, ta nghe ca ta nhắc tới ngươi, ta là Trần Băng Vũ!”.

Thiếu nữ xinh đẹp phía sau Trần Tĩnh Hiên cười khê, thân thiết mà chào hỏi với Phượng Thiên Tuyết.

Phượng Thiên Tuyết cũng gật đầu, hảo cảm nàng đối với Trần gia càng đề cao một ít.

“Ha ha, Trần huynh, vậy mà ngươi mua thứ phé vật này thắng? Chắc chắn! Nàng vẫn là phé vật cấp bốn, Thượng Quan huynh đã là cấp bảy đại viên mãn!”.

Một giọng nói kiêu ngạo tiến vào, chỉ thấy một kẻ mặc áo đen đi ra giữa đám người, nam nhân kia ước chừng hai mươi tuổi, mắt nhỏ mặt nhọn, một bộ dáng bí ối.

“Thiếu gia, ngươi đã đến rồi!”.

 Nhà cái vội vàng đứng lên, cung kính mà cười nói với nam nhân kia.

Hóa ra là đại thiếu gia của Mộ Dung gia Mộ Dung Cao Minh.

Đại phu nhân của Mộ Dung gia, sinh hạ hai gái một trai, mà huyền thuật của Mộ Dung Cao Minh ở cấp sáu, ở Hạ Quốc nhỏ nhỏ cũng coi như là nhân vật rất nổi danh.

“Mộ Dung công tử, người không cần cười ta như vậy, xem kết quả trước đi!”.

Trần Tĩnh Hiền rất tin Phụng Thiên Tuyết sẽ thắng, hừ lạnh một tiếng, lập tức đặt cược.

“Trần đại ca, có phải người bị kẻ quái dị này hạ mê hồn dược hay không?”. Một giọng nói không vui xông ra, Phụng Thiên Tuyết nhướng mày, nữ nhân kia mặc một bộ váy đỏ, nếu nàng đoán không sai, hẳn là Mộ Dung Hồng Y.

Mộ Dung Hồng Y, là muội muội của Mộ Dung Cao Minh, lớn lên nóng bỏng yêu mị, nhưng tính tình vô cùng không tốt.

Mộ Dung Hồng Y khinh miệt nhìn lướt qua Phụng Thiên Tuyết, “Một thứ phế vật, cũng dám mua chính mình thắng, chắc chắn.”.

Phụng Thiên Tuyết không biểu cảm, vẻ mặt Phụng Thiên Trạch phẫn nộ, lại bị nàng kéo lại.

“Hà tất so đo với chó?”. Phụng Thiên Tuyết thấp giọng nói.

Sau khi Phụng Thiên Trạch nghe xong, không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Xem ra tỷ tỷ trầm ổn nhiều hơn so với hần.

“Mộ Dung tam tiểu thư, thỉnh người nói chuyện khách khí chút!”. Trần Tĩnh Hiền biết Mộ Dung Hồng Y này vẫn luôn yêu thầm mình, đáng tiếc hần đối với một tiểu thư bao cô như vậy không có gì hứng thú.

Mộ Dung Hồng Y hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Thiên Tuyết, liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, Thượng Quan Nguyên cùng một thiếu nữ cũng đã đi tới.

Thượng Quan Nguyên ngồi ở đối diện, đã sớm nghe được Phụng Thiên Tuyết mua chính nàng thắng.

Hiện giờ vẻ mặt hần cười lạnh, châm chọc mà nhìn Phụng Thiên Tuyết, “Phụng đại tiểu thư, hiện tại người mới cấp bốn, cũng dám mua chính mình thắng, là đầu óc không linh hoạt sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38-1: Chính thức quyết chiến! 1

“Cho dù bốn tiểu thư cấp bốn, vẫn đánh người nằm bò!”. Phụng Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, trong mắt toàn là châm chọc.

“Khẩu khí thật lớn, nữ nhân cuồng vọng vô tri, ta nhất định phải làm cho người phải cầu xin bản công tử tha thứ!”. Thượng Quan Nguyên lười nói nhiều lời cùng Phụng Thiên Tuyết, đi tới trên đài đánh cược, “Ta cũng mua chính mình thắng, đặt mười vạn kim tiền!”.

Từ lần trước sau khi mua ngọc nhan đàn và hồi khí đan đưa cho Phụng Hàm Yên, Thượng Quan Nguyên đã thật sự nghèo rồi.

Mà Thượng Quan Tĩnh chủ trương muốn người trẻ tuổi tự cấp tự túc, Thượng Quan gia sẽ cho đủ thượng vật tu luyện, nhưng mà mặt khác, sẽ không cho tiền tiêu vặt.

Thượng Quan Tĩnh tuy rằng âm hiểm, nhưng không thể không nói cũng là một người có chút thông minh, hần không muốn bồi dưỡng Thượng Quan Nguyên thành người không học vẫn không nghề nghiệp, ham ăn biếng làm.

“Chỉ đặt mười vạn kim tiền? Xem ra Thượng Quan công tử đối với chính mình cũng không nắm chắc!”. Phụng Thiên Tuyết một bên lạnh lùng mà châm chọc.

“Hừ! Bản công tử tự nhiên tin tưởng, Mộ Dung huynh, nếu như thuận tiện, cho ta mượn mười vạn kim tiền, ta liền đặt hai mươi vạn kim tiền!”.

Thượng Quan Nguyên lạnh lùng giật nhẹ khóe miệng, giống như thấy được một màn hưng phấn, chính mình đem Phụng Thiên Tuyết này đánh xuống đài.

Mộ Dung Cao Minh cười cười, “Đây là tự nhiên, Thượng Quan huynh muốn nhiều ít cứ việc cầm đi, dù sao người nhất định thắng!”.

Nghe được Mộ Dung Cao Minh nói như vậy, Thượng Quan Nguyên tức khắc dương dương khỏe môi, “Vây thỉnh Mộ Dung huynh cho ta mượn hai mươi vạn kim tiền trước, ta đặt tổng cộng ba mươi vạn, mua chính mình thắng!”.

Sau khi mọi người nghe xong, tức khắc ồ lên, Thượng Quan Nguyên thật là ra tay hào phóng, đã lập tức đặt ba mươi vạn kim tiền!

Nếu Thượng Quan Nguyên thật sự thắng, chính mình còn kiếm lời ba mươi vạn!

Phượng Thiên Tuyết cười tủm tỉm, nhìn Trần Tĩnh Hiền liếc mắt một cái, liền yếu điệu mà trở về chỗ ngồi.

Trần Băng Vũ nhìn bóng lưng Phượng Thiên Tuyết nổi bật, không khỏi kinh ngạc cảm thán nói: “Ca, Đại tiểu thư Phượng gia thật có khí độ! Vì sao ta cảm giác được nàng thực xinh đẹp?”.

Trần Tĩnh Hiền hơi hơi mỉm cười, “Đại tiểu thư Phượng gia cũng không phải là đơn giản như vẻ ngoài đâu.”.

Trần Băng Vũ tò mò nhìn Phượng Thiên Tuyết, trong mắt nở rộ ra một tia dị quang, “Ca, ta muốn ngồi cùng với nàng!”.

Dù sao bên cạnh Phượng Thiên Tuyết trống chỗ.

Thật ra Trần Tĩnh Hiền không có ngăn cản, cùng muội muội đi vào trên đài với Phượng Thiên Tuyết, thuận lợi mà ngồi ở bên người nàng.

Trần Băng Vũ là một thiếu nữ hoạt bát rộng rãi, nhìn đến Phượng Thiên Trạch tuấn đạt, đỏ mặt chủ động cùng hắn đáp lời.

Lần đầu tiên Phượng Thiên Trạch đối mặt thiếu nữ xa lạ chủ động, có chút thất thố, cũng may Phượng Thiên Tuyết thường thường giải vây cho hắn.

Lúc này, Lâm thị và Phượng Hàm Yên, Phượng Hiểu Vũ cùng nhau xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

“Nhìn xem, kia không phải Lâm thị và hai nữ nhi sao?”.

“Oa, sao Phượng Hàm Yên che mặt? Chẳng lẽ bị hủy dung?”.

“Nghe nói mặt nàng đầy mụn nhọt đỏ, thật khó coi!”.

“Thật đáng tiếc, một thiếu nữ thiên tài xinh đẹp như vậy, vậy mà bị hủy dung!”.

“Sao ta nghe nói là bị nội nhiệt, nghe nói sẽ mau chóng biến mất?”.

“Người kia là Phượng Hiểu Vũ sao? Chắc chắn, nghe nói nàng ở nơi nào cũng đều kiêu ngạo như vậy, so với Phượng Hàm Yên quả thực là một người dưới đất một người ở trên trời!”.

Mọi người nói khe khẽ, Lâm thị dẫn hai nữ nhi đi tới phía trước Phượng Thiên Tuyết, “Thiên Tuyết, ngươi phải cẩn thận một chút, không cần cậy mạnh!”.

“Tạ di nương quan tâm, ta sẽ nhớ kỹ.”. Phượng Thiên Tuyết không mặn không nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-2: Chính thức quyết chiến! 2

Phượng Hàm Yên cũng không quên biểu hiện bản chất chính mình là bạch liên hoa một chút, “Tỷ tỷ, Thượng Quan công tử nghe nói đã đến cấp bảy đại viên mãn, hy vọng tỷ tỷ bảo trọng! Không cần vì danh dự bỏ đi mạng nhỏ!”.

“Đúng vậy, nhị tỷ nói đúng, chính mình có bao nhiêu cân lượng tự mình biết đi?”. Phượng Hiểu Vũ đã khôi phục bộ dáng bình thường lạnh giọng nói.

Nàng đối với Phượng Thiên Tuyết ghi hận không thôi, cho dù ở trước công chúng, cũng không quên châm chọc nàng một phen.

Hàn quang trong mắt Phượng Thiên Tuyết chợt lóe, “Cảm ơn hai vị muội muội quan tâm. Chỉ là ta sẽ làm các ngươi thất vọng, ta sẽ thắng.”.

“Tỷ tỷ nói gì vậy, đương nhiên muội muội chúng tôi hy vọng tỷ thắng.”. Phượng Hàm Yên vội vàng cười nói.

“Muội muội hà tất khách khí? Ngươi nhận nhiều đan dược của Thượng Quan công tử như vậy, tự nhiên hy vọng hắn thắng đi? Rốt cuộc các ngươi quan hệ không tốt sao?”. Lời Phượng Thiên Tuyết vừa nói ra, lập tức khiến cho người khác kinh sợ!

“Trời, Phụng Hàm Yên vậy mà nhận quà của Thượng Quan Nguyên!”.

“Truyền thuyết Thượng Quan Nguyên muốn đánh bại Phụng Thiên Tuyết sau đó cầu hôn Phụng Hàm Yên, chẳng lẽ hai người đã sớm đáp ứng?”.

Lời ra tiếng vào không thôi, nó khiến danh dự thiếu nữ bị hao tổn, khuôn mặt nhỏ của Phụng Hàm Yên trắng bệch, không nghĩ tới Phụng Thiên Tuyết vậy mà nói ra chuyện của nàng ở đây.

“Tỷ tỷ, lúc trước ta nhận đơn được người cũng đồng ý, ta và Thượng Quan công tử là trong sạch, cho dù Thượng Quan công tử thắng, ta cũng sẽ không gả cho hắn!”. Phụng Hàm Yên thông minh biểu thị rõ ràng lập trường chính mình.

“Người gả hay không, có quan hệ gì với ta đâu?”. Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng đáp lại một câu, không bao giờ để ý tới ba cái nữ nhân xấu xa này.

Lâm thị và Phụng Hàm Yên tự làm mất mặt, hậm hực mà ngồi xuống ở một bên.

Trần Băng Vũ liếc mắt Phụng Hàm Yên và Phụng Hiểu Vũ một cái, không khỏi hừ lạnh một tiếng, không biết vì cái gì, vừa thấy mấy người phụ nhân này liền không an tâm.

“Xem ra... ngày thường tam tiểu thư đối với người không quá tốt.”. Kết hợp với sự kiện bơi lội, Trần Tĩnh Hiền đại khái hiểu.

Nơi nào có nữ nhân, liền có tranh đấu.

Trần gia cũng giống vậy, cho nên Trần Tĩnh Hiền liếc mắt một cái liền xem thấu kỳ thật Lâm thị chỉ là làm bộ.

Phụng Thiên Tuyết hơi mỉm cười, nhưng thật ra không trả lời Trần Tĩnh Hiền.

Lúc này, lối vào lại truyền đến một trận ồn ào náo động, hoá ra là nhị vương tử Hiên Viên Đông Thành tới.

Hiên Viên Đông Thành vô cùng khó chịu đối với Phụng Thiên Tuyết, cho nên lúc này chiến đấu trên lời đài, tự nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Phụng Thiên Tuyết nhìn lướt qua, không thấy được thân ảnh của Hiên Viên Nguyệt Triệt, hẳn là hắn sẽ không công khai xuất hiện trong trường hợp này.

Phụng Thiên Tuyết không biết là, giờ này khắc này, Hiên Viên Nguyệt Triệt ở trong lầu các một tòa phụ cận, đang lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

Phía trước Hiên Viên Nguyệt Triệt có một viên thủy tinh kỳ quái, thủy tinh hình vuông, nhưng mặt trên chỉ xuất hiện hình ảnh Phụng Thiên Tuyết.

“Tiểu nha đầu, ta chờ xem trò hay của người, thật là thú vị, Mị Thủy, người đi đặt năm trăm vạn cho bốn vương, mua Phụng Thiên Tuyết thắng!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt lười nhác dựa vào lưng ghế hoa lệ, cười phản phó nói.

Phụng Thiên Tuyết thật đúng là đệ nhất ở Hạ Quốc, người đầu tiên cùng vị hôn phu đấu võ đài, người đầu tiên mua chính mình thắng, nha đầu của hắn, sao có thể không thú vị đây?

Mị Thủy cũng cực kỳ buồn cười, nhẹ nhàng lên tiếng, thân ảnh chợt lóe, liền biến mất.

Ba ám vệ một bên cũng xem đến buồn bực, nha đầu kia kỳ lạ như vậy, vì sao điện hạ thích nàng đây?

Ánh mắt nam nhân tóc bạc một bên lóe lóe, mê hoặc mà nhìn dung nhan Phụng Thiên Tuyết, hắn không rõ, vì sao nha đầu kia lại hấp dẫn Hiên Viên Nguyệt Triệt như vậy.

Là bởi vì nàng... cá tính độc đáo sao?

“Hừ, nha đầu chờ xem, ta sẽ cho người xem!”. Nam nhân tóc bạc lạnh lùng nở nụ cười.

Lúc này, người chủ trì lời đài đã nhảy lên trên đài, “Đã đến Giờ ngo, thỉnh Thượng Quan công tử và Phụng đại tiểu thư lên đài! Cuộc chiến lời đài giải trừ hôn ước bắt đầu, kẻ thắng, có thể tự động đưa ra giải trừ hôn ước, coi đây là vinh dự!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39-1: Ai thắng ai thua (1)

Dưới đài truyền đến một trận âm thanh ồn ào náo động.

Phượng Thiên Tuyết nhìn lướt qua cách đó không xa, Thượng Quan Nguyên đã nhảy lên lôi đài.

Mà Thượng Quan Tĩnh, Thượng Quan phu nhân cũng tới, nhưng đây không phải điều nàng quan tâm.

Phượng Thiên Tuyết đứng lên, chậm rãi đi lên, Thượng Quan Nguyên ở trên đài châm chọc mà nở nụ cười, khinh miệt: “Phượng Thiên Tuyết, ngươi kẻ hèn cấp bốn cũng dám khiêu chiến với ta, thật là chán sống!”.

“Ồ trong mắt ta, ngươi không bằng huyền thuật sư cấp một.”. Phượng Thiên Tuyết đi lên đài, bình tĩnh nói.

Người chủ trì nhìn hai người liếc mắt một cái, “Chiến đấu trên Lôi đài, thắng có thể dừng lại, tốt nhất không đánh đến chết người!”.

Trên mặt Thượng Quan Nguyên cứng đờ, xem ra người chủ trì kia đồng tình Phượng Thiên Tuyết, là sợ hắn đánh chết Phượng Thiên Tuyết.

Người chủ trì lui xuống, Thượng Quan Nguyên lạnh lùng cười nói: “Phượng Thiên Tuyết, hiện giờ bản công tử đã là huyền thuật sư cấp bảy, nhường ngươi ba chiêu đi!”.

“Kẻ hèn cấp bảy, cũng dám cùng bốn tiểu thư kêu gào! Thật là không biết trời cao đất dày!”. Phượng Thiên Tuyết lạnh lùng mà cong lên khóe môi, lời nàng nói, khiến cho dưới đài một trận châm chọc cười nhạo.

Mọi người đều cho rằng Phượng Thiên Tuyết bị bệnh, điên rồi, cấp bốn vậy mà cùng Thượng Quan Nguyên cấp bảy đấu võ đài!

Thượng Quan Nguyên chán ghét liếc mắt nàng một cái, “Vô sỉ! Mau tới đây nhanh lên, bản công tử chán ghét nhất loại người mạnh miệng như ngươi!”.

Phượng Thiên Tuyết từ từ giơ tay lên, “Ừm, mang khăn che mặt thật nóng, vẫn là coi bỏ thì hơn, đỡ chán tàm mắt của bốn tiểu thư!”.

Khăn che mặt màu đen nhẹ nhàng rơi, dưới đài ồn ào náo động, tức khắc lặng ngắt như tờ!

Mọi người khiếp sợ trừng lớn đôi mắt, nhìn người phé vật quái dị trong truyền thuyết ở trên đài!

Lụa đen khẽ mở, một khuôn mặt nhỏ tuyệt sắc khuynh thành lộ phía trước mọi người, mi ví như trắng rằm, mắt như trắng thu, môi như hoa anh đào, cái mũi cao thẳng, không chỗ nào không biểu lộ tuyệt sắc.

“Nha đầu... Ngươi cũng dám lộ gương mặt thật! Hừ!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt thấy khuôn mặt nhỏ kia trong thủy tinh vô cùng hoàn mỹ, không vui mà hừ hừ.

Hắn nhìn lướt qua dưới đài, những nam nhân đó thẳng tắp mà nhìn nha đầu của hắn, miệng đều sắp rót nước miếng!

Nam nhân tóc bạc ngơ ngẩn, hắn không nghĩ tới nha đầu kia, vậy mà bộ dáng lớn lên tuyệt sắc như vậy ...

Mà Thượng Quan Nguyên cũng ngây dại, hắn khiếp sợ nhìn nữ tử trước mắt kia như tiên nữ hạ phàm, mới đầu còn tưởng rằng chính mình hoa mắt.

Thượng Quan Nguyên xoa xoa mắt, trước mắt là một nữ nhân tuyệt mỹ như cũ, đón gió mà đứng, tà váy phát phơ, tóc đen nhẹ nhàng, tựa như tiên nữ từ thế giới đến nhân gian, cao lãnh mà không dính khói lửa phàm tục!

“Ngươi ngươi... mặt ngươi...”.

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, “Như thế nào, hỏi hận sao?”.

Mặt Thượng Quan Nguyên bỗng chốc đỏ lên! Hắn thật là hỏi hận, bởi vì Phượng Thiên Tuyết bây giờ, so với Phượng Hàm Yên còn tuyệt sắc kinh người hơn!

Nhưng đều đứng ở trên lôi đài, nếu Thượng Quan Nguyên đổi ý, chỉ trở thành trò cười!

“Thượng Quan Nguyên ta, há là người tham luyến sắc đẹp? Ra chiêu đi!”. Thượng Quan Nguyên cố nén khiếp sợ cùng cơn sóng trong lòng, lạnh lùng nói.

Phượng Thiên Tuyết nhướn mày, dưới đài có người thương tiếc kêu lên: “Phượng đại tiểu thư, ngươi nên nhận thua đi! Ngươi cấp bốn sao đánh thắng được cấp bảy?”.

Phượng Thiên Tuyết nhìn lướt qua, những nam nhân đáng khinh đó vội vàng tươi cười xán lạn với nàng.

Ghê tởm!

Nam nhân xấu xí này, khi nàng bị hủy dung, nam nhân đó dẫn nàng, bỏ nàng, cười nàng.

Hiện giờ dung nhan nàng khôi phục, nam nhân đó vậy mà lại làm bộ làm tịch tới quan tâm nàng.

Hừ!

Phượng Thiên Tuyết không hề nghỉ nhiều, lập tức thi triển vũ bộ ra!

Hai mươi lăm ngày tu luyện, vũ bộ đã luyện tới ba tầng rồi, thân ảnh Phượng Thiên Tuyết mãnh liệt lao tới, trên đài chỉ để lại một tàn ảnh!

Dưới đài càng ồ lên!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2: Ai thắng ai thua (2)

Không phải nói Phượng Thiên Tuyết là phế vật vô năng sao?

Sao đột nhiên, không chỉ là mỹ nữ tuyệt sắc, lại là huyền thuật sư lợi hại như thế?

“Trời ạ, Phượng Thiên Tuyết vậy mà có huyền thuật!”.

“Ngươi không biết sao? Nàng là huyền thuật sư cấp bốn!”.

“Không nghĩ tới chỉ một vài ngày ngắn ngủn... Nàng tiến bộ dừng mãnh như vậy, chỉ là mặt nàng là ai chữa khỏi?”.

Lúc mọi người đang nghị luận, Phượng Thiên Tuyết đã đi tới phía trước Thượng Quan Nguyên, Thượng Quan Nguyên đã nói nhường Phượng Thiên Tuyết ba chiêu, cho nên hắn sẽ không ra tay cũng sẽ không đánh trả!

Thấy Phượng Thiên Tuyết hung mãnh tới, Thượng Quan Nguyên cũng vội vàng đem sở hữu linh khí triệu hồi, toàn thân lộ ra ánh sáng màu trắng bạc!

Nhưng đột nhiên bóng dáng Phượng Thiên Tuyết chợt lóe, biến mất ở phía trước hắn!

“Tốc độ thật nhanh!”.

“Oa, xem, Phượng Thiên Tuyết tới sau lưng Thượng Quan Nguyên rồi!”.

“Nguyên Nhi, cẩn thận!”.

Thượng Quan Tĩnh thấy thế thâm kêu không tốt, vội vàng nhắc nhở Thượng Quan Nguyên, đáng tiếc đã muộn, Phượng Thiên Tuyết tới sau lưng Thượng Quan Nguyên, một chân liên hung hăng đá Thượng Quan Nguyên!

Thượng Quan Nguyên kêu một tiếng trầm vang, té bên cạnh lối đài, hắn chấn động, không nghĩ tới chính mình đã dùng hết toàn lực, vậy mà còn bị đá bay!

Đáng giận! Phượng Thiên Tuyết nhất định ẩn tàng thực lực rồi!

Dưới đài vang lên một trận ồn ào náo động!

Mỗi người đều khiếp sợ mà nhìn hết thấy.

Trước nay bọn họ tự nhiên không nghĩ tới, Phượng Thiên Tuyết không chỉ có khôi phục dung mạo, nàng cấp bốn còn đá bay Thượng Quan Nguyên cấp bảy!

Thượng Quan Nguyên chật vật xấu hổ nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm Phượng Thiên Tuyết, thở phì phò.

Đối diện nữ tử tuy rằng đẹp như thiên tiên, nhưng cũng làm hắn xấu mặt như vậy!

“Phượng Thiên Tuyết! Ngươi lừa đảo! Chờ xem!”. Thượng Quan Nguyên oán hận nói, “Kim cương độc lập!”.

Hai chân Thượng Quan Nguyên tức khắc tràn ngập một cỗ khí lạnh, một trận linh khí mạnh mẽ hút hai chân hắn dính chặt ở trên lối đài.

Lúc này đây, hắn cũng không cần lo lắng Phượng Thiên Tuyết đá hắn bay.

Thượng Quan Tĩnh và Sâm lão nhân ngồi trên đài, ánh mắt đồng thời âm trầm lên, không nghĩ tới Phượng Thiên Tuyết vậy mà lợi hại như vậy!

Sát khí, quán ở hai mắt Thượng Quan Tĩnh, nhưng hắn biết, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để ra tay.

Tử đại gia tộc, ở trước mọi người cần nói lý lẽ.

“Thế nào? Bị bốn tiểu thư một chân đá bay cảm giác ra sao? Còn nhường bốn tiểu thư ba chiêu, thật là trò cười!”. Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng cười nói, trong mắt toàn là chán ghét.

Thượng Quan Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, vô cùng không cam lòng cả giận nói: “Lại đến đi!”.

Tiếp tục sao?

Phụng Thiên Tuyết cười lạnh, lúc này đây, nàng vẫn đá bay hắn như thường!

Cấp bảy đại viên mãn, dám tới so với nàng huyền giả đại viên mãn? Ha, thật là buồn cười!

“Tốt lắm, bốn tiểu thư khiến cho ngươi làm trò cười cho thiên hạ! Để cho mọi người xem xem, ngươi căn bản là không xứng đấu với bốn tiểu thư!”.

Ngươi khinh thường ta sao? Ta còn khinh thường ngươi đây!

“Bừa bãi! Ba chiêu qua đi, Thượng Quan Nguyên ta nhất định đánh bại ngươi!”. Mặt Thượng Quan Nguyên đỏ lên, vừa hận vừa giận!

Phụng Thiên Tuyết làm hắn xấu mặt như vậy, về sau hắn nhất định sẽ từ từ đòi lại!

Phụng Thiên Tuyết cười lạnh, thân ảnh lại nhoáng lên, nàng xuất hiện ở sau lưng Thượng Quan Nguyên, chính là nán lại ở phần lưng Thượng Quan Nguyên, nàng lại nháy mắt chuyển qua phía trước, chân ngọc đá qua, lại phịch một tiếng đá bay Thượng Quan Nguyên!

Tức khắc, toàn trường ồn ào náo động!

Mặt Thượng Quan Tĩnh vặn vẹo lên, không nghĩ tới nha đầu thú kia vậy mà liên tục hai lần làm Thượng Quan Nguyên xấu mặt!

Trong mắt Sâm lão nhân, hiện lên một tia lãnh quang, ngón tay bắn ra, một sợi linh khí mang theo độc phần vọt tới Phụng Thiên Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-1: Cười đến cuối cùng! (1)

Phụng Thiên Tuyết ở trong tiếng ồn ào náo động, nghe được có một sát khí mỏng manh, đâm tới mình!

Chính là linh khí kia còn chưa có đến, lại phụt một tiếng, dường như bị người ngăn cản!

Sâm lão nhân chân động, lập tức giương mắt nhìn lâu các cách đó không xa, chỉ thấy nơi đó đứng một nam nhân áo trắng, hơi thở cường đại cường giả đè hắn xuống!

Tâm Sâm lão nhân vậy mà bị giật mình, hắn vội vàng cúi đầu, ứa ra mồ hôi lạnh!

Nếu hắn không có nhìn lầm, nam nhân áo trắng kia, hắn là tới huyền tông đại viên mãn rồi, hắn mới là sơ cảnh, còn lâu mới là đối thủ của người.

Người nọ, chẳng lẽ là sư phụ của Phụng Thiên Tuyết?

“Người đâu, đi hỏi thăm một chút, trên lầu các kia là người nào?”. Sâm lão nhân không dám lơ đãng, mạng của hắn vẫn là quan trọng hơn so với danh dự Thượng Quan gia.

Thủ hạ của Sâm lão nhân lặng yên thối lui, mà mặt của Thượng Quan Tĩnh trở thành màu gan heo, tất cả lực chú ý của ông và phu nhân lại ở trên người Thượng Quan Nguyên bị té ngã lần nữa.

Trên đài vang lên tiếng cười vang, tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Nguyên cố ý.

Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt cong cong khóe môi, nhìn Thượng Quan Nguyên chật vật, nàng đá thật là sáng khoái!

“Thượng Quan công tử, người có phải nhìn đại tiểu thư Phụng gia tuyệt sắc như vậy, không bỏ được, có ý thua nàng hay không?”

“Ha ha, Thượng Quan công tử thật hiểu thương hương tiếc ngọc, ngay cả chính mình thắng thua đều không để bụng!”

Mọi người sôi nổi cười vang lên, mà càng nhiều người hy vọng Thượng Quan Nguyên thắng, bởi vì đầu tư vốn vào tiền đặt cược, tất cả đều là vàng thật bạc trắng!

“Tỷ, Thượng Quan Nguyên kia sao đột nhiên lại vậy?”. Mộ Dung tộc trên khán đài, Mộ Dung Hồng Y khó hiểu hỏi.

Ngồi bên cạnh nàng là một nữ tử diện mạo xinh đẹp, nàng đó là Mộ Dung Hồng Vân tỷ tỷ của Mộ Dung Hồng Y, tuy rằng nàng không so nổi Phụng Thiên Tuyết diễm lệ, nhưng cũng xem như một mỹ nhân.

“Phụng Thiên Tuyết, che giấu thực lực!”. Mộ Dung Hồng Vân nhân dịp nói.

Mộ Dung Hồng Y kêu một tiếng sợ hãi, “Tiện nhân kia thật âm hiểm, có phải muốn ta thua cuộc hay không?”.

Hiên Viên Đông Thành ở một bên, ánh mắt vô cùng phức tạp, hần gắt gao nhìn chăm chăm Phụng Thiên Tuyết, dung nhan tuyệt sắc kia, làm tâm tư hần suy nghĩ.

Hiên Viên Đông Thành tự nhiên cũng không thể tưởng được, Phụng Thiên Tuyết vậy mà lớn lên còn tuyệt mỹ hơn vài lần so với Phụng Hàm Yên!

Hiện giờ nàng đứng ở trên lôi đài, tuyệt mỹ kinh người như vậy, tư thế oai hùng hiên ngang như vậy!

Càng quan trọng là, Phụng Thiên Tuyết cấp bốn, đá bay Thượng Quan Nguyên cấp bảy!

Tự nhiên Hiên Viên Đông Thành cũng không ngu ngốc, hiểu rõ Phụng Thiên Tuyết che giấu thực lực, mà thực lực thực tế của nàng, rốt cuộc là như thế nào?

Phía trên lôi đài, Thượng Quan Nguyên tức giận bò dậy lại lần nữa, Phụng Thiên Tuyết vừa mới một chân đá vào phía trước hần, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh xâm nhập vào trong cơ thể, toàn thân Thượng Quan Nguyên rét run, thật vất vả bò dậy.

Còn tiếp tục như vậy, hần nhất định sẽ càng xấu mặt, thanh danh bị hủy hoàn toàn!

Hần chính là thiên tài nổi danh ở kinh thành, làm sao có thể thua ở dưới tay phế vật này!?

“Phụng Thiên Tuyết, người thật là gian trá! Người vậy mà vẫn luôn che giấu thực lực, ba chiêu... Bản công tử sẽ không nhường người nữa!”. Thượng Quan Nguyên rống giận, oán hận nhìn Phụng Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết khẽ cười một tiếng, tiếng cười êm tai như châu rơi khay ngọc.

“Thượng Quan công tử khách khí, cảm ơn người có ý để ta đập hai cái nha!”.

Mặt Thượng Quan Nguyên lúc đỏ lúc trắng.

“Kể tiếp, bản công tử sẽ không nhường người! Xem chiêu đi!”. Thượng Quan Nguyên một bên gầm lên, một bên đem linh lực tụ trong lòng bàn tay.

“Phách lôi chưởng!”.

Linh lực hùng hậu tụ trong bàn tay Thượng Quan Nguyên, hình thành một ánh sáng màu trắng, Thượng Quan Nguyên hung hăng đẩy bàn tay Phụng Thiên Tuyết ra, ánh sáng kia trong nháy mắt hóa thành một bàn tay cực đại, điên cuồng bổ tới Phụng Thiên Tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40-2: Cười đến cuối cùng! 2

“Cấp bảy, thật là không đáng xem!”. Phụng Thiên Tuyết hừ lạnh, không nghĩ lại cùng Thượng Quan Nguyên dây dưa, tra nam này cũng bị nàng ngược đến nổi giận đi.

Phụng Thiên Tuyết vươn ngón tay ra, linh khí chung quanh nhanh chóng gom lại trong tay nàng, từng đợt từng đợt linh khí băng hàn màu trắng, hàn khí giống như mũi kiếm lập loè!

Người xem chung quanh đều cảm ứng được linh khí chung quanh lập tức loảng ra, vậy mà nháy mắt bị Phụng Thiên Tuyết triệu hoán đi rồi!

Cảm giác áp bách, lập tức khuếch tán mở ra!

“Phá dương chi!”. Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng quát, linh khí kia hóa thành ngón tay, đối với bàn tay kia đánh tới một kích lôi đình!

Oanh ——

Một tiếng vang lớn, linh khí màu trắng nổ mạnh mở ra, vang chấn khiến cỏ thụ chung quanh đều rụng lá ào ào, Phụng Thiên Tuyết ra chiêu mới dùng bốn phần công lực.

Bởi vì lực quá lớn, sẽ làm càn nhiều địch nhân chú ý nàng.

Thượng Quan Nguyên trừng lớn đôi mắt, phách lối chường của hắn bị phá trong nháy mắt, cổ lực cường đại áp bách kia làm hắn không khỏi lui về phía sau vài bước!

Phụng Thiên Tuyết ở bên trong linh khí như sương khói kia, thân ảnh chợt lóe, cả người cũng chỉ dư lại một tàn ảnh!

“Nguyên Nhi, cẩn thận!”. Thượng Quan phu nhân la hoảng lên, mà Thượng Quan Tĩnh đứng lên, khẩn trương nhìn một màn kia trên lôi đài.

Thần kinh mọi người cũng căng chặt, bọn họ chỉ nhìn đến Phụng Thiên Tuyết xuất hiện ở sau lưng Thượng Quan Nguyên trong nháy mắt!

“Phá dương chương!”. Phụng Thiên Tuyết đang muốn tránh đi một chương của Thượng Quan Nguyên bỏ tới, Thượng Quan Nguyên kích thích linh khí tới hộ thể, đáng tiếc hắn tránh còn chưa kịp, thân thể nặng nề bị chụp một chút.

Một tiếng trầm vang, vài tiếng thét chói tai, cả người Thượng Quan Nguyên bị đập bay, chặt vật té rớt ra ngoài lôi đài!

Hắn đau đến cơ hồ muốn ngất xỉu, còn ăn một miếng bùn! Động một chút, chỗ xương bả vai kia truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế!

“Nguyên Nhi!”.

Vài tiếng thét chói tai, Thượng Quan Tĩnh và phu nhân, Sâm lão nhân cùng nhau nhào tới, nâng Thượng Quan Nguyên sắp hôn mê dậy.

“Kẻ rớt khỏi lôi đài thua! Trận chiến lôi đài giải trừ hôn ước này, tiểu thư Phụng Thiên Tuyết —— thắng!”.

Người chủ trì xuất hiện đúng lúc, tuyên bố kết quả công bằng nhất!

Xôn xao!

Mọi người khiếp sợ ồ ồ, không khỏi đồng thời ngây người!

Trận chiến đấu này kết thúc thật nhanh!

Thượng Quan Nguyên căn bản không có lực đánh trả, đã bị Phụng Thiên Tuyết đá xuống lôi đài!

Đó là chứng minh thực lực của Phụng Thiên Tuyết vượt qua cấp bảy rất xa.

“Thượng Quan Nguyên, đây là bốn tiểu thư giải trừ hôn thê, từ nay về sau, ngươi và ta không quan hệ, ngươi cưới Phụng Hàm Yên của ngươi, ta đi đường rộng mở của ta!”.

Phụng Thiên Tuyết lấy ra thư giải trừ hôn ước đã sớm chuẩn bị tốt, ném trên đài cho Thượng Quan Nguyên!

Thượng Quan Tĩnh và Thượng Quan phu nhân ngẩng đầu, thống hận trừng mắt Phụng Thiên Tuyết.

“Thượng Quan lão gia, Thượng Quan phu nhân, các ngươi không phục sao? Muốn để bốn tiểu thư cùng Thượng Quan Nguyên đấu lại?”. Phụng Thiên Tuyết hạ giọng nói, đừng tưởng rằng hai lão đáng ghét này dùng ánh mắt uy hiếp nhìn nàng, nàng sẽ sợ hãi!

“Thượng Quan gia chúng ta, thua tâm phục khẩu phục, tạ Phụng đại tiểu thư thủ hạ lưu tình!”. Hận không thể xé rách Phụng Thiên Tuyết, nhưng Thượng Quan Tĩnh vẫn bình tĩnh nói.

Nói như vậy, biểu đạt Thượng Quan gia rộng lượng!

“Khách khí! Thượng Quan lão bá bá, ngươi phải nhớ Thượng Quan công tử thích nhất chính là Phụng Hàm Yên, nhớ rõ đến Phụng phủ cầu hôn!”. Phụng Thiên Tuyết cười tủm tỉm nói.

Nháy mắt, Phụng Hàm Yên trên đài đen mặt, cũng may mang khăn che mặt, người khác nhìn không ra gương mặt dữ tợn vụn vụn.

Lâm thị kéo ra khoe miệng, cổ nén tức giận, miễn cưỡng cười cười.

Phượng Hiểu Vũ đứng lên, đang muốn phát hỏa, bị Lâm thị kéo lại.

“Đi, chúng ta đi lãnh năm trăm vạn kim tiền!”. Phượng Thiên Tuyết tâm tình cực tốt, nàng cảm giác được có người âm thầm mà nhìn chăm chăm nàng.

Quay đầu, thấy một lão nhân đầu bạc ánh mắt băng hàn, người này đúng là Sâm lão nhân sư phụ của Thượng Quan Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-1: Bỗng nhiên nổi tiếng 1

Phượng Thiên Tuyết không sợ hãi ánh mắt Sâm lão nhân âm lãnh chút nào, lôi kéo U Trúc và Phượng Thiên Trạch, đám người Trần Tinh Hiền đi đến đài đánh cuộc.

Trần Băng Vũ hưng phấn vô cùng, “Thiên Tuyết tỷ tỷ, ngươi thật là lợi hại, ha ha, chúng ta thắng một trăm vạn kim tiền!”.

Trần Tinh Hiền hơi hơi mỉm cười, hắn đã sớm nhìn ra Phượng Thiên Tuyết cũng không phải là người tầm thường.

Tỷ tỷ rốt cuộc vứt bỏ quái danh phế vật nhiều năm, một trận chiến này, nàng bỗng nhiên nổi tiếng, phỏng chừng ngay cả hoàng đế cũng muốn tới lấy lòng nàng!

Đám người Phượng Thiên Tuyết đi tới trước đài đánh cuộc, về mặt nhà cái kia chán nản nhìn Phượng Thiên Tuyết một cái, Hiền Viên tiếp nhận thẻ bài của nàng.

Năm mươi vạn, tỉ lệ đặt cược gấp mười lần mà nói, đó chính là năm trăm vạn!

Người chung quanh đều xem đỏ mắt, mà người thua trận cũng hối hận không thôi, sớm biết vậy theo đại công tử Trần gia mua Phượng Thiên Tuyết thắng, chẳng phải là thực tốt sao?

“Phượng đại tiểu thư, nơi này đã cắt cho ngài năm trăm vạn, thỉnh nhận lấy!”.

Nhà cái ghen ghét lại phần nộ, nhưng cũng duy trì hình tượng gia tộc Mộ Dung.

Phượng Thiên Tuyết nhận phiếu tím trở về, nhìn lướt qua, phiếu này lập tức có năm trăm bốn mươi vạn, hừ hừ, tiền này không kiếm cũng uổng!

“Phượng Thiên Tuyết, ngươi chơi xấu! Ngươi ác độc như vậy, ắt tàng thực lực mua chính mình thắng, rõ ràng là muốn hố Mộ Dung gia chúng ta đánh cuộc!”. Một thiếu nữ áo đỏ nhảy tới, chỉ vào Phượng Thiên Tuyết hét lớn!

“A, Mộ Dung Hồng Y, Mộ Dung gia các ngươi không chịu thua nổi thì đừng nghĩ tới đánh cuộc! Không giữ lời sao?”. Trần Băng Vũ cười lạnh một tiếng, châm chọc cả giận nói.

“Đúng vậy, Mộ Dung gia thật sự thiếu chút tiền này, nghĩ không nhận sao?”. Phượng Thiên Tuyết giơ lên phiếu tím, trong mắt toàn là khinh bỉ.

Dân chung quanh cá cược tuy rằng thua, nhưng mà đại bộ phận đều là người chính nghĩa.

Cũng có thể nói, bọn họ thấy qua thực lực của Phượng Thiên Tuyết, đều muốn lấy lòng nàng, sôi nổi mà nở nụ cười.

“Mộ Dung gia khi nào thì chơi xấu như vậy?”.

“Chính là, năm trăm vạn kim tiền cũng không giao nổi, còn mở sòng cá cược gì?”.

“Thật là kỳ lạ, thua không muốn trả tiền, chuyện cười lớn nhất trong ngày sao?”.

Lúc này Mộ Dung Hồng Vân vội vàng đi tới kéo Mộ Dung Hồng Y đến một bên, “Phượng đại tiểu thư, thật xin lỗi, tuổi mười sáu ta còn nhỏ, có chút tùy hứng, thỉnh đại tiểu thư đừng trách cứ nàng!”.

Mặt Mộ Dung Hồng Y đỏ lên, nghe được nhiều người như vậy đều đứng ở bên Phượng Thiên Tuyết, tức khắc không dám nói cái gì.

Trần Tinh Hiền liếc mắt Mộ Dung Hồng Y một cái, “Người khác che giấu thực lực, chính mình còn nhìn không ra, lại không trách bản thân ngu dốt,

ngược lại trách người khác thắng? Hừ.”.

Nghe được nam nhân mình yêu thầm chăm chọc chính mình như vậy, Mộ Dung Hồng Y đỏ đôi mắt, cố nén tức giận không để cho chính mình thất thố!

Một ngày nào đó, nàng sẽ đem món nợ này tới đòi Phụng Thiên Tuyết.

Lúc này nhị vương tử Hiền Viên Đông Thành đã đi tới, lạnh lùng mà nhìn lướt qua Phụng Thiên Tuyết.

Hắn đứng đó, cái gì cũng chưa nói, Hiền Viên Đông Thành cũng không biết chính mình vì sao đột nhiên đi tới, đại khái là muốn... tới gần xem Phụng Thiên Tuyết một cái?

Gần xem Phụng Thiên Tuyết, chỉ thấy nàng da thịt mịn màng, giống như hài nhi mới sinh bóng loáng mê người như vậy.

Nàng nhất cử nhất động, đều mang theo một loại hơi thờ quý tộc.

“Nhà cái, cho chủ nhân chúng ta lãnh kim tiền đi!”. Lúc này Mị Thủy đã đi tới, ném một tấm bài cho nhà cái.

Nhà cái cầm lên, nhìn lướt qua, toàn thân run một chút, ông trời ơi, năm trăm vạn tiền đặt cược!

Vậy mà có cao nhân mua Phụng Thiên Tuyết!

Năm trăm vạn, tỉ lệ đặt cược gấp mười lần, chính là năm ngàn vạn!

Lần này Mộ Dung gia đánh cuộc chính là thua lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41-2: Bỗng nhiên nổi tiếng 2

Nhưng Mộ Dung gia mở sòng mấy trăm năm, đã sớm giàu đến chảy mỡ, mấy trăm vạn kim tiền này, còn không tính là gì. Kỳ thật Phụng Thiên Tuyết có thể đánh cuộc lớn hơn một chút, nhưng mà nếu nàng thật sự đem tất cả kim tiền ra đánh cuộc, nhất định sẽ khiến cho một ít lão quái chủ ý.

Lúc nàng còn chưa có nắm chắc thoát truy kích, sẽ không làm chuyện mạo hiểm.

Mị Thủy cầm phiếu tím đỏ, cười cười với Phụng Thiên Tuyết, “Phụng đại tiểu thư, người thật làm cho ta phải thay đổi cách nhìn đối với người! Hoá ra nhìn đại tiểu thư bình thường, kỳ thật thâm tàng bất lộ, khó trách chủ nhân ta thích người!”.

Mị Thủy dứt lời, lắc thân hình như rắn nước rời đi.

Bởi vì Mị Thủy che mặt, cho nên người ngoài đều nhìn không ra nàng là ai, cảm ứng không ra cấp bậc huyền thuật của nàng, chỉ cảm thấy nữ tử này thần bí khó lường!

Phụng Thiên Tuyết hơi hơi mỉm cười, xem bộ dáng nhà cái, Hiền Viên Nguyệt Triệt nhất định kiếm lớn đi? Nhưng thật ra không ngờ!

Mộ Dung Cao Minh cũng chưa nói gì, nhìn chăm chăm khuôn mặt Phụng Thiên Tuyết tuyệt sắc, trong mắt hiện ra ý tham lam.

Mỹ nhân như vậy, một khi áp chế... Sẽ là cảm giác tốt đẹp cỡ nào...

Sau khi rời khỏi lối đài, Phụng Thiên Tuyết nhìn Lâm thị cùng Phụng Hàm Yên, Phụng Hiểu Vũ chờ ở bên ngoài.

“Tuyết Nhi thắng trên lối đài, cha người nhất định sẽ thật cao hứng, chúng ta cùng nhau đi thôi.”. Lâm thị dịu dàng cười nói.

Phụng Thiên Tuyết lắc đầu, “Di nương, ta và vài vị bằng hữu còn có việc, các người đi trước đi!”.

Sắc mặt Lâm thị hơi thay đổi, nhưng thật ra chưa nói gì, ôn nhu dặn dò Phụng Thiên Tuyết vài câu, lộ vẻ từ mẫu nhẹ nhàng như làn gió, liền cùng hai nữ nhi đi rồi.

“Tỷ, hiện tại chúng ta đi nơi nào?”. Tâm tình Phụng Thiên Trạch cực tốt, lúc trước hắn còn chưa đi dạo kinh thành, hiện giờ thật muốn đi khắp nơi xem một chút.

“Ta đói bụng, đi ăn cơm trước đi, Trần thiếu, Băng Vũ, muốn cùng đi hay không? Ta mời?”. Phụng Thiên Tuyết khẽ cười nói, khó quen biết được huynh muội chính nghĩa giống Trần Tĩnh Hiền như vậy, cho nên nàng cũng sẽ thân thiết đối đãi.

“Được rồi, đi Vọng Nguyệt Lâu đi, đồ ăn nơi đó so với tù quán nhà chúng ta quý hơn vài lần, mọi thứ đều là cực phẩm!”. Trần Băng Vũ tưởng tượng đến Vọng Nguyệt Lâu trong truyền thuyết, tức khắc hai mắt sáng lên.

Trần gia cũng thực hành chế độ tiết kiệm, trừ bỏ cung cấp được đàn cho con cái, ở những mặt khác, đều muốn dựa vào người trẻ tuổi bọn họ đi kiếm lấy.

“Tốt lắm, chúng ta liền đi Vọng Nguyệt Lâu ăn uống thỏa thích!”. Phụng Thiên Tuyết cười khê nói, lúc này có đoàn người vội vàng mà đến, cầm đầu, đúng là được sư Trần lão của Vĩnh Xuân Đường.

“Oa, gia gia tới!”. Trần Băng Vũ hưng phấn vẫy vẫy tay, Phụng Thiên Tuyết chớp chớp mắt, “Gia gia của ta chính là thủ lĩnh luyện được sư Vĩnh Xuân Đường, xem ra ngươi vừa mới thi đấu lời dài một hồi đã khiến gia gia chú ý!”.

Phụng Thiên Tuyết mê hoặc không thôi, lúc trước nàng đi Vĩnh Xuân Đường, cố tình đề thấp giọng, người bình thường hẳn là nghe không ra tiếng của nàng đi?

Nhưng Trần lão này ... Rõ ràng không phải người bình thường.

Đám người Trần lão vội vàng tới, thấy Phụng Thiên Tuyết, khách khí cười nói: “Phụng đại tiểu thư xin dừng bước, Phụng đại tiểu thư vừa mới thi đấu một trận, quả thực là bỗng nhiên nổi tiếng, tài hoa kinh người, làm lão phu bội phục! Vũ nhi, Tĩnh Hiên, người cần phải chiều đãi Phụng đại tiểu thư cho tốt, có rảnh thì thỉnh Phụng đại tiểu thư đến Trần phủ chúng ta làm khách!”.

Trần lão nói một phen, rõ ràng có ý mời chào, Trần Băng Vũ hưng phấn gật đầu, “Gia gia yên tâm, ta nhất định sẽ chiều đãi Phụng đại tiểu thư thật tốt!”.

Phụng Thiên Tuyết thi lễ, “Cảm ơn Trần lão coi trọng, ta cùng với Băng Vũ là bạn tốt, có thời gian nhất định sẽ tới Trần phủ làm khách!”.

Sau khi Trần lão nghe xong, tức khắc cười ha ha, “Được, được! Được rồi! Không quấy rầy Phụng đại tiểu thư, Vũ Nhi phải bồi Phụng đại tiểu thư thật tốt, gia gia có việc đi trước một bước!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42-1: Không biết tốt xấu! 1

“Trần lão đi thông thả!”. Phụng Thiên Tuyết cũng mỉm cười khách khí, dừng lại động tác, hơi thở tôn quý lan tỏa, nàng dường như bỗng nhiên nổi tiếng, sở hữu ánh sáng thể giới, không ai địch lại ý cười nhàn nhạt trên mặt nàng.

Cũng có rất nhiều huyền thuật sư theo đuôi đến tận đây, thấy nàng cười, vô số người tâm hồn khuynh đảo, Trần Tĩnh Hiên cũng cảm thấy chính tim mình đập loạn tiết tấu!

Lần đầu tiên leo tường nhìn thấy Phụng Thiên Tuyết, Trần Tĩnh Hiên chỉ cảm thấy nàng thâm tàng bất lộ, lần thứ hai gặp mặt, hẳn rồi cuộc hiểu rõ Phụng Thiên Tuyết không chỉ có thâm tàng bất lộ, lại là đệ nhất kỳ nữ của Thiên Long đại lục!

“Ca, người nghĩ gì?”. Thấy Trần Tĩnh Hiên lẳng lặng xuất thần, Trần Băng Vũ tò mò kêu to.

Trần Tĩnh Hiên phục hồi tinh thần lại, mặt đỏ hồng, “Không có gì, không có gì...”.

Lúc này một đám huyền thuật sư sôi nổi hướng Phụng Thiên Tuyết lấy lòng, “Phụng đại tiểu thư, ta có kim bài Vọng Nguyệt Lâu, không bằng để ta mời Phụng đại tiểu thư dùng bữa đi?”.

“Phụng đại tiểu thư, tuy rằng ta không có kim bài, nhưng mà mời một bữa cơm trưa vẫn được!”.

“Phụng đại tiểu thư, ta là Mộ Dung Nhượng Minh của Mộ Dung gia, mời...”.

Vô số nam tử phía sau chen chúc đi lên, còn lớn mật biểu đạt tình yêu của mình.

“Phụng đại tiểu thư, người là thiên tài mỹ nữ của Thiên Long đại lục làm gián mờ động tâm, gián mờ nguyện ý đến Phụng phủ đưa sính lễ...”.

“Cút! Lúctỷ tử của ta chưa khôi phục dung nhan, một đám các người lạnh nhạt châm chọc, cao cao tại thượng, hiện giờ dung nhan tỷ tỷ của ta khôi phục, các người miệng lưỡi nở hoa, nịnh hót mọi cách, người đề tiện như vậy, không xứng với tỷ tỷ của ta!”.

Phụng Thiên Trạch cá giận nói, nói mấy câu làm mặt chúng huyền thuật sư đỏ tới mang tai, vậy mà tìm không thấy nửa câu phản bác.

Phượng Thiên Tuyết cũng không để ý những người này, xoay người đi đến Vọng Nguyệt Lâu.

Đại đường Vọng Nguyệt Lâu, mấy huyền thuật sư y phục bắt phàm đang ngồi, tiểu nhị mặc y phục tơ lụa màu xanh lá tiến lên cung kính hỏi: “Vài vị khách nhân, các người muốn ở đại đường, hay là đến đại viện?”

“Vào đại viện đi.” Phượng Thiên Tuyết nói, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra tại đại đường chỉ kêu chút rượu và thức ăn dùng bữa, mà trong đại viện, cuối hành lang dài rộng lớn, có vài tòa lầu, nơi đó truyền tới tiếng đàn cổ sâu kín.

Bên hông Lâu vũ, còn có vài toà đình hóng gió, chung quanh đình hóng gió nở nhiều loại hoa, mấy cái ao nước xanh, hoa sen cao vút, đón gió lạnh, hương thơm từng trận.

Nơi đó, có thể ngấm hoa hương gió, thần nhiên tự đắc, không giống với đại đường, có khách nhân khác ở, nói chuyện liền không thể tự do.

“Thiên Tuyết tỷ tỷ, bên trong chính là mắc gấp đôi so với bên ngoài, bên ngoài là được!”. Trần Băng Vũ vội vàng thấp giọng nói.

“Sợ cái gì, chút tiền ấy, bốn tiểu thư vẫn có thể!”. Tâm tình Phượng Thiên Tuyết cực tốt, nàng thắng một hơi năm trăm vạn, dùng một vạn kim tiền nàng cũng không đau lòng chút nào!

“Thiên Tuyết, ta mời các người dùng bữa đi, ta là nam nhân đại trượng phu, sao không biết xấu hổ làm thiên kim tiểu thư người chịu thiệt? Hơn nữa nếu không có người, chúng ta còn không thắng được nhiều kim tiền như vậy!”. Trần Tình Hiên khẽ cười một tiếng, dẫn đầu đi vào bên trong.

Trần Băng Vũ chớp chớp mắt, ái muội cười với Phượng Thiên Trạch, cũng vội vàng đi vào theo.

Vài vị khách nhân ở đại đường đều mê hoặc nhìn chằm chằm bóng dáng Phượng Thiên Tuyết, “Vị nữ tử tuyệt sắc kia ... Là người phương nào? Sao trước nay chúng ta chưa thấy qua?”.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42-2: Không biết tốt xấu! 2

“Đúng vậy, nghe giọng nói cũng là người trong kinh thành, sao có mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, chúng ta lại có thể chưa từng nghe thấy?”.

“Hừ, nàng chính là Phượng Thiên Tuyết! Hôm nay còn đánh thắng Thượng Quan Nguyên!”. Huyền thuật sư theo vào không vui nói, tiếc nuối nhìn đoàn người Phượng Thiên Tuyết biến mất ở cuối hành lang dài.

Tiểu nhị vội vàng kéo rèm châu bên trong xuống, khách nhân bên ngoài, tức khắc nhìn không rõ tình cảnh bên trong.

Trần Tình Hiên tùy tay chỉ một cái đình hóng gió, dùng bữa trong đình hóng gió, cũng là một loại hưởng thụ cực tốt.

Mọi người ngồi xuống, Phượng Thiên Tuyết gọi tới mấy bình rượu ngon, đột nhiên nhớ tới nam hôn Long Ly, không khỏi nhọt nhạt cong lên khóe môi, “Tiểu nhị, đợi lát nữa đóng gói cho ta hai bình rượu hoa đào và hoa quế tốt nhất đi!”.

“Tốt.”. Tiểu nhị cười nói, bọn người Phượng Thiên Tuyết kêu đồ ăn, sau một lát, trên bàn ngọc hình tròn, bày đầy sơn hào hải vị.

Trần Băng Vũ kính một cái vui mừng kêu lên, “Thơm quá thơm quá! Vọng Nguyệt Lâu chính là từ lâu đệ nhất kinh thành, mùi hương này, màu sắc này, thật là ở bên ngoài không có đâu!”.

Phượng Thiên Tuyết hơi ngừng lại, “Vọng Nguyệt Lâu này, là người nào kinh doanh?”.

“Vọng Nguyệt Lâu đã kinh doanh ở kinh thành mấy chục năm, nhưng kỳ quái chính là, trước nay chúng ta không nghe người ta nói rốt cuộc từ lâu là của nhà ai, chỉ biết là lão bản nơi này vô cùng thần bí.”.

Trần Tình Hiên cười nói, Trần Băng Vũ cũng vội vàng phụ họa, “Đại ca nói đúng, chủ nhân Vọng Nguyệt Lâu, chính là có rất nhiều truyền thuyết, có người nói chủ nhân của nó là vương tử, có người nói là đại quan quý nhân, cho nên không tiện lộ mặt.”.

“Không quản người phương nào kinh doanh, chúng ta uống cho thống khoái đi!”. Phượng Thiên Trạch cười nói, “Tỷ tỷ, tỷ giải trừ hôn ước, có khả năng Thượng Quan gia sẽ ghi hận!”.

Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt gạt nhẹ khóe miệng, Thượng Quan gia tính làm gì? Nhưng ở đây thật ra có vài lão, huyền thuật hẳn là sẽ ở cấp huyền sư.

Nhưng mà nàng có tuyệt kỹ của chính mình, đó chính là vũ bộ, đánh không lại có thể trốn, còn chính mình thì mi phối độc phẫn.

“Đúng vậy, tỷ tỷ Thiên Tuyết, người phải cẩn thận. . . Nghe nói sư phụ Thượng Quan Nguyên kia chính là huyền thuật sư cấp huyền tông!”.

Trần Băng Vũ nói, thần sắc trên mặt có chút lo lắng.

“Không bằng như vậy đi. . . Thiên Tuyết, người đến Trần phủ chúng ta thường trú một đoạn thời gian đi, chỉ cần ở trong Trần phủ, sẽ không có người dám động tới người!”. Trần Tĩnh Hiền nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Phụng Thiên Tuyết hơi hơi âm trầm, không nghĩ tới Thượng Quan Nguyên vậy mà có sư phụ lợi hại như vậy.

Xem ra sau khi nàng hồi phủ, lập tức nỗ lực tu luyện, đem uy lực kiếp trước đập tắt vài loại tu luyện huyền thuật.

“Không sao, tuy rằng Thượng Quan Nguyên sẽ chán ghét ta, nhưng mà bọn họ không thể hành động nhanh như vậy. Ta vừa mới thắng liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người ngoài nhất định sẽ hoài nghi là chủ ý của Thượng Quan gia!”.

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nói.

Trần Tĩnh Hiền và Trần Băng Vũ nhìn nhau, đều không hện mà cùng gật đầu.

Phụng Thiên Trạch nhíu mày, “Tỷ, đệ lo lắng bên ngoài có ý, không bằng nghe Trần đại ca nói. . .”.

“Yên tâm, tỷ tỷ sẽ không xảy ra chuyện.”. Phụng Thiên Tuyết tự tin, nếu có người ra tay đối với nàng, Hiên Viên Nguyệt Triệt nhất định sẽ tiêu diệt người nọ.

Hiên Viên Nguyệt Triệt, chính là huyền thánh!

Phòng chừng khắp Thiên Long đại lục, cũng chỉ có Hiên Viên Nguyệt Triệt là loại yêu nghiệt nghịch thiên, tuổi còn trẻ liền đạt tới huyền thánh.

Chỉ là kết hợp đủ loại trước mắt, phòng chừng người chân chính biết được thực lực của Hiên Viên Nguyệt Triệt, cũng không nhiều.

“Tiểu nhị, người nào bá chiếm Vọng Nguyệt đình của bốn vương?”. Một thanh âm lạnh nhạt vang lên, đám người Phụng Thiên Tuyết ngược mắt, thấy Hiên Viên Đông Thành cùng đoàn người vội vàng đến, nhìn các nàng trong đình, không khỏi nhíu mày.

Bên người Hiên Viên Đông Thành, là Mộ Dung Hồng Y, Mộ Dung Hồng Vân cùng với Mộ Dung Cao Minh.

Phụng Thiên Tuyết nhíu mày, Hiên Viên Đông Thành này thật khiến người ta phiền chán, không biết tốt xấu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-1: Mộ Dung Cao Minh kêu nạo 1

Tiểu nhị xấu hổ cười cười, thật cẩn thận nói: “Nhị vương tử, trong Vọng Nguyệt Lâu không định ra quy tắc vị trí, chỉ có tới trước...”.

“Hừ, hoá ra là người —— Phụng Thiên Tuyết người thật to gan, ngay cả đình hóng gió nhị vương tử thích cũng bị người bá chiếm! Còn không mau mau cút ngay, nhường chỗ cho vương tử?”. Mộ Dung Hồng Y châm chọc cười nói, trong lòng vô cùng đắc ý.

Phụng Thiên Tuyết đắc tội nhị vương tử, phòng chừng sau này cũng không có ngày tháng tốt đẹp.

Hiên Viên Đông Thành nhìn về phía Phụng Thiên Tuyết, nữ tử áo trắng kia biểu tình lạnh nhạt, trong mắt không gọn sóng nhìn mình, vậy mà không có nửa điểm nịnh hót.

Một nữ tử như vậy, hoàn toàn cách xa vạn dặm với Phụng Hàm Yên luôn xấu hổ ngượng ngùng, Hiên Viên Đông Thành đột nhiên cảm thấy, lúc trước chính mình hẳn là mù mắt, vậy mà coi trọng loại nữ tử như Phụng Hàm Yên này.

“Nếu tiểu nhị cũng nói chỉ có quy tắc tới trước, vậy thì đành phiền nhị vương tử đến một biệt viện khác hoặc vào trong đình đi thôi!”.

Phụng Thiên Tuyết hoàn toàn không có ý nhường chỗ, đám người Mộ Dung Hồng Y quái dị nhìn nàng, cảm thấy nàng không biết ứng xử, ngay cả nhị vương tử cũng không cho mặt mũi.

Tuy rằng đình hóng gió cách nhau không xa, nhưng vì thiết hạ trận pháp, cho nên giữa đình và đình, cũng không nghe được lẫn nhau.

Sắc mặt Hiên Viên Đông Thành trầm xuống, không nghĩ tới trước mặt mọi người, vậy mà Phụng Thiên Tuyết không cho hắt mặt mũi!

Không cho cũng được, để hắt cùng ngồi chẳng phải rất tốt sao?

“Này này... Này...” Tiểu nhị lập tức khó xử, chủ nhân Vọng Nguyệt Lâu thần bí khó lường, mà loại quy tắc này, đã từng có người khiêu chiến, nhưng người nọ lại bị đánh đến gãy hết tay chân.

Người kia, còn là nhi tử của một quan lớn, lúc sau không còn có người dám khiêu chiến quy tắc của Vọng Nguyệt Lâu.

“Phụng Thiên Tuyết! Ngươi thật to gan! Ngươi cũng dám coi khinh nhị vương tử như thế?”. Mộ Dung Cao Minh cũng nổi giận, lạnh lùng cười nói.

Nha đầu chết tiệt kia, một ngày nào đó sẽ ở dưới thân hắt, cầu xin hắt!

Mộ Dung Cao Minh không nhìn được Phụng Thiên Tuyết cao quý như vậy, đặc biệt là lúc nhìn hắt và nhị vương tử.

“Thật to gan chó —— đại khái trên người Mộ Dung tiểu thư mới có đi?”. Phụng Thiên Tuyết ý cười nhẹ nhàng, sau khi đám người Trần Tĩnh Hiên nghe xong nhin không được xì một tiếng bật cười.

Lúc này Mộ Dung Hồng Y mới phát giác Trần Tĩnh Hiên cũng ở đây, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, nàng lại thất thố trước người trong lòng lần nữa!

“Nhị vương tử, để Cao Minh tới giúp ngươi giáo huấn nha đầu không biết trời cao đất dày này một chút đi!”. Mộ Dung Cao Minh huyền thuật cấp tám, so với người cùng tuổi xem như đặc biệt không tồi.

Mà vừa mới rồi Phụng Thiên Tuyết thắng thi đấu, hắt xem ra chẳng qua là nàng đi **** vận may mà thôi.

Trần Tĩnh Hiên cười lạnh một tiếng, “Mộ Dung Cao Minh, ngươi ước chừng lớn hơn Thiên Tuyết tám tuổi, tu huyền thuật nhiều hơn tám năm, còn không biết xấu hổ tới khi dễ nàng?”.

“Trần Tĩnh Hiên, việc này không liên quan Trần gia các ngươi, đừng vội xen vào việc người khác!”. Mộ Dung Cao Minh lạnh lùng nói.

“Trần đại ca, để hắt phóng ngựa lại đây, nếu ngươi có thể đánh thắng bốn tiểu thư, bốn tiểu thư tự nguyện nhường đình hóng gió này! Nếu ngươi thua, như vậy... Đánh cuộc một trăm vạn kim tệ, thế nào?”.

Phụng Thiên Tuyết nhẹ nhàng cười, ngón tay ngọc nhẹ vuốt nắp trà, bên môi ý cười lạnh nhạt.

Giọng nói nàng êm tai giống như hạt châu rơi xuống bàn ngọc vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43-2: Mộ Dung Cao Minh kiêu ngạo 2

Hiên Viên Đông Thành trái lại không nói, hắt âm thầm buồn bực Phụng Thiên Tuyết bất kính với hắt, cho nên nếu nàng thua, như vậy hắt cũng có cơ hội biểu hiện.

Tiểu nhị không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, “Các vị khách quý, tuyệt đối không thể động thủ, quy củ Vọng Nguyệt Lâu chính là không được đấu võ trong Vọng Nguyệt Lâu!”.

“Cút ngay! Gia chính là quy củ! Còn đông dài gia sẽ làm thịt ngươi!”. Mộ Dung Cao Minh vô cùng bi ối quát lạnh một tiếng, tiểu nhị sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Tiểu nhị chính là huyền thuật sư cấp bốn huyền thuật, ở trước mặt cấp bảy huyền thuật đại viên mãn, còn xa mới với tới!

“Phụng Thiên Tuyết, đánh cuộc một trăm vạn thì một trăm vạn! Nếu ngươi thua, không chỉ đền một trăm vạn và nhường chỗ ngồi, còn phải bồi gia uống rượu, thế nào?”. Mộ Dung Cao Minh bi ối mà nhìn chằm chằm bộ ngực Phụng Thiên Tuyết, thần sắc ái muội không rõ.

Phụng Thiên Tuyết đứng lên, Phụng Thiên Trạch khăn trương kêu lên: “Tỷ...”.

Phụng Thiên Tuyết chậm rãi nhìn lại, bình tĩnh cười cười, “Thiên Trạch, đệ phải tin tỷ, tỷ thắng tiếp một trăm vạn đồng vàng, đến lúc đó sẽ có thể mua cho đệ một ít bảo khí thánh cấp!”.

Phượng Thiên Trạch lập tức không nói gì, hẩn nghĩ đến tỷ tỷ vừa mới nhất mình kinh nhân (bỗng nhiên nổi tiếng), cũng dè dặt xúc động xuống dưới.

“Thiên Tuyết tỷ tỷ, người thật sự có thể?”

Trần Băng Vũ cũng không yên tâm, mà Trần Tĩnh Hiền chỉ cười cười, Phượng Thiên Tuyết là nữ tử băng tuyết thông minh như vậy, nhất định sẽ không làm việc không nắm chắc.

“Yên tâm đi, Mộ Dung Cao Minh, trong vòng ba chiêu người đánh được bốn tiểu thư, bốn tiểu thư liền nhận thua. Nếu người đánh không đến, như vậy... Người ngoan ngoãn mà dâng lên một trăm vạn, cũng mời nhị vương tử dời bước đi!”

Phượng Thiên Tuyết đứng trước mặt Mộ Dung Cao Minh, bình tĩnh nói.

Trong mắt Mộ Dung Hồng Vân xẹt qua một tia châm chọc, nhưng lướt qua trong nháy mắt, ôn nhu khuyên Phượng Thiên Tuyết: “Phượng đại tiểu thư, ta khuyên người vẫn nên thôi đi, đại ca ta huyền thuật lợi hại, hẩn hiện tại chính là cấp tám đại viên mãn, hơn nữa... Mộ Dung gia chúng ta còn có một ít thần thuật, người không thể chống cự.”

“Đại tỷ, người cần gì phải nhắc nhở nàng ta? Loại nha đầu lỗ mãng này tự cao tự đại, không để đại ca giáo huấn nàng ta một chút, thật đúng là cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất!” Mộ Dung Hồng Y héch lỗ mũi, lạnh lùng cười nói.

Phượng Thiên Tuyết nhướn mi, “Ra tay đi!”

Ngụ ý, không cần nhiều lời, chỉ biết lãng phí thời gian.

“Được! Phượng đại tiểu thư, cẩn thận!”. Trong mắt Mộ Dung Cao Minh xẹt qua một tia đắc ý, nháy mắt ngưng sáu thành linh khí trong bàn tay.

“Như Lai chừng!” Mộ Dung Cao Minh khẽ quát một tiếng, thân ảnh tựa quý mị chợt lóe, chưởng phong sắc bén, hư không cũng hơi hơi vụn vụn, cắt qua không khí, phát ra tiếng chỉ chỉ rất nhỏ.

Một chưởng hạ xuống, cho rằng nhất định sẽ đánh trúng Phượng Thiên Tuyết, rõ ràng tay đều sắp đụng phải nữ tử trước mắt, vậy mà bóng trắng chợt lóe, Phượng Thiên Tuyết thể nhưng biến mất không thấy, một chưởng của hẩn rơi vào khoảng không!

Mộ Dung Cao Minh chấn động, mọi người cũng cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ tới bộ pháp của Phượng Thiên Tuyết, vậy mà lại tiến bộ.

Phượng Thiên Tuyết bình tĩnh đứng bên trái, châm chọc nhìn Mộ Dung Cao Minh.

Mộ Dung Cao Minh âm thầm tức giận, lại đánh ra một quyền, vẫn không đánh trúng, Phượng Thiên Tuyết như một trận gió, luôn quay lại vô tung.

Trong mắt Hiền Viên Đông Thành tỏa sáng rực rỡ, rốt cuộc Phượng Thiên Tuyết còn cất giấu bao nhiêu thực lực đây?

Một phé vật quái dị tầm thường, từng bị người ghét bỏ đến cực điểm, trong thời gian ngắn liền quật khởi như vậy, thật khiến hẩn giật mình.

“Một chiêu cuối cùng, ta sẽ dùng thần thuật... thần thuật độc đáo do Mộ Dung gia chúng ta sáng tạo—— trảo xé trời!”

Mộ Dung Cao Minh cười lạnh một tiếng, định liệu trước chưởng biến thành trảo, từng đợt từng đợt linh khí đã hóa thành ánh sáng màu đỏ, phát ra một tia nóng rực, làm đám người Trần Tĩnh Hiền hơi có bất an.

Mộ Dung gia ngồi vững vị trí thứ nhất trong tứ đại gia tộc kinh thành, đương nhiên là căn cơ rất sâu.

Ánh mắt Phượng Thiên Tuyết chợt lóe, giống như có chút không tự tin, Phượng Thiên Trạch thấy thế, không khỏi có chút nôn nóng.

Mộ Dung Hồng Vân biểu tình lạnh nhạt, về mặt Mộ Dung Hồng Y cười châm chọc, giống như đang chờ đợi một trò hay!

Phải biết rằng sau khi trảo xé trời được lão tổ Mộ Dung gia sáng chế, không có người phá được một chiêu này!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44-1: Lâu chủ Vọng Nguyệt Lâu khùng bố! 1

Trên môi Mộ Dung Cao Minh cười dữ tợn càng thêm đắc ý, ánh sáng đỏ quay chung quanh trảo xé trời, càng ngày càng cường liệt, càng ngày càng nóng rực, xoay tròn đến càng nhanh, từ xa nhìn lại, dường như là một quả cầu sáng xoay tròn điên cuồng!

“Mỹ nhân, nhận thua đi, làm nô lệ cho bản công tử, ta nhất định sẽ tha cho ngươi, ha ha!”. Mộ Dung Cao Minh cười dữ tợn nói, sắc mặt của Hiên Viên Đông Thành bỗng chốc càng âm trầm

Phượng Thiên Tuyết lạnh nhạt cau mày đẹp, “Khẩu khí thật thối tha, thật muốn cắt đầu lưỡi của ngươi xuống!”.

Sắc mặt Mộ Dung Cao Minh trầm xuống, đứng trước thần thuật này, vô số người đều sẽ run rẩy, về mặt đám người Trần Tình Hiên phía trước đã tái nhợt, cảm giác được uy áp mạnh hơn mình!

“Tỷ, tỷ phải cẩn thận!”. Phượng Thiên Trạch cả kinh kêu lên, giữa lúc đang nói chuyện, móng vuốt của Mộ Dung Cao Minh, đã sắc bén chớp tới Phượng Thiên Tuyết!

Hai chân tiểu nhị ở một bên mềm nhũn, lui vài bước, Hiên Viên Đông Thành đang muốn ra tay can thiệp, rốt cuộc hắn cũng sợ Phượng Thiên Tuyết là mỹ nhân xinh đẹp như vậy, bị hủy dưới một trào xé trời!

Huống chi, hắn không muốn Phượng Thiên Tuyết trở thành nữ nhân của Mộ Dung Cao Minh!

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch quang giống như sao băng, nháy mắt từ bên cạnh lóe lên, nặng nề đâm vào trào xé trời của Mộ Dung Cao Minh!

Mộ Dung Cao Minh vốn dĩ tràn đầy tự tin, nhưng lúc phát hiện không ổn đã không kịp thu tay lại, chỉ cảm thấy bàn tay giống như bị cái gì xuyên thủng, một cỗ uy áp khủng bố làm hai chân mềm nhũn, vậy mà quỳ gối trước mặt Phượng Thiên Tuyết!

“A... Là ai... Là hồn đản nào đã thương gia?”. Mộ Dung Cao Minh kêu lên thảm thiết, muốn đứng lên, chính là phát hiện cỗ uy áp kia còn ở đó, không đồng ý cho hắn nhúc nhích một chút nào!

Mọi người vô cùng khiếp sợ, không khỏi nhìn lại bên trái.

Nhưng thấy một bóng người từ bên trái lầu các nhẹ nhàng rơi xuống, hắn tựa như một chân đạp trên không, bay ở giữa không trung, đi tới một chút, bọn người Mộ Dung Cao Minh cảm giác được cỗ áp lực kia, gần như khiến họ hít thở không thông!

Huyền thuật sư thật mạnh!

Phượng Thiên Tuyết giật mình, nhìn bóng người kia bay xuống ở trước mặt mình, toàn thân người nọ tỏa ra ánh sáng trắng mờ mờ, không thấy rõ được đường nét trên gương mặt hắn.

“A... Là... Là lâu chủ Vọng Nguyệt Lâu! Tiểu nhân tham kiến lâu chủ Vọng Nguyệt Lâu!”. Tiểu nhị bạch một tiếng quỳ xuống.

Mọi người kinh nghi bất định, không nghĩ tới chủ nhân thần bí của Vọng Nguyệt Lâu sẽ đột nhiên xuất hiện!

Chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu, là địch hay là bạn?

“Trong Vọng Nguyệt Lâu, không thể động võ, kẻ không vâng theo, chặt chân cắt lưỡi!”.

Giọng nói khàn khàn truyền ra, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, Mộ Dung Cao Minh quỳ một bên tức khắc hết thảy một tiếng, không đợi mọi người thấy rõ, hắn đã thê thảm mà gục ngã trên mặt đất.

“Đại ca!”. Đám người Mộ Dung Hồng Y kêu lên sợ hãi, nhưng các nàng không thể động dậy, căn bản là không can thiệp được!

Mộ Dung Cao Minh thống khổ lăn trên mặt đất, Phượng Thiên Tuyết thất kinh, không nghĩ tới lâu chủ của Vọng Nguyệt Lâu thế nhưng khủng bố như vậy!

Nàng yên lặng nhìn người nọ, mấy giây sau cung kính khom người, “Cảm ơn chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu giải vây cho tiểu nữ.”.

Nam tử kia giống như nhìn chằm chằm nàng, hừ lạnh một tiếng, thân ảnh lại nhẹ nhàng, nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

Uy áp vừa biến mất, Mộ Dung Hồng Y và Mộ Dung Hồng Vân sợ hãi nhìn Mộ Dung Cao Minh trên mặt đất, miệng hắn đầy máu tươi, cũng nói không nên lời, bởi vì đầu lưỡi của hắn, đã đứt!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44-2: Lâu chủ Vọng Nguyệt Lâu khủng bố! 2

“Đại ca, đại ca không sao chứ?”. Hai nàng nhào lên, vội vàng nâng Mộ Dung Cao Minh dậy, lại đau đớn thấy hắn phát ra tiếng a a, rồi sau đó mắt nhắm

lại hôn mê bất tỉnh.

“Tay chân của hần bị đứt, đầu lưỡi cũng bị cắt, mau cầm máu!”. Mộ Dung Hồng Vân chính là luyện được sư, liếc mắt một cái đã nhìn ra vết thương, nâng ra tay nhanh như điện, sau khi điểm mấy cái huyết đạo, bảo vài tên tùy tùng phía sau nâng Mộ Dung Cao Minh trở về.

“Lập tức đưa đại ca về nhà! Nhị vương tử, lúc này xin lỗi không tiếp được... Phụng Thiên Tuyết, món nợ này, chúng ta sẽ từ từ tính toán với ngươi!”. Mộ Dung Hồng Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn Phụng Thiên Tuyết một cái, sắc mặt tái nhợt.

“Tính? Hần tự làm tự chịu, gan chó của các ngươi không phải rất lớn sao? Tìm chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu mà tính đi!”. Phụng Thiên Tuyết bình tĩnh trở lại chỗ ngồi, “Đúng rồi, đừng quên một trăm vạn kim tệ của ta, ta ở Phụng phủ đợi các ngươi!”.

Mộ Dung Hồng Y và Mộ Dung Hồng Vân tức giận đến thân thể run rẩy, nhưng vừa mới thấy chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu khủng bố như vậy, cũng không dám nói bậy gì, vội vàng dẫn tùy tùng rời đi.

Trước mắt, chỉ còn lại Hiên Viên Đông Thành và hộ vệ của hần.

Những hộ vệ đó tận mắt nhìn thấy một người trong nháy mắt bị chặt chân cắt lưỡi, đều đồng thời cúi đầu, không dám thở mạnh.

“Thế nào, nhị vương tử, ngươi không phục sao?”. Phụng Thiên Tuyết cười khê, “Hộ vệ kiều ngao kia đâu? Sao ngươi không đứng ra, muốn bốn tiểu thư nhường chỗ ngồi? Ta nhớ rõ mấy ngày hôm trước các ngươi ở trước bốn tiểu thư, vẫn rất kiều ngao.”.

Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt nói.

Sắc mặt của Hiên Viên Đông Thành tái nhợt, “Lúc trước đều là hiểu lầm, xin Phụng đại tiểu thư đừng so đo. Nếu quy củ của Vọng Nguyệt Lâu là tới trước, vậy bốn vương công cũng không quấy rầy Phụng tiểu thư!”.

Đã xảy ra việc vừa rồi, sao hần còn có dũng khí giành chỗ ngồi?

Lúc trước phụ hoàng đã từng dặn dò hần, bảo hần không được đắc tội chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu, không nghĩ tới hôm nay tận mắt nhìn thấy, người nợ vậy mà cường đại đến thế!

Trách không được giá cả rượu và thức ăn của Vọng Nguyệt Lâu đắt hơn bên ngoài vài lần, lầu các trong đại viện, đình hóng gió càng đắt gấp mười lần, nhưng vẫn không có người dám tới quấy rối như cũ.

Vừa quý vừa thần bí, lại không ngăn cản được bước chân quan lớn quý nhân, mỗi ngày khách nhân tới đây như nước, chưa bao giờ gián đoạn.

Nhìn nhị vương tử xám xịt rời đi, lúc này Phụng Thiên Tuyết mới nhàn nhạt nâng mi.

“Oa, làm ta sợ muốn chết... Chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu thật lợi hại, vung tay lên liền có thể cắt lưỡi chặt chân người, thật đáng sợ!”.

Trần Băng Vũ vỗ bộ ngực, sắc mặt hơi tái nhợt.

Mà máu trên mặt đất kia, đã không thấy từ lâu.

“Chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu cao thâm khó đoán, quả nhiên danh bất hư truyền!”. Sắc mặt Trần Tĩnh Hiên lại cực kỳ ngưng trọng, loại người thần bí cao thâm này, sự tồn tại của hần, vốn dĩ chính là uy hiếp đối với tứ đại gia tộc.

Phụng Thiên Tuyết lại âm thầm bật cười, chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu. Nàng đã nhìn ra, là Hiên Viên Nguyệt Triệt!

Tên kia vậy mà thích giả thần giả quỷ như vậy, hừ, cho rằng gạt được nàng sao?

Hơi thở trên người hần, nàng vĩnh viễn cũng không quên được.

“Không có việc gì, mọi người dùng bữa đi, không cần vì một vài người không cần thiết mà ảnh hưởng tâm tình!”. Phụng Thiên Tuyết cười nhạt nói.

“Tỷ, tỷ thật sự không sợ hãi sao?”.

Phụng Thiên Trạch kỳ quái nhìn Phụng Thiên Tuyết, đôi mắt thật to tràn ngập tò mò, tiểu chính thái (cách nói về bé trai đáng yêu, kiểu shota trong tiếng Nhật) này đáng yêu như vậy, nhìn Trần Băng Vũ ngồi bên cạnh, cũng phải đỏ mặt.

Nàng thích, chính là loại hình thiếu niên như Phụng Thiên Trạch này.

“Không sợ, cho dù chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu không xuất hiện, ta cũng nắm chắc thắng được Mộ Dung Cao Minh.”.

Phụng Thiên Tuyết cười khê nói.

“Chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu... Không biết hần có thể luyện được hay không! Nếu có thể xin được một viên Hồi Khí đan thì tốt quá.”. Trần Băng Vũ không khỏi cảm khái nói.

“Lệnh phụ là luyện khí sư?”. Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt mà cười, “Gia gia ngươi không phải là luyện dược sư sao? Bảo ông luyện một viên không phải được rồi sao?”.

“tuy rằng gia gia là luyện dược sư, nhưng mà cha ta ăn đan dược của ông vào, đều không có tác dụng gì, bởi vì ông đã vào khí tông, hình như dược đan vô dụng với ông”.

Trần Tinh Hiền giải thích, mọi người vừa nói vừa dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-1: Tức chết ta rồi! 1

“Thì ra là thế, ba ngày sau, đến Phụng phủ, có lẽ ta có thể cho các ngươi một chút kinh hi.”. Phụng Thiên Tuyết cười khê nói, ở Thiên Long đại lục, phương thuốc hiếm có, tới tới lui lui đều là mấy chục loại đan dược kia, vẫn khó có hiệu quả cao được.

Mà Phụng Thiên Tuyết đến từ Thần giới, phương thuốc thấp nhất nơi đó, cũng tốt hơn so với phương thuốc nơi này gấp trăm lần!

“Thật sao? Ba ngày sau ta đến đi Phụng phủ bái phỏng ngươi một phen!”. Trần Tinh Hiền cười khê nói, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Xem ra nha đầu này, còn cất giấu rất nhiều tuyệt kỹ.

Đồ ăn ở Vọng Nguyệt Lâu đích xác mỹ vị vô cùng, chỉ có bốn người mà thôi, vậy mà đều ăn sạch mười món ăn, cuối cùng Trần Tinh Hiền còn bảo tiểu nhị mang thêm mấy món.

Bên trong đình hóng gió, tiếng nói tiếng cười không ngừng vang vọng.

Cùng lúc đó.

Thượng Quan gia ở kinh thành lại không náo nhiệt như vậy, sắc mặt mỗi người đều khó coi đến cực điểm.

Thượng Quan Nguyên nằm trên giường, Phụng Thiên Tuyết đá một cước đã chặt đứt xương bả vai của hắn, hiện giờ cử động một chút, đều đau đến đỏ mắt hôi lạnh!

Thượng Quan Tĩnh đứng bên cạnh, sắc mặt đen như mực, “Nha đầu hèn hạ kia, vậy mà che giấu thực lực! Nhưng ta không nghĩ tới, vậy mà nàng có thể đã thương Nguyên nhi!”.

Thượng Quan phu nhân vừa lau nước mắt vừa giận dữ nói: “Nha đầu kia tâm tư ác độc, nhưng thực lực thật sự không tồi... Một khi trưởng thành lên, sẽ tạo thành uy hiếp đối với gia tộc bọn ta, không bằng mau mau nghĩ cách diệt trừ nàng đi!”.

“Chính là... đến bây giờ Sâm lão còn chưa trở về... Nghe nói hắn cũng đi hỏi thăm sư phụ của nha đầu hèn hạ Phụng Thiên Tuyết kia...”.

Thượng Quan Tĩnh do dự không nói.

Trong mắt Thượng Quan Nguyên, tràn ngập lửa giận, nhưng mà tưởng tượng đến gương mặt tuyệt mỹ của Phụng Thiên Tuyết, không khỏi có một loại tâm tưởng muốn có được nàng!

“Mẫu thân, phụ thân! Một hơi này ta nuốt không trôi! Ta muốn thu nha đầu kia... làm thiếp thất!”.

Trong mắt Thượng Quan Nguyên kia, tràn đầy hàn ý lạnh băng, “Chết, cũng không để cho nàng nhẹ nhàng như thế! Ta muốn từng ngày từng ngày tra tấn nàng...”.

Sao Thượng Quan phu nhân có thể nhìn không ra ý tưởng của Thượng Quan Nguyên, không khỏi lắc đầu: “Nguyên nhi, tuy rằng Phụng Thiên Tuyết tuyệt sắc khuynh thành, nhưng tâm kế lợi hại, thâm tàng bất lộ, ngươi thu nàng làm thiếp thất, chỉ sợ sẽ dẫn họa đến thân!”.

“Mẫu thân ngươi nói không sai, tuyệt đối không thể dẫn nha đầu kia vào phủ!”. Thượng Quan Tĩnh cũng phản đối.

Thượng Quan Nguyên hừ lạnh một tiếng, “Đến lúc đó phế bỏ huyền thuật của nàng, làm sao nàng động vào ta được?”.

Thượng Quan Tĩnh và phu nhân nhìn nhau, đều yên lặng mà lắc đầu, từ xưa đến nay, anh hùng khó qua ả mỹ nhân, Thượng Quan Nguyên coi trọng nhan sắc của Phụng Thiên Tuyết, xem ra là xác định chắc rồi.

“Chờ lúc Sâm lão trở về chúng ta lại thương lượng việc này sau!”.

Thượng Quan Tinh không vui nói, trong mắt hấn, Phụng Thiên Tuyết bị coi là hồng nhan họa thủy, diệt trừ cho sáng khoái, không thể lưu lại.

Lúc này bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, thấy Sâm lão nhân trầm mặt đi đến, đóng cửa lại.

“Sâm lão, có tin tức gì?”. Thượng Quan Tinh nhẹ giọng hỏi, rốt cuộc có người một chiêu liền hóa giải độc phần của Sâm lão, người nọ nhất định là cao thủ thần bí siêu việt trên cơ Sâm lão.

Sâm lão nhìn thoáng qua Thượng Quan Nguyên trên giường, lắc đầu, “Ta phái người đi mua tiểu nhị ở lầu các kia, chính tiểu nhị nói căn bản không có người tới lầu các kia... Lúc sau bản nhân tự mình ra mặt, tiếp xúc với chủ nhân lầu các kia.”.

Giọng nói Sâm lão lộ ra một hơi mệt mỏi, “Chủ nhân lầu các kia nói cho lão phu, lầu các kia, được một kẻ thần bí tạm thời thuê. Lúc thuê lầu là một thiếu niên, nhưng sau đó những người kia đi lên như thế nào, hấn không biết gì hết!”.

Sau khi Thượng Quan Tinh nghe xong, tức khắc hải hùng khiếp vía, “Sâm lão! Nhà đầu Phụng Thiên Tuyết kia có người viện trợ cường đại như vậy, chỉ sợ chúng ta muốn động thủ...”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45-2: Tức chết ta rồi! 2

“Các ngươi muốn động thủ giết nàng sao? Buồn cười! Chỉ sợ người nọ không vui một cái, Thượng Quan gia các ngươi gặp phải nạn diệt tộc! Cho nên nghe lão phu nói, việc này cứ như vậy bỏ qua đi!”.

Sâm lão lạnh lùng thốt, “Cao nhân như vậy, các ngươi không trêu chọc nổi!”.

Sắc mặt của Thượng Quan Tinh và Thượng Quan phu nhân bỗng chốc trắng bệch, trong mắt mang theo ý sợ hãi, Sâm lão là huyền thuật sư cấp huyền tông, người kia còn cường đại hơn hấn...

Huyền thuật sư cấp bậc huyền thánh! Loại cao thủ này, một gia tộc cũng không dám trêu chọc!

“Nhưng mà sư phụ... một hơi này ta nuốt không trôi! Ta không giết nha đầu kia, ta chỉ muốn cưới nàng làm thiếp...”.

Thượng Quan Nguyên không cam lòng kêu lên.

“Hỗn trướng! Ngươi muốn vì ham muốn cá nhân mà hy sinh toàn bộ gia tộc, vậy đi thử đi!”. Sâm lão lạnh lùng quát.

Sắc mặt Thượng Quan Nguyên trắng bệch, không tình nguyện rũ xuống ánh mắt, “Đệ tử... Hiểu rõ!”.

Có không cam lòng, hấn cũng chỉ có thể nhịn! Nếu thật sự xúc động đi đoạt lấy người, như vậy chỉ sợ Thượng Quan Nguyên còn chưa có cướp được người vào phủ, hấn đã khó thoát chết!

Thượng Quan Tinh nặng nề thở dài, “Về sau... Gặp nha đầu kia, trốn được xa bao nhiêu hay bấy nhiêu, chúng ta không thể trêu vào nha đầu như vậy!”.

Thượng Quan Nguyên yên lặng cắn môi, Sâm lão cũng gật đầu, “Cha ngươi nói đúng, ngàn vạn lần không được đắc tội nàng nữa, sư phụ phải đi bế quan, khả năng trong vài năm sau mới xuất quan...”.

Thượng Quan Nguyên yên lặng không nói gì, trong lòng hồi hận đến rí máu, nếu hấn không xúc động đến Phụng phủ cầu hôn Phụng Hàm Yên, như vậy Phụng Thiên Tuyết vẫn là vị hôn thê của hấn!

Thật là mất bị mù!

Ngắn ngủn nửa canh giờ, Phụng Thiên Tuyết ra ba chiêu thắng Thượng Quan Nguyên, hơn nữa việc đánh cuộc thắng năm trăm vạn đồng vàng, tức khắc truyền khắp kinh thành, trở thành giai thoại.

Nhưng ở trong mắt đại đa số người, càng là một kỳ tích vang dội!

Nàng, là kẻ đầu tiên trong lịch sử Thiên Long đại lục giải trừ hôn ước đầu thắng trên lời đài!

Nàng, là phé vật nghịch tập đầu tiên thành mỹ nữ thiên tài tuyệt sắc!

Nàng, là người đầu tiên ở bên trong lõi đài đánh cuộc lớn mua chính mình thắng, hơn nữa thắng được năm trăm vạn kim tệ.

Sau khi cơm trưa chấm dứt, Trần Tĩnh Hiên lại dẫn đám người Phụng Thiên Tuyết đi dạo một vòng quanh những đang lam thắng cảnh nổi tiếng trong kinh thành, nán lại chưa muốn trở về, mặt trời đã lặn phía tây, ráng ngũ sắc vờn quanh.

Phụng Thiên Tuyết cáo biệt huynh muội Trần Tĩnh Hiên, cùng đệ đệ trở lại Trần phủ.

Trong viện Thiên Tuyết.

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt uống một ngụm trà, thời gian còn chưa tới bữa tối, nàng và đệ đệ vừa mới hồi phủ, quản gia đã thông báo cho nàng, Phụng Tử Bách mệnh lệnh nàng và đệ đệ đến phòng ăn cùng nhau dùng bữa.

Hiện giờ chưa tới giờ dùng bữa, Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nhìn Vân nhi bên cạnh.

Vân nhi cúi đầu, mày đẹp rũ xuống, nàng cảm giác được ánh mắt Phụng Thiên Tuyết lạnh băng, không khỏi có chút chột dạ.

“Vân nhi, mấy ngày qua, biểu hiện của ngươi thực tốt.”. Phụng Thiên Tuyết hơi mỉm cười, con mắt nàng rực rỡ lung linh, làm người ta không nhìn ra ý nàng.

Vân nhi ngơ ngẩn ngẩn đầu, phục hồi tinh thần lại, trên mặt có sắc thái vui mừng, cho rằng mình lại được ban thưởng.

“Cảm ơn đại tiểu thư khích lệ!”.

“Thị nữ tốt như ngươi vậy, bốn tiểu thư hổ thẹn, ngươi nói, phải thưởng ngươi cái gì đây?”. Phụng Thiên Tuyết hài hước cười nói, châm chọc dào dạt trong mắt.

Rốt cuộc Vân nhi nghe ra chủ nhân lạnh lẽo, thân hình hơi phát run, hay là nàng cảm thấy cái gì?

“Nô tỳ không dám!”. Vân nhi cúi đầu, che dấu kinh hoàng ở trong mắt.

“Ngươi vốn dĩ là người của tam tiểu thư, nghe nói trong khoảng thời gian này tâm tình tam tiểu thư không tốt lắm, không bằng ngươi trở lại bên người tam tiểu thư hầu hạ nàng đi!”. Phụng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, “Đề tránh, làm ngươi cô phụ sự coi trọng của tam tiểu thư!”.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phé Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-1: Dụ sói vào bẫy! 1

Sau khi Vân nhi nghe xong, sắc mặt vô cùng trắng bệch!

Phụng Thiên Tuyết để nàng quay lại chỗ tam tiểu thư, mà trời sinh tính Phụng Hiểu Vũ đa nghi, nhất định cho rằng nàng là gián điệp do đại tiểu thư phái tới!

Hiện giờ Phụng Thiên Tuyết lại đánh thắng Thượng Quan Nguyên, tam tiểu thư càng không thể tin nàng hạ độc đại tiểu thư! Một câu, để nàng trở lại bên cạnh tam tiểu thư, quả thực là một sự kiện còn đáng sợ hơn cái chết!

“Đừng... Vân nhi biết sai rồi, nô tỳ không nên phản bội đại tiểu thư! Xin đại tiểu thư buông tha cho nô tỳ, cho nô tỳ thêm một cơ hội nữa... Hu hu!”. Vân nhi sợ tới mức khóc lên, Phụng Thiên Trạch nghe được mờ mịt, nhưng giờ phút này rốt cuộc cũng hiểu rõ.

“Xú nha đầu, ngươi vậy mà phản bội tỳ tỳ? Tỳ, nha đầu như vậy giết đi có gì đáng tiếc!?”. Phụng Thiên Trạch cả giận nói.

“Giết sao? Làm sao tỳ tỳ lại giết nàng? Ta không muốn làm sát kê vô tội, nếu Vân nhi trung thành với tam tiểu thư như vậy, để nàng trở về hầu tam tiểu thư đi!”. Phụng Thiên Tuyết cười khê, trong mắt hơi lạnh lẽo, làm Chu nhi ở bên cạnh cũng hãi hùng khiếp vía.

Việc này, Chu nhi cũng không thông cảm, nhưng mà cho dù Vân nhi là muội muội của mình, dưới loại tình huống này, Chu nhi cũng không dám cầu tình.

“Đừng! Đại tiểu thư, sau này Vân nhi tuyệt đối sẽ trung thành với đại tiểu thư, sẽ không cô phụ ngài... Hu hu, thỉnh đại tiểu thư tha mạng!”.

Vân nhi sợ tới mức mặt hoa tái nhợt, Phụng Thiên Tuyết không để ý tới nàng, đứng lên nói với Phụng Thiên Trạch: “Hiện tại chắc là có thể dùng bữa tối, chúng ta đến phòng ăn đi!”.

Hai chân Vân nhi mềm nhũn, nằm liệt trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ tái nhợt chảy hai hàng nước mắt.

Chu nhi trừng mắt liếc nàng một cái, vội vàng đi theo Phụng Thiên Tuyết.

Trong sảnh phòng ăn lớn, Phụng Tử Bách đang ngồi ở chủ vị, trên bàn tròn gỗ đỏ đã đầy thức ăn, mùi hương mê người, sắc hương mỹ vị.

Lâm thị ngồi bên cạnh, khẽ cười nói: “Có lẽ Thiên Tuyết quá hưng phấn, quên mất thời gian ăn bữa tối, hay là để ta cho người đi thông báo nàng một chút?”.

Phụng Tử Bách có chút không vui, bữa tối để cho hân phải chờ vân bối, còn ra thể thống gì nữa, có điều tưởng tượng ra nữ nhi thắng được năm trăm vạn kim tệ, sắc mặt cũng hòa hoãn một ít.

Không đợi hân mở miệng, Phụng Thiên Tuyết và Phụng Thiên Trạch đã cất bước đi vào, Phụng Hiểu Vũ chán ghét thu hồi ánh mắt, ánh mắt Phụng Hàm Yên lạnh nhạt, trong lòng cũng hận đến rí máu!

Hôm nay, Phụng Thiên Tuyết vô cùng nổi bật, hiện giờ ở kinh thành từ đầu đường đến cuối ngõ, đều đàm luận sự nghịch tập hoa lệ của Phụng Thiên Tuyết!

Nàng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, đã trở thành lá xanh làm nền cho Phụng Thiên Tuyết, ra ngoài nàng dùng khăn che mặt, mọi người càng khẳng định lời đồn Phụng Hàm Yên bị hủy dung vài ngày trước đó là sự thật.

“Phụ thân, vừa rồi vì một ít việc nhỏ mà đến muộn, xin ngài đừng trách tội.”. Phụng Thiên Tuyết đi tới, nhàn nhạt ngồi xuống.

Về mặt Phụng Tử Bách tươi cười, “Đâu có đâu có, vì phụ vừa mới muốn bề quan mấy tháng, chính là nghe nói Thiên Tuyết thắng thi đấu trên lời đài, vì phụ thật sự rất vui, cố ý cho hạ nhân chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, chúc mừng thắng lợi.”.

“Cảm ơn phụ thân.”. Phụng Thiên Tuyết cười nhạt nói, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt.

“Thiên Tuyết, kỳ thật tuy rằng Phụng gia chúng ta kinh doanh hiệu thuốc, nhưng buôn bán so ra kém xa các hiệu thuốc khác, mấy năm nay lợi nhuận càng ngày càng ít, phí tổn trong nhà cũng càng lúc càng lớn. Hiện giờ người thắng được mấy trăm vạn, không bằng vừa vận để cho trong nhà chống đỡ một chút trước?”. Phụng Tử Bách đi thẳng vào vấn đề, vội nói, trong mắt lập loè vẻ tham lam.

Năm trăm vạn kim tệ! Số là kim khó Phụng phủ cũng không có số tiền này!

“Lợi nhuận hiệu thuốc không tốt sao? Chẳng lẽ trong nhà là thiếu tiền?”. Phụng Thiên Tuyết kinh ngạc nâng khuôn mặt nhỏ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-2: Dụ sói vào bẫy! 2

Sắc mặt Phụng Thiên Trạch trầm xuống, người cha cận bã này, lúc trước hân và tỷ tỷ không thể tu tập huyền thuật, ông liền ném bọn họ đến Dược viên, còn để mặc hạ nhân tùy ý khi dễ!

Hiện giờ tỷ tỷ thắng năm trăm vạn, hân vậy mà có chủ ý này.

“Đúng vậy, trong nhà chính là thiếu tiền, hơn nữa cha muốn mua mấy gian cửa hàng mặt tiền, để lại chờ lúc người xuất giá, tặng cho người làm của hồi môn.”. Phụng Tử Bách là cáo già quả nhiên sẽ tính toán.

Phụng Thiên Tuyết trầm ngâm một chút, Lâm thị âm thầm vui vẻ, mặc kệ Phụng Thiên Tuyết có đồng ý hay không, các nàng đều không có hại.

Nếu Phụng Thiên Tuyết không đồng ý, như vậy Phụng Tử Bách nhất định sẽ trở mặt.

Nếu đồng ý, như vậy trong nhà vô duyên vô cớ thêm đến mấy trăm vạn, được đan của nữ nhi có hi vọng, mẹ con ba người cũng có thể quay về cuộc sống choáng ngợp trong vàng son trước kia.

“Có thể, ngày khác ta bảo người đưa năm trăm vạn kim tệ đến kim khó, nếu về sau cần đến, lúc đó lấy ra là được.”. Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt đáp.

Vừa nghe thấy Phụng Thiên Tuyết đồng ý, Phụng Tử Bách vô cùng vui vẻ, “Tốt lắm, tốt lắm... Thiên Tuyết, Thiên Trạch, đêm nay tất cả đồ ăn này đều chuẩn bị cho các người, nhất định phải tận hưởng!”.

Phụng Thiên Tuyết cười khế, Phụng Thiên Trạch cũng không lo lắng, bởi vì việc tỷ tỷ quyết định, nhất định có đạo lý của nàng.

Kỳ thật tất cả mọi người đều biết, chìa khóa kim khóa là do Lâm thị bảo quản, nhưng Phụng Thiên Tuyết lại không đề phòng.

Lâm thị và Phụng Hàm Yên ở một bên nhìn nhau, tràn ngập ý cười ngạo nhiên mừng rỡ. Bởi vì mưu kế này, chính là nàng ta hiến cho Phụng Tử Bách, không thể nghĩ được Phụng Thiên Tuyết ngu xuẩn như vậy, có thể đồng ý rồi.

Phải biết rằng, nộp kim tệ vào kim khóa, cũng đừng mong lấy về được nữa, Lâm thị sẽ trăm phương nghìn kế tìm có, làm năm trăm vạn kia hoàn toàn thuộc về Phụng phủ!

Ngày hôm sau, quả nhiên Phụng Thiên Tuyết và quản gia cùng đến kim quán lấy ra năm trăm vạn kim tệ, đưa đến kim khóa Phụng phủ.

Vì thế, bọn người Lâm thị vô cùng đắc ý, cho rằng Phụng Thiên Tuyết quả thực là ngu xuẩn đến không có thuốc nào cứu được.

Hai ngày sau, cửu cửu nhà ngoại Lâm thị —— đệ đệ Lâm thị đang ở Vọng Nguyệt Lâu trắng trợn ăn uống, hô bằng gọi hữu, một bữa tối mà tốn mấy vạn.

Cửu cửu nhà ngoại say tùy ý tuyên bố: “Ăn đi, uống đi... Ha ha ha... tỷ tỷ ta có rất nhiều kim tệ! Bởi vì đại tiểu thư phế vật kia... Đem toàn bộ kim tệ do mình thắng giao cho tỷ ta bảo quản, năm trăm vạn kim tệ! Ta làm đệ đệ, tự nhiên cũng thom lây!”.

Lời này truyền ra ngoài, ồn ào đến mức toàn bộ người trong kinh thành đều biết.

Phụng Tử Bách nghe tin, tức giận đến mức đêm đó lập tức tìm Lâm thị tính sổ.

Lâm thị bị thóa mạ một hồi, hai nữ nhi cũng bị ảnh hưởng.

Ngày thứ ba, quản gia Phụng phủ hoảng sợ vọt tới phía trước Phụng Tử Bách quỳ xuống bẩm báo: “Không may không may... Lão gia! Kim khóa nhà của chúng ta bị kẻ cắp trộm! Tám trăm vạn... Tám trăm vạn kim tệ hoàn toàn không thấy nữa!”.

Nhặt nhanh năm trăm vạn kim tệ của Phụng Thiên Tuyết, kim khóa Phụng phủ có ba trăm vạn kim tệ, mà tất cả kim tệ đều bị người trộm mất, tự nhiên tổn thất tám trăm vạn kim tệ.

Sau khi Phụng Tử Bách nghe xong, tức khắc lôi đình thịnh nộ, hấn cho rằng vì Lâm thị lên giúp đỡ nhà ngoại, để nhạc gia tiêu tiền như nước, đã truyền ra mọi người đều biết.

Không đơn giản như thế, hiện giờ còn dẫn tới kẻ cắp, Phụng Tử Bách tức điên, hấn mặt đỏ mắt xanh mà chạy tới sân Lâm thị, vọt vào tát một cái ở trên mặt trơn mềm như thiếu nữ.

“Tiện nhân! Đều do ngươi giúp đỡ nhà ngoại, âm ỉ đến mỗi người đều biết kim tệ của Thiên Tuyết ở kim khóa chúng ta! Hiện giờ bị kẻ cắp trộm mất, kim tệ ở Phụng phủ chúng ta, toàn bộ bị trộm đi, tiện nhân, chuyện tốt ngươi làm đó!”.

Lúc Lâm thị còn chưa có phục hồi tinh thần lại, Phụng Tử Bách lại đánh thêm một cái tát, đánh đến nửa khuôn mặt nàng sưng đỏ không thôi, mấy cái răng cũng lung lay sắp gãy!

“Không... Lão gia, chuyện không liên quan tới ta! Ta ta... Ta chỉ cho nhà ngoại hai mươi vạn kim tệ...”.

Lâm thị bị đánh ngã trên mặt đất, Phụng Hàm Yên và Phụng Hiểu Vũ đều không ở đây, bọn thị nữ bên cạnh không dám thờ ơ mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-1: Ngược chết nàng!

Phụng Tử Bách tức giận đến lục phủ ngũ tạng đều đau, hấn làm Phụng Thiên Tuyết nhô ra năm trăm vạn kim tệ kia, không nghĩ tới mất trộm một cái, kim tệ còn không kịp nóng đã không thấy đâu, tính ra tiền tài cả Phụng phủ cũng không cánh mà bay!

Một chân hấn nặng nề đá vào ngực Lâm thị, tức giận mắng: “Tiện nhân! Ngươi là nữ nhân lỗ mắng ăn cây táo, rào cây sung! Hai nữ nhi không được việc, hiện giờ còn ném kim tệ của Phụng gia! Nếu không phải ngươi... Nếu không phải ngươi tiêu xài tiền mua đàn dược cho hai nữ nhi phế vật, vàng bạc của chúng ta làm sao có thể càng ngày càng ít? Tiện nhân... Hiện giờ còn dẫn kẻ cắp tới, làm Phụng phủ chúng ta rối loạn!”.

Hai mắt Phụng Tử Bách trừng to, biểu tình dữ tợn.

Mà một chân kia, đá đến xương ngực Lâm thị đều cơ hồ lộn nhào, đau đến nỗi nàng nôn ra máu, “Lão gia... xin bớt giận, đừng... đừng giận quá ảnh hưởng thân thể...”.

Nàng ta hồi hận đến cực điểm, không nên khuyên Phụng Tử Bách bảo Phụng Thiên Tuyết bỏ sung kim tệ vào kim khó!

Phụng Tử Bách giận dữ, lại một chân nặng nề đá trên ngực Lâm thị.

“A...”. Lâm thị kêu một tiếng thảm thiết, thân hình run rẩy, vậy mà lời nói đều không thể nói ra, toàn thân đều đau nhức, lục phủ ngũ tạng dường như bị đá nát, đau quá!

Lúc này Phụng Hàm Yên nghe tiếng vội vàng chạy vào, ôm lấy tay Phụng Tử Bách, “Phụ thân bình tĩnh một chút! Mẫu thân cũng không hy vọng phát sinh chuyện như vậy... Phụ thân, hu hu, đừng đánh mẫu thân!”.

“Cút!”. Phụng Tử Bách hung hăng ném Phụng Hàm Yên ra, người hung hăng đụng vào cột nhà bên cạnh, trán bị đánh vỡ, máu chảy không ngớt!

Khăn che mặt của nàng cũng rớt xuống, lộ ra gương mặt tràn đầy mụn nhọt đỏ.

Có điều mụn nhọt đỏ trên mặt của Phụng Hàm Yên rõ cuộc khá hơn rất nhiều, không đáng sợ giống như trước kia vậy.

Sau đó Phụng Hiểu Vũ cũng đến, thấy một màn như vậy, sợ tới mức vội vàng trốn sang một bên.

“Phụ thân...”.

Phụng Hàm Yên khóc như hoa lê đầm mưa, Lâm thị trên mặt đất đã hôn mê, nàng nhìn thân tình Phụng Tử Bách không tốt hơn, vậy mà không dám nói gì nữa.

“Tiện nhân, phế vật!”.

Phụng Tử Bách phát tiết một hồi, phát tay áo nhanh chóng rời đi.

Lúc này Phụng Hiểu Vũ trốn bên cạnh mới nom nớp lo sợ đứng ra, “Mau... Mau mời đại phu tới! Mẫu thân, người mau tỉnh lại!”.

Tức khắc Phụng phủ âm ỉ đến gà chó không yên, mấy năm gần đây, Vĩnh Xuân Đường nổi bật càng ngày càng thịnh, mà Phụng Tử Bách vốn dĩ chính là loại nhà buôn bất thiện, động tác võ thuật của mẫu tử Lâm thị đẹp mắt, đẹp chứ không xài được.

Phụng phủ kinh doanh hiệu thuốc, tự nhiên duy trì ổn định, lợi nhuận không lớn.

Cho nên mất trộm tám trăm vạn kim tệ, kêu Phụng Tử Bách làm sao có thể không đau lòng?

Nghe thấy tin tức này, Phụng Thiên Tuyết đang trong viện dùng đồ ăn sáng, U Trúc đem toàn bộ quá trình thêm mắm thêm muối, miêu tả sinh động một phen.

“Hiện giờ nhị phu nhân bị đánh đến nằm trên giường không dậy nổi, nhị tiểu thư vẫn luôn lấy nước mắt rửa mặt, tam tiểu thư... Hắc hắc, càng lấy việc ngược đãi thị nữ Vân nhi làm vui, trút buồn bực.”.

U Trúc cười khẽ nói, Phụng Thiên Tuyết gật đầu, vừa lòng mà giương cao mày đẹp, “Kể cấp biết năm trăm vạn kim tệ của ta đều ở kim khó, cho nên mới trộm kim khó nhà của chúng ta. Lâm thị, cũng là tự làm tự chịu.”.

Phụng Thiên Trạch bên cạnh cười đến không thờ nổi, cặp mắt hấn lập loè ý cười hài hước, “Đệ biết...”.

Vì sao tỷ tỷ sáng khoái đồng ý với phụ thân như vậy, giao ra kim tệ thắng được, chính là thiết kế ván cờ này!

Hiện giờ tám trăm vạn kim tệ kia, chỉ sợ ở nơi tỷ tỷ đi?

“Biết thì tốt rồi, không cần lắm miệng!”. Phụng Thiên Tuyết lại cười nói, tám trăm vạn kim tệ kia đích xác ở trong không gian của nàng.

Ai bảo Phụng Tử Bách lòng tham không đáy, ai bảo Lâm thị nghĩ ra chiêu tổn hại này?

Phụng Tử Bách bị trêu đùa như vậy, Lâm thị càng nổi trận lôi đình, tràn đầy phần nộ!

Chỉ sợ dự đoán sau này Lâm thị còn muốn được Phụng Tử Bách sủng ái, sẽ còn khó hơn lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47-2: Ngược chết nàng! 2

Hiện giờ Phụng phủ mất trộm tất cả kim tệ, có thể xem như nguyên khí đại thương.

“U Trúc, ở bên ngoài không thể nói chuyện phiếm gì đó, bằng không bị phụ thân nghe được, ông sẽ không vui.”. Phụng Thiên Tuyết cười nhạt nói, hôm nay tâm tình nàng cực tốt!

“Vâng, đại tiểu thư, nô tỳ biết phải nói thế nào!”.

Phụng Thiên Tuyết nhàn nhạt nhấp một ngụm cháo loãng, ý cười nhẹ nhàng, tám trăm vạn kim tệ trong kim khố có thêm của bản thân nàng, liền thành chín trăm vạn đồng vàng... Chắc chắn, thật là sáng khoái, xem ra về sau phải tìm một luyện khí sư cao cấp tới chế tạo một bảo khí cực phẩm.

Có bảo khí, thực lực một người sẽ thêm vài lần, Phụng Thiên Tuyết học xong Viễn Cổ Phần Dương thuật của kiếp trước, thêm bảo khí mà nói ——

Gặp nhân vật cấp huyền thánh, ví dụ như Hiên Viên Nguyệt Triệt, cũng không có khả năng thương tổn được nàng!

Dùng xong đồ ăn sáng, Phụng Thiên Tuyết ném mấy bình dược đan cho Phụng Thiên Trạch để hắn bế quan tu hành, tuy rằng hắn tiến bộ chậm, nhưng dù sao vẫn hơn là không tiến bộ.

Trong phủ Nhị vương tử.

Trong thư phòng, Hiên Viên Đông Thành vạch xuống một bút cuối cùng trên giấy họa.

Hắn lặng lẽ đứng trước bức tranh, an tĩnh nhìn chăm chú nữ tử trên giấy họa.

Nàng kia, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, miệng cười khuyếch thành, mắt đẹp khuyếch quốc, quả thực xinh đẹp làm người say mê.

Hiên Viên Đông Thành thân là vương tử, tự nhiên đa tài đa nghệ, công phu hội họa cũng lợi hại, vẽ người trong tranh đến sinh động như thật!

Mà nữ tử trên giấy họa kia, chính là Phụng Thiên Tuyết!

Hiên Viên Đông Thành đã từng chán ghét nữ nhân xấu xí, lắc mình biến hoá, trở thành nữ tử làm hắn nhớ mãi không quên.

“Người kia có thể có được không? Người kia chú ý ta? Nếu có được người kia, cuộc đời này không uổng!”.

Hiên Viên Đông Thành yên lặng đề bút, viết xuống ba dòng chữ nhỏ như vậy.

Lại nhìn gương mặt tuyệt sắc kia, trong lòng Hiên Viên Đông Thành, tình yêu mãnh liệt, dục vọng rít gào!

Nhưng mà hắn biết, muốn có được Phụng Thiên Tuyết, chỉ sợ phải cẩn thận từng bước, nha đầu giống một con mèo hoang, vốn dĩ không thể nào coi trọng hắn đâu.

“Có một nha đầu như vậy, mỗi ngày của bốn vương... Cũng sẽ không vô ích nữa!”.

Hiên Viên Đông Thành khẽ cười nói, lúc này có người gõ cửa, “Tiến vào.”.

“Chủ tử, thuộc hạ nhận được tin tức, kim khố Phụng phủ bị mất trộm, Phụng Tử Bách giận dữ, đã thương thê tử...”.

Người đến là thị vệ của Hiên Viên Đông Thành, đặc biệt hỏi thăm tin tức Phụng phủ cho hắn.

Tâm Hiên Viên Đông Thành căng thẳng, “Phụng Thiên Tuyết cũng bị hắn đã thương sao?”.

“Không phải, là Phụng Hàm Yên.”.

Sau khi Hiên Viên Đông Thành nghe xong, vậy mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoá ra lúc này hắn lo lắng cho Phụng Thiên Tuyết như vậy.

“Thực tốt, lập tức tới kim khố rút hai trăm vạn kim tệ đưa tới Phụng phủ, nói là bốn vương tặng kim tệ để giúp Phụng phủ chi tiêu. Sau buổi trưa, bốn vương muốn đến Phụng phủ.”.

Hiên Viên Đông Thành còn lo lắng không có cơ đến Phụng phủ, hiện giờ vừa lúc có cơ hội để hắn tiếp cận Phụng Thiên Tuyết.

“Vâng!”.

“Còn có chuyện gì sao?”.

Thấy cấp dưới bất động, Hiên Viên Đông Thành kỳ quái hỏi.

“Điện hạ, không phải ngài bảo thủ hạ đi hỏi thăm tin tức chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu sao? Thuộc hạ vô năng, cũng không hỏi thăm được một chút tin tức gì về hắn, thỉnh điện hạ trách phạt!”.

“Không cần, người lui ra đi!”. Tâm tình Hiên Viên Đông Thành rất tốt, làm sao lại so đo với một thị vệ nhỏ nhoi, huống chi Tĩnh Đế từng dặn dò hắn, không thể đi chọc chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu.

Buổi trưa, Hiên Viên Đông Thành thật sự đến Phượng phủ, Phượng Tử Bách mừng đến thấy rằng không thấy mất, hiểu rõ hắn là vì Phượng Thiên Tuyết mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-1: Ta nhớ nha đầu 1

Nhưng mà đi mời Phượng Thiên Tuyết, Chu nhi nói với quản gia đại tiểu thư rời khỏi phủ, còn chưa trở về.

Kỳ thật Phượng Thiên Tuyết ở trong không gian của mình tu luyện, vừa tiến vào không gian, thân thể nàng sẽ biến mất không thấy.

Vừa mới rời U Trúc không ở đây, Chu nhi liền cho rằng Phượng Thiên Tuyết ra ngoài.

Hiên Viên Đông Thành không thấy Phượng Thiên Tuyết, rất tiếc nuối, Phượng Tử Bách lão luyện, vậy mà lấy cớ xem múa, lưu hắn lại dùng bữa tối.

Hiên Viên Đông Thành tự nhiên được gãi đúng chỗ ngứa, bình tĩnh ngồi ở bên trong đại sảnh, nhìn Phượng Tử Bách mời trở về tám vũ công nhảy múa.

Giờ này khắc này, Phượng Thiên Tuyết đi vào bên trong phòng luyện dược, trong tay cầm theo hai bình rượu ngon đóng gói từ Vọng Nguyệt Lâu.

Long Ly nhàm chán dựa trên ngọc tháp, vừa thấy Phượng Thiên Tuyết tiến vào, đặc biệt là nhìn thấy hai bình rượu ngon trong tay nàng, tức khắc trong mắt sáng ngời!

Long Ly là hồn dược đỉnh, chính là hấp dẫn linh khí thiên địa.

Linh khí trong không gian đặc hơn, hắn căn bản là không cần ăn cái gì vẫn có thể sinh tồn.

Nhưng mà, hắn vẫn hoài niệm khi uống rượu ở Thần giới.

Phượng Thiên Tuyết đem hai bầu rượu để sang một bên, sau đó lấy ra dược thảo U Trúc mua trở về, bỏ vào bên trong dược đỉnh bắt đầu luyện dược.

Long Li chớp chớp mắt, len lén trượt đến mặt sau Phượng Thiên Tuyết, duỗi tay liền cầm lấy bầu rượu kia, mở ra, ừng ực uống vài ngụm.

“Phi... rượu thật khó uống!”. Long Li vội vàng phun rượu trong miệng ra, một đầu tóc xanh lắc lư, trên mặt tuấn dật tràn đầy bất mãn.

“Người mua rượu gì, khó uống như vậy, liền cùng **** giống nhau...Không không không, so **** còn muốn kém!”.

Long Ly cá giận nói, Phượng Thiên Tuyết vừa luyện dược, vừa cười lạnh nói: “Bồn tiểu thư không cho người uống! Còn nữa, người ném qua ****? Bằng không làm sao biết rượu này so **** còn kém hơn?”.

“Xù nha đầu này ...”. Dược hồn Long Li giận dữ hung bạo trợn mắt, nhưng vẫn không biết nói gì cho đúng.

Đúng vậy, nha đầu này không cho hắn uống.

Hắn không tự trọng đi uống trộm rượu, có thể trách ai?

“Người trộm rượu của ta, không cảm kích ta ngược lại mắng rượu không ngon, Long Ly, da mặt người quả nhiên là dày!”.

Phượng Thiên Tuyết khinh thường cười cười, thuận thực mà tăng lượng Thanh Long dị hóa lên một chút.

Chỉ nghe trong đỉnh phát ra tiếng động ồ ồ, thanh thế to lớn, làm Long Ly vậy mà quên mất năng.

“Oa... hương vị rất quen thuộc...Người người người... Người lại có thể luyện chế Huyền Dương Cường Tủy đan! Người người...Người làm thế nào có được phương thuốc Thần giới?”

Long Ly rõ ràng hiểu rõ, tại đại lục Thiên Long, không có khả năng có phương thuốc như vậy.

“Ta chính là người Thần giới, người quý lạy đi, nói không chừng một ngày kia chờ thực lực ta cường đại, mang người về Thần giới đây!”.

Phượng Thiên Tuyết hài hước nhướn mày.

“Ngươi ngươi... Ngươi mơ tưởng!”. Long Ly đỏ mặt lên, hẳn chính là được hồn của được đỉnh Thần giới chí tôn, sao có thể quỳ lạy một tiểu nha đầu?

Có điều hẳn thấy Phượng Thiên Tuyết vừa chuyện phiếm vừa luyện được, động tác như nước chảy mây trôi, tự nhiên thông thuận, một chút cũng không giống tay mới!

Hắn khiếp sợ vô cùng, trong miệng lẩm bẩm tự nói: “Yêu nghiệt! Yêu nghiệt! Nha đầu này giỏi như vậy, luyện được lại lợi hại như vậy? Máu nàng, còn có thể làm bản tôn hiện hình thức tỉnh, chẳng lẽ năng thật sự xuyên qua từ Thần giới đại lục đến sao?”.

Phải biết rằng, luyện được sư giống nhau, đều yêu cầu hết sức chuyên chú! Trừ phi yêu nghiệt cấp thiên tài luyện được sư, mới có thể vừa nói chuyện phiếm vừa luyện được...

Chẳng lẽ nha đầu kia, là...Thiên tài luyện được sư?

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48-2: Ta nhớ nha đầu 2

Long Ly ngơ ngác nhìn một bên mặt Phượng Thiên Tuyết, bên mặt nàng tuyệt mỹ không thôi, như tiên tử rơi xuống phàm trần, còn giữ lại khí tức tôn quý nhẹ nhàng!

Nhịp đập tim Long Ly, đột nhiên rối loạn tiết tấu.

Một canh giờ sau, Phượng Thiên Tuyết liền luyện xong Huyền Dương Cường Tùy đan, loại đan dược này, ở Thần giới trở lên chỉ là đan dược thực bình thường, nhưng ở đại lục Thiên Long, lại là thứ chưa từng tồn tại!

Một đỉnh mười viên đan dược, nghịch thiên rồi! Long Ly lại thất thần lần nữa, Phượng Thiên Tuyết hoàn toàn rời khỏi phòng luyện được, hẳn mới hồi phục tinh thần lại.

“Áy áy áy...Xú nha đầu, vậy mà ngươi không để ý tới bản tôn?”. Tính tình Long Ly lại công tử quá độ, táo bạo rống to, đáng tiếc Phượng Thiên Tuyết lại không hề quay đầu lại.

Hắn buồn bực vô cùng, lần đầu tiên trong đời bị người khác làm lơ.

Phải biết rằng...chủ nhân đời trước của hắn cũng là luyện được sư tuyệt sắc, ái mộ hắn không thôi, mà Phượng Thiên Tuyết này lại có thể xa cách hắn, quả thực tức chết hắn!

“Xú nha đầu! Không để ý tới ta đúng không? Không để ý tới ta, ta liền uống hết rượu của ngươi!”. Long Ly dứt lời, giận dỗi trở lại một bên, lấy rượu trên bàn, ừng ực uống hết.

Lúc này đây, hắn không hề oán giận rượu so **** khó uống lên.

Cuối cùng, Long Ly say ngã trên ngọc tháp, trên khuôn mặt tuấn dật của hắn phiếm đỏ ửng hai đóa, “Hà... Nha đầu, rượu này kỳ thật vẫn uống được, nha đầu...sao ngươi không để ý tới ta chứ...”.

Thân thể Phượng Thiên Tuyết rời khỏi không gian, nghe nói Hiên Viên Đông Thành tới chơi, Chu nhi còn nói với nàng, một khi nàng trở về, liền phải đến đại sảnh bái kiến nhị vương tử.

“Nói với quán gia bọn họ, thân thể ta không khoẻ, nên không gặp khách!”. Phượng Thiên Tuyết chán ghét hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Đông Thành kia đúng là âm hồn bất tán, bây giờ vậy mà quán lấy nàng!

Trước là Phượng Hàm Yên, bây giờ là nàng, tên kia, thật là một kẻ nông cạn chỉ nhìn bề ngoài!

Chờ Chu nhi rời đi, có người gõ cửa sổ, cửa sổ lăng hoa bị mở ra, một khuôn mặt tà mỹ tươi cười lộ ra.

Hiên Viên Nguyệt Triệt nhảy vào, tùy tiện ngồi xuống bên người Phượng Thiên Tuyết.

“Nha đầu, ta hơi nhớ nàng, cho nên đến gặp nàng”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt cười nói, Phụng Thiên Tuyết yên lặng nhìn chăm chú hắn, thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, hiểu rõ kỳ thật mấy ngày nay hắn không tới gặp nàng, có lẽ là Cửu Anh huyết độc lại phát tác đi?

“Nha đầu, có phải kích động đến quên hồi hồn hay không?”. Hiên Viên Nguyệt Triệt duỗi tay chọc chọc trán của nàng.

Phụng Thiên Tuyết gạt tay kia ra, “Chủ nhân của Vọng Nguyệt Lâu, biệt lai vô dạng”.

(biệt lai vô dạng: lâu không gặp lại vẫn không thay đổi gì)

“A, nha đầu thật là thông minh quý quái, lại có thể bị nàng nhìn thấu”. Hiên Viên Nguyệt Triệt không thú vị lắc đầu, “Vốn định đêm đó tới gặp nàng, có điều...”.

“Độc của ngươi, lại phát tác sao?”. Phụng Thiên Tuyết hỏi, tâm ẩn ẩn cảm giác đau đớn, sao nàng không biết cái loại độc ngoan cố này, phát tác lên là đau đớn không thôi?

“Không có!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt cười nói, duỗi tay nâng cằm nàng, “Để ta nhìn xem, có bị thương hay không?”.

“Làm sao có thể bị thương? Đúng rồi, ở đây ta có mấy viên đan dược, hẳn là có thể giảm bớt một chút độc của ngươi”. Phụng Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, đặt vào tay hắn tám viên Huyền Dương Cường Tùy đan vừa mới luyện xong.

Trong mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt, xẹt qua một tia sáng kỳ dị, “Dược này, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, ta cũng dùng rất nhiều dược đan, nhưng chưa từng nhìn thấy dược này”.

“Huyền Dương Cường Tùy đan, là một loại đan dược làm người nhanh chóng thăng cấp, cũng có thể làm người huyết khí càng thuần, tuy rằng nó không có hiệu quả giải độc, nhưng lại có thể giảm bớt đau đớn”.

Phụng Thiên Tuyết nhẹ giọng nói, cảm giác được ánh mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt sáng quắc, nàng rũ mi xuống, không dám nhìn.

“Thật tốt, dược của nha đầu ta nhận. Có điều mấy ngày nữa, ta sẽ cho nha đầu kinh hãi, đêm nay không có thời gian, đi trước!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt khẽ cười một tiếng, đột nhiên, dấu môi hắn mềm mại in trên trán Phụng Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49-1: Nam nhân khác không được chạm vào nàng! 1

Cả người Phụng Thiên Tuyết như bị điện giật, môi kia, lại rơi xuống trên môi nàng, hắn bá đạo đến cực điểm cạy mở môi nàng, tà ác lại cười khế chế trụ cái ót của nàng.

“Nha đầu, nàng là của ta! Không được... để nam nhân khác chạm vào nàng!”

Hắn bá đạo điên cuồng, giống như muốn ở trên người nàng, để lại dấu vết thuộc về hắn!

Vậy mà Phụng Thiên Tuyết quên mất phản kháng, máu toàn thân sôi trào, hắn vậy mà thành công làm nàng xúc động!

Nhưng mà đúng lúc Hiên Viên Nguyệt Triệt buông tay ra, đem nàng phóng ở trên giường, “Nha đầu, ta đi đây, năm ngày sau gặp!”.

Bóng người chột lóe, nam thân tuần dật đã biến mất. Nhưng nơi hắn vừa ở, vậy mà có một tờ phiếu tím, Phụng Thiên Tuyết cầm lấy thần thức đảo qua, bên trong vậy mà có một trăm triệu kim tệ! Tầm thẻ này, hẳn là tầm thẻ cùng ngày Mị Thủy cầm đi đánh cuộc đi?

Phụng Thiên Tuyết ngơ ngẩn nằm đó, mặt đỏ tim đập, hô hấp hơi dồn dập, nàng ngượng ngùng duỗi tay sờ sờ môi bị hắn hôn qua, nhớ lại dáng vẻ của hắn.

Nàng, lại yêu một người.

Loại cảm giác yêu này thật tốt.

Nhưng mà... Nàng và hắn, có thể đi đến cuối thế giới, hẳn, có thể từ đầu đến cuối đối đãi nàng trước sau như một, vĩnh viễn không phản bội nàng sao?

Hiên Viên Nguyệt Triệt chạy về Hiên Viên phủ, ngựa không dừng vó đi tới ngọn núi phía sau phủ.

Núi kia là Hiên Viên Nguyệt Triệt chuyên môn mở cho chính mình tu luyện. Bên trong sơn cốc bày ra đại trận tụ linh, linh khí nơi này, ước chừng nhiều gấp ba so với bên ngoài.

“Điện hạ, ngài đã trở lại?”. Mị Thủy nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt tới, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Ở ngoài sơn cốc, đám người Mị Thủy có thể tu luyện, linh khí tuy rằng không nồng đậm như bên trong sơn cốc, nhưng cũng nhiều gấp đôi bên ngoài.

“Ừm, đêm nay, ta muốn đánh sâu vào Huyền Thánh đại viên mãn, bốn ngày sau các người ngăn chặn linh khí tràn ra ngoài cho ta, đừng cho người khác cảm ứng được ta thăng chức.”. Hiên Viên Nguyệt Triệt nhàn nhạt nói.

“Triệt, có phải người điên rồi hay không? Hiện tại người đã là huyền thánh trung cảnh, muốn đạt tới đại viên mãn, tự nhiên cần tiến hành theo tuần tự, không thể nóng vội!”. Một giọng nói nam tử lạnh lùng truyền đến.

Trong mắt Mị Thủy tàn mát ra ánh sáng khác thường, nàng ôn nhu nhìn về phía trong sơn cốc, nam tử kia nên bước như sao băng, ngăn phía trước Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Nam tử một đầu tóc trắng, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, Mị Thủy nhìn thoáng qua, tim đập nhanh hơn.

“Đây là tự ta quyết định, Khuynh Thành, không được nói với sư mẫu!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói.

Nam tử tóc trắng kia nhú mày đẹp thành một đoàn, “Triệt, người tội gì phải vậy?”.

Tội gì?

Hiên Viên Nguyệt Triệt chỉ biết là, chính mình phải bảo hộ nha đầu kia, cần thiết càng cường đại hơn, như vậy hẳn sẽ không sợ những người đó theo dõi Phượng Thiên Tuyệt.

“Ta đi vào!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt không muốn nói gì nữa, vòng qua nam tử tóc trắng, bước nhanh vào.

Nam tử tóc trắng đang định cản hẳn, Sờ Lăng bên cạnh nhẹ giọng nói: “Hắn khẳng khái như thế, mặc kệ người ngăn cản như thế nào, cũng không ngăn cản được hắn.”.

Nam tử tóc trắng lạnh lùng nhìn Sờ Lăng, “Nếu không phải người luyện chế Thiên Tuyệt Ngọc Tuyền đan cho hắn, làm sao hắn lại nghĩ đến thăng cấp?”.

Sờ Lăng nhếch khóe miệng, “Người cho rằng ta muốn sao? Hắn bức ta! Hơn nữa... tuy rằng Thiên Tuyệt Ngọc Tuyền đan có bốn thành được hiệu, nhưng bản thân Triệt cũng không yếu, sẽ không có vấn đề gì!”.

“Hừ, mượn được đan thăng chức, mỗi người đều biết có nguy hiểm nhất định, huống chi hắn còn có dấu hiệu thăng chức!”.

“Yên tâm đi, Triệt thiên tài như vậy, sẽ không có nguy hiểm gì!”.

Sờ Lăng tràn đầy tự tin, ba người bọn họ kỳ thật là đồng môn sư huynh đệ, nhưng chỉ có Hiên Viên Nguyệt Triệt, là thiên tài ưu tú nhất của Bát Dương Tông!

Tuổi còn trẻ, Hiên Viên Nguyệt Triệt liền đến huyền thánh trung cảnh, các trưởng lão trong tông môn đều không có kinh tài tuyệt điểm như vậy!

Mị Thủy ôn nhu nhìn nam tử tóc trắng, “Khuynh thành đại ca, người đã dùng bữa chưa? Chúng ta chuẩn bị xong...”.

“Không cần!”.

Nam tử cũng không thèm nhìn tới Mị Thủy một cái, cao ngạo lắc mình rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49-2: Nam nhân khác không được chạm vào nàng!2

Mị Thủy mắt mát nhìn bóng dáng nam tử tóc trắng kia, trong lòng tràn ngập phiền muộn, nàng chỉ là ám vệ thường thường như vậy, làm sao Tuyệt Khuynh Thành lại coi trọng nàng đây?

Tuyệt Khuynh Thành, đệ tử Bát Dương Tông chỉ đứng sau Hiên Viên Nguyệt Triệt, hiện giờ hắn cũng tới huyền tông đại viên mãn, bởi vì tông mẫu Bát

Dương Tông mệnh lệnh, cho nên Tuyết Khuynh Thành mới có thể đi theo bên cạnh Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hiên Viên Nguyệt Triệt thiên tài như vậy, được Bát Dương Tông vô cùng coi trọng.

Có điều bí mật này, người hoàng thất, hoàn toàn không biết Hiên Viên Nguyệt Triệt bái nhập môn hạ Bát Dương Tông, còn trở thành đệ tử được coi trọng nhất trong tông!

“Hồi hồn, Mị Thủy, hẳn không phải người người có thể bầu vú, hơn nữa... Hẳn sẽ không thích loại như người... Khụ, lãnh điếm, không bằng cùng ta ở bên nhau đi?”. Sở Lăng thích nói giỡn nhất cười tùm tùm nói.

Mị Thủy lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ba hoa!”.

Minh Sương si ngốc mà nhìn bóng dáng bên trong son cốc, tâm đều rung chuyển theo nhất cử nhất động của hắn.

Hiên Viên Nguyệt Triệt lấy ra một bình sứ trắng, sau khi mở ra, một mùi được nhân nhát làm hắn không khỏi động dung!

“Có được đan này, liền có thể thăng cấp đến huyền thánh đại viên mãn, mấy lão quái kia... Ta tự nhiên không cần cố kỵ bọn họ nữa! Người kia còn tưởng rằng ta là huyền sư đại viên mãn, hừ, quá buồn cười!”.

Trong mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt, ý lạnh hiện lên, dứt khoát ăn được đan kia vào.

Ầm——

Một khí tức mạnh mẽ từ được đan phát ra, linh khí bá đạo thuần thiên địa dừng mãnh xông vào tứ chi hắn!

Nhưng mà linh khí nồng đậm thiên địa như vậy, chen chúc trong tế bào Hiên Viên Nguyệt Triệt đều sắp vỡ tan, làn da ngoài lập tức nứt ra từng vết máu!

Đau đớn làm Hiên Viên Nguyệt Triệt cơ hồ từ bỏ ý niệm, nhưng mà hắn hít một hơi thật sâu, lại phát lực lần nữa, dị hỏa lóe ra, thiêu sáng toàn bộ thân thể hắn nóng rực!

Khó có thể chịu đựng đau đớn càng mãnh liệt, hắn huyết nhục lẫn lộn, bên trong Linh Hải kinh hải nhanh chóng mở rộng!

Làn da cùng cơ bắp từng khúc nổ tung, cơ hồ có thể thấy được xương trắng, đau đến mức Hiên Viên Nguyệt Triệt chỉ còn lại có một tia hô hấp, nhưng rất nhanh, làn da và cơ bắp lại thông thả sinh ra một lần nữa, so với thân thể lúc trước, lại càng cường hãn gấp đôi!

Cách đó không xa Sở Lăng không ngừng lắc đầu, “Triệt thật là nghịch thiên! Vậy mà dùng thần thuật tới phụ trợ thăng chức, thật tàn nhẫn!”.

Mị Thủy cho dù mắt không đành lòng, Minh Sương liếc mắt một cái rơi lệ, nâng gấu gao nắm quyền, chỉ hận chính mình không thể giúp đỡ Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Hai nam thị vệ khác cũng yên lặng quan sát, chủ tử ngày càng cường đại, nhưng cũng chỉ có bọn họ biết, phía sau cường đại, Hiên Viên Nguyệt Triệt trả giá đại giới gì!

Loại thống khổ này, không phải người bình thường có thể chịu đựng, một khi không chịu đựng được, thì sẽ nổ tan xác mà chết!

“Yên tâm đi, Triệt sẽ thành công, thiên tài nghịch thiên như vậy, sao ông trời lại nhẫn tâm bóp chết hắn đây?”.

Sở Lăng lại vô tâm nở nụ cười.

“Sở Lăng ngươi câm miệng, ngươi nói những thứ không may mắn có phiên hay không?”. Mị Thủy hừ lạnh một tiếng, không vui trừng hắn!

Sở Lăng nhún vai, quay đầu tự mình đi được thất luyện đan.

Bốn ám vệ canh chừng cho Hiên Viên Nguyệt Triệt, ba ngày ba đêm trôi qua, thân thể Hiên Viên Nguyệt Triệt, tiến hành rèn luyện vài lần—— hắn sử dụng thần thuật, tên là Thiên Dương thể!

Thiên Dương thể tu luyện tới tầng thứ ba, sẽ khiến thân thể niết bàn năm lần, trong năm lần, một lần so với một lần thừa nhận càng thêm thống khổ!

Nếu người chống đỡ không nổi, tất sẽ nổ tan xác mà chết.

Nhưng nếu thành công tu luyện thành tầng thứ ba, như vậy huyền thuật cũng sẽ tiến một cấp! Thiên dương thể thuật, yêu cầu Thiên Tuyết Ngọc Tuyền đan phối hợp, mới có thể có khả năng thành công!

Mà buổi sáng ngày thứ tư, Hiên Viên Nguyệt Triệt đã tiến hành niết bàn đến lần thứ năm, lúc này đây đau đớn càng giống như khoét cốt xẻo tim!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-1: Thịnh yến hoàng gia 1

Rốt cuộc Hiên Viên Nguyệt Triệt kêu lên một tiếng, cả người vô lực cuộn tròn trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, không sinh khí!

“Điện hạ!” Thấy một màn như vậy, đám người Mị Thủy nôn nóng đến sắp mất mạng, đang muốn bước vào sơn cốc, liền bị Lam Thạch ngăn lại!

“Điện hạ đang ở long thể niết bàn, các người quấy rầy hân, càng là một con đường chết!”

Mị Thủy và Minh Suong nhìn nhau, âm thầm cầu nguyện Hiên Viên Nguyệt Triệt nhanh tỉnh lại!

Hiên Viên Nguyệt Triệt ở đó, đã là một mảnh huyết sắc nhìn thấy ghê người, y phục hân màu trắng dơ bẩn không thôi, mặt trời chiếu vào trên người hân, ngón tay hân, nhẹ nhàng rung động một chút.

Hiên Viên Nguyệt Triệt chậm rãi ngồi dậy, khẽ nhắm mắt đỏ, thân thể đau đớn rốt cuộc thông thả biến mất, làn da nứt toác cũng chậm rãi chữa trị.

“Thiên dương thể tầng thứ ba, thành!”

Hiên Viên Nguyệt Triệt lạnh nhạt nói, thấy thân thể hân suy yếu, bỗng chốc bộc phát ra một khí tức đáng sợ!

Khí tức kia tựa như tuần long, đại khí bàng bạc xông lên tận trời!

“Mau! Điện hạ thăng cấp!”

Lam Thạch rống một tiếng sợ hãi, cả người bay vọt lên, tay áo giương lên, một cỗ linh khí đánh tới linh khí tuần long, ý đồ áp chế nó hưng phấn!

Đây là dấu hiệu thăng chức huyền thánh đại viên mãn, mọi người vô cùng kinh hãi, ngay cả nam tử tóc trắng cũng nhàn nhạt cười, cùng mọi người đi áp chế khí tức kia thăng chức!

Linh khí cự long kia tức khắc bị áp chế xuống, Hiên Viên Nguyệt Triệt chỉ cảm thấy vết thương phía trước nhanh chóng khép lại, huyền thánh đại viên mãn cường đại, làm trong mắt hân tràn ngập vui sướng.

“Người được rồi, không nghĩ tới người lại thành công, Triệt, người quả thực là thần tượng của ta!” Sở Lăng cười đi tới, trong mắt tràn đầy kinh diễm.

Nam tử tóc trắng hừ lạnh một tiếng, “Thiên Dương Thể tầng thứ ba —— nhưng nguyên thọ người lại tổn hại mười năm!”

Mạnh mẽ thăng chức, có khi sẽ gặp phải di chứng, tựa như lúc này đây Hiên Viên Nguyệt Triệt thăng cấp, sẽ tổn hại mười năm nguyên thọ.

“Nhưng điện hạ cũng là thiên chi kiêu tử đầu tiên luyện thành Thiên Dương Thể tầng thứ ba!” Trong mắt Minh Suong tràn ngập ái mộ, nhàn nhạt cười nói.

“Được, vẫn nên khẩn cấp hồi phủ nghỉ ngơi đi!”

Sở Lăng cười nói, Hiên Viên Nguyệt Triệt nhìn mình một thân huyết y, bất đắc dĩ cười cười, mỗi một lần hân luyện thành một loại thần thuật nghịch thiên, đều sẽ khiến cho mình giống như khát cái.

Trở lại phủ, khi Hiên Viên Nguyệt Triệt từ bể tắm đi ra, liền nghe được một tiếng cười nhàn nhạt vang lên: “Triệt Nhi, không nghĩ tới người luyện thành công Thiên Dương Thể!”

Hiên Viên Nguyệt Triệt ngẩng đầu nhìn, thấy bên trong đại sảnh ngồi một nữ tử tuyệt sắc, nữ tử thoạt nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi, trên trán hiện ra một cỗ quý khí.

Đám người Tuyệt Khuynh Thành đứng cúi đầu bên cạnh.

Hiên Viên Nguyệt Triệt vội vàng khom người nói: “Triệt Nhi tham kiến sư mẫu!”

Người kia, đó là Tăng Lạc Băng, vợ của tông chủ Bát Dương Tông.

Hiện giờ tông chủ Bát Dương Tông trường kỳ nằm trên giường bệnh, Tăng Lạc Băng liền tạm thời thay thế hân quản lý sự vụ trong tông.

Mà Hiên Viên Nguyệt Triệt là đệ tử được coi trọng nhất trong tông, cho nên cách một đoạn thời gian, nàng đều tự mình tới thăm một phen.

Hiên Viên Nguyệt Triệt thực cảm kích, dù sao hân là đệ tử, Tăng Lạc Băng là sư mẫu, trên lý luận là hân phải trở lại tông môn đưa tin, nhưng mà sư phụ và sư mẫu săn sóc đệ tử hân là hoàng tộc, không tiện lộ diện, mới có thể tự mình tới kinh thành thăm an hân.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2: Thịnh yến hoàng gia 2

“Triệt Nhi không cần khách khí, chỉ là ngươi nôn nóng muốn thăng cấp như thế, ngộ nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì mất nhiều hơn được. Về sau tuyệt đối không thể xúc động như thế, hiểu chưa?”. Tăng Lạc Băng nhẹ giọng thở dài, ánh mắt nhu hòa không dứt.

“Tạ sư mẫu dạy bảo, đệ tử sẽ nhớ kỹ, sư phụ hiện giờ... Tình huống như thế nào?”. Hiên Viên Nguyệt Triệt cúi đầu hỏi.

Giọng nói Tăng Lạc Băng gọn sóng, “Vẫn là bộ dáng hồi trước, luôn luôn tỉnh một lát lại ngủ say, có điều ngươi không cần quan tâm, chuyên tâm tu hành là được.”.

“Đệ tử tuân mệnh.”. Ở trước mặt sư mẫu, Hiên Viên Nguyệt Triệt hạ thân phận xuống thấp.

Tăng Lạc Băng khẽ cười một tiếng, “Đừng khảnh trương như vậy, lúc này, sư mẫu cho người đưa tới cho các ngươi một bút pháp để có thêm tài nguyên tu luyện!”.

Đám người Sở Lăng vội vàng nói: “Tạ sư mẫu, đệ tử hổ thẹn.”.

“Được, Triệt Nhi, ngươi vừa mới luyện thành Thiên Dương thể tầng thứ ba, vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi, đừng để mệt. Nếu không sau khi sư phụ ngươi tỉnh lại sẽ chất vấn sư mẫu!”.

Tăng Lạc Băng cười nói, Hiên Viên Nguyệt Triệt không dám cãi lời sư mẫu, cung kính khom người lui ra.

Cả đời này của Hiên Viên Nguyệt Triệt, cảm kích nhất chính là sư phụ Vân Trường Hoành và sư mẫu Tăng Lạc Băng, bởi vì nhờ hai người kia, hắn mới có thể sống tới ngày nay!

Sau khi Hiên Viên Nguyệt Triệt lui ra, về bên trong tấm điện nghỉ tạm, hắn rất nhanh liền ngủ say.

Rốt cuộc vì thăng cấp, hắn điên cuồng tu luyện ba ngày ba đêm!

Trăng treo ngoài cửa sổ, một bóng trắng chợt lóe tiến vào.

Nhưng mà Hiên Viên Nguyệt Triệt ngủ say không biết chút nào, bởi vì bóng dáng kia nhẹ như gió, cũng không phát ra một chút động tĩnh nào.

Người nọ vung tay lên, một vệt màu trắng nhàn nhạt chắn giữa Hiên Viên Nguyệt Triệt và nàng.

Nếu Hiên Viên Nguyệt Triệt tỉnh lại, nhất định nhận ra nàng kia, đó là Tăng Lạc Băng.

Tăng Lạc Băng ôn nhu nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt chăm chú ngủ say, nhẹ nhàng duỗi tay đỡ ở trên bình phong màu trắng, giống như muốn vuốt ve khuôn mặt hắn.

“Triệt... Một ngày nào đó, ta sẽ làm ngươi yêu ta! Mà người kia, rốt cuộc sẽ không tỉnh lại nữa, hừ!”.

Trên mặt Tăng Lạc Băng ôn nhu, che kín thần sắc điên cuồng, nàng tham lam nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Nguyệt Triệt, “Triệt, ngươi phải biết, ta vì muốn ở bên ngươi mới có thể hạ độc phu quân của ta. Cho dù vạn kiếp bất phục, ta cũng nguyện ý vì ngươi trả giá hết cả!”.

“Nam nhân kia... Ta vốn dĩ không muốn gả làm vợ hắn, là gia tộc bức ta! Triệt, hắn so ra không bằng một ngón tay của ngươi, cho dù tình thâm với ta, ta cũng sẽ không yêu hắn! Ta... Sẽ chờ ngươi!”.

Trong mắt Tăng Lạc Băng bắn ra một tia băng hàn, “Còn Phượng Thiên Tuyết được ngươi coi trọng, cái loại phế vật này, sao có thể làm nên trò trống gì?”.

Nữ tử cười khanh khách, cười đến thanh thúy động lòng người, nhưng biểu tình của nàng lại cực kỳ âm trầm đáng sợ!

Chăm chú nhìn đã lâu, lúc này thân ảnh Tăng Lạc Băng mới chợt lóe, cả người biến mất trước mặt Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Linh khí màu trắng ngăn cách, cũng dần dần biến mất.

Ngày hôm đó mừng 1 tháng tám âm lịch, chính là Hạ Quốc quy định mời tiệc bách quan.

Cái gì gọi là mời tiệc bách quan, nói cách khác, tới ngày này, quan viên triều đình hoặc là gia tộc cường đại, sau khi nhận được thiệp mời hoàng cung phái tới, liền có thể mang theo gia quyến vào cung dự tiệc.

Một câu đơn giản mà khái quát, nói cách khác, ngày này chính là ngày bách quan và hoàng tộc đồng thời vui vẻ.

Phượng phủ đương nhiên cũng nhận được thiệp mời hoàng cung đưa tới, từ sáng sớm Phượng Từ Bách thông báo đám người Phượng Thiên Tuyết, phải chuẩn bị cho tốt, sau giờ ngo vào cung dự tiệc.

Phượng Thiên Tuyết liền chọn một bộ váy dài màu tím, kiểu dáng không tính quá phiền phức, ngược lại vô cùng đơn giản tôn lên dáng người tuyệt mỹ của nàng.

Có điều nghĩ tới Tĩnh Đế háo sắc trong truyền thuyết kia, Phượng Thiên Tuyết nghĩ một chút, quyết định đeo lên một khăn che mặt màu tím.

“Tiểu thư, mặt ngươi đã khỏi, vì sao còn muốn đeo khăn che mặt?”. U Trúc vừa thấy, lập tức mê hoặc không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51-1: Cổ tình lấy lòng 1

“Không thích quá phô trương, cho nên vẫn nên đeo một tấm lụa mỏng cho thỏa đáng.”. Phượng Thiên Tuyết khẽ cười nói, U Trúc vừa búi tóc vừa bĩu môi.

“Tiểu thư, dung nhan ngươi đã khôi phục, nên lộ mặt, làm cho những người cười nhạo ngươi đều tự vả mặt mình đi!”. U Trúc tức giận bất bình nói.

Phượng Thiên Tuyết hơi buồn cười, U Trúc vẫn là chưa từng trải, không nhìn thấu lòng người, có đôi khi đường hoàng cũng không phải chuyện tốt.

“Đừng rồi, nghe nói mặt nhị tiểu thư đã khỏi, đêm nay nàng sẽ ăn mặc long trọng nhất đi? Dù sao lúc trước chịu áp lực một thời gian dài như vậy.”. U Trúc bất quãi nói.

Nhưng thật ra Phượng Thiên Tuyết không cho là đúng, xem ra mấy ngày nay, Phượng Hàm Yên cũng tiêu không ít ngân lượng mời danh y, mặt nàng chỉ tạm thời bị hủy dung, hiện giờ khôi phục hoàn toàn, phỏng chừng lại phải làm ra vẻ một phen.

“Không có việc gì, nàng ta thích mặc như thế nào thì cứ mặc như thế đó.”.

“Tiểu thư, ngươi không cảm thấy bộ váy dài màu tím này cũng quá đơn giản sao?”. U Trúc không cam lòng, sau khi tiểu thư hồi phủ, cũng không thiếu y phục.

U Trúc cũng từng làm mấy bộ váy áo hoa lệ tinh xảo cho Phượng Thiên Tuyết, nhưng mà tiểu thư thật sự rất ít mặc.

Nếu Phượng Thiên Tuyết mặc váy áo nàng làm, sẽ càng xinh đẹp đến tuyệt điểm, giết nãy mình đi?

“U Trúc, ngươi nói thật nhiều!”.

“Thực xin lỗi đại tiểu thư! Người ta là đau lòng ngươi đi, nếu đại tiểu thư không thích ăn mặc phô trương như vậy, vậy thôi!”. U Trúc có chút thất vọng kỳ thật nàng thật sự thích đại tiểu thư ăn mặc hoa lệ một ít, hung hăng mà đánh mặt những người đó.

Giờ Dậu, ba cỗ xe ngựa từ Phượng phủ từ từ đi vào hoàng cung, Phượng Thiên Tuyết lên xe ngựa trước, đích xác thấy được Phượng Hàm Yên ăn mặc vô cùng hoa lệ.

Tuy rằng là mùa hạ, nhưng Phượng Hàm Yên mặc một cái váy dài màu đỏ thêu họa phượng hoàng trên cây mẫu đơn ngậm ngọc châu, thật sự đáng chú ý.

Làn váy thật dài thêu họa phượng hoàng và mẫu đơn tinh xảo, thân váy bông bênh lại có nếp uốn thích hợp, cũng thêu lá cây mẫu đơn nhàn nhạt, mà cổ áo kia, đính ngọc châu, tuy rằng không tính xa xỉ, nhưng kỹ thuật thêu và thiết kế đều rất khéo léo!

Váy họa phượng hoàng ngậm ngọc châu mẫu đơn, làm Phượng Hàm Yên càng như mỹ nhân đồ rực, xinh đẹp kiều mị lại mang theo một tia nóng bỏng.

“Xem kia, tiểu thư, nhị tiểu thư ăn mặc thật hoa lệ! Dung mạo tiểu thư không thua nhị tiểu thư, lại vẫn cố tình bảo người ta lấy một cái váy không ra gì!”.

U Trúc lẩm miệng không nhận được oán giận.

Phượng Thiên Trạch nhàn nhạt cười nói: “Nếu tỷ tỷ quyết định chọn váy thanh nhã như vậy, tự nhiên có lý do riêng, U Trúc người chó có lái nhai, lỗi tại ta sắp mọc kén rồi”.

U Trúc bĩu môi, vẫn còn muốn nói tiếp.

Đêm nay tâm tình Lâm thị tốt hơn một ít, tuy rằng hiện giờ Phượng Tử Bách xa cách với nàng, nhưng mà tốt xấu gì nhị vương tử đưa tới hai trăm vạn kim tệ để giúp Phượng phủ lúc lửa sém lòng mảy.

Lâm thị nhìn thấy, nhất định là nhị vương tử coi trọng Phượng Hàm Yên.

“Yên Nhi, lúc này người phải biểu hiện cho tốt, lần trước người làm nhị vương tử thất vọng rồi, lúc này... nữ nhi của ta giống như thiên tiên, hẳn nhất định sẽ động lòng!”.

Sau khi Phượng Hàm Yên nghe xong, trên mặt đỏ bừng, “Mẫu thân, đừng nói như vậy làm Yên Nhi khó xử!”.

Phượng Hiểu Vũ ngồi ở một bên cười nói: “Mẫu thân, nghe nói Bát vương gia cũng tới.”.

Bát vương gia Hiến Viên Ôn Văn, chính là huynh đệ nhỏ nhất của hoàng đế, cả đời hắn chỉ yêu thích tranh và chữ, chưa bao giờ tham gia việc triều đình.

Bát vương gia là một trong hai vương gia Hạ Quốc, còn Hiến Vương và Linh Vương, đều ở đất phong của mình, lúc này mời tiệc bách quan, phỏng chừng cũng sẽ không tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51-2: Cố tình lấy lòng 2

Vì sao Bát vương gia còn có thể ở kinh thành, bởi vì lúc Tĩnh Đế đoạt vị, từng có một lần hắn bị trọng thương, là Bát vương gia giấu hắn đi, tránh thoát thích khách.

Hơn nữa, đối với một Bát vương gia hoàn toàn không có năng lực đoạt vị, Tĩnh Đế không có bất kỳ lòng cảnh giác gì.

Có điều nếu có thể gả cho hắn làm trắc phi, cũng coi như vô cùng viên mãn.

“Chẳng lẽ muội muội coi trọng Bát vương gia sao?”. Phượng Hàm Yên cười khẽ, nhìn lướt qua Phượng Hiểu Vũ cũng mặc đặc biệt hoa lệ, “Muội muội cũng muốn tranh đua!”.

Phượng Hiểu Vũ đắc ý gật đầu, “Đó là tự nhiên.”.

“Tới hoàng cung rồi, các người ghi nhớ thời khắc nào cũng phải cẩn thận lời nói và việc làm, rốt cuộc nơi đó nhiều tai mắt, cũng không phải ngồi nhà mình, hiểu rõ chưa?”. Lâm thị lại một lần dặn dò hai nữ nhi.

“Nhớ kỹ, mẫu thân.”.

Xe ngựa nhanh chóng vào đến hoàng cung, ngừng ở lối vào phía bắc, đoàn người xuống xe ngựa, chậm rãi đi vào hoàng cung.

Lúc này mời tiệc bách quan, thiết kế ở quảng trường trong hậu hoa viên.

Không bao lâu sau, đám người Phượng Thiên Tuyết liền đi tới cổng hậu hoa viên, xa xa là có thể nghe được tiếng mọi người cười vui.

Bên trong hậu hoa viên, nơi chôn đèn đuốc rực rỡ, treo đầy đèn lồng, tài tử giai nhân dạo bước trong hậu hoa viên, trò chuyện vui vẻ với nhau.

“Phượng phủ Phượng đại nhân mang theo gia quyến đến!”.

Tiếng thái giám thông báo vang lên, tức khắc vô số người đều nhìn ra cửa, vô số tài tử đều nhìn về phía Phượng Thiên Tuyết áo tím, nhưng thấy nàng đeo khăn che mặt, ánh mắt lại nhanh chóng bị vẻ mỹ lệ của Phượng Hàm Yên hấp dẫn đi.

“Người kia chính là Phượng Thiên Tuyết sao? Không phải nghe nói dung nhan nàng đã khôi phục sao? Sao còn mang khăn che mặt?”.

“Ta cũng không biết, ngày đó đã lỗi đài ta không đi xem, đáng tiếc!”.

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói, Phụng Thiên Tuyết khôi phục dung nhan còn xinh đẹp hơn so với Phụng Hàm Yên!”.

“Phụng Hàm Yên cũng thật xinh đẹp, dường như càng thêm ý nhị so với trước kia! Đặc biệt là nàng mặc vào váy dài màu đỏ kia, có vẻ đặc biệt minh diễm động lòng người!”.

“Nếu có thể cưới nàng làm vợ, cả đời ta không uống phỉ!”.

Mọi người lập tức nhỏ giọng nói, đoàn người Phụng Thiên Tuyết đã đi tới phía trên quảng trường, có tiểu thái giám dẫn bọn họ vào chỗ ngồi.

Tuy rằng rất nhiều nam nữ trẻ tuổi đều ở hoa viên, vì canh giờ khai yến còn chưa tới, nhưng mà Bát vương gia và Hiên Viên Đông Thành lại sớm trình diện.

Bát vương gia thấy Phụng Hàm Yên minh diễm, sáng ngời trước mắt, trên gương mặt ôn hòa hiện ra tươi cười.

Phụng Hiểu Vũ thấy Bát vương gia, gương mặt đỏ lên, lúc trước nàng còn yêu thầm Trần Tĩnh Hiên, nhưng biết Trần Tĩnh Hiên chán ghét nàng, vì thế lại “Di tình biệt luyện”.

(di tình biệt luyện: thấy người khác liền thay lòng đổi dạ)

Ngày thường Bát vương gia thích dạo phố, hôm trước trong lúc vô ý Phụng Hiểu Vũ nhìn thấy hắn, mới có thể sinh lòng ái mộ.

Hiên Viên Đông Thành khoan thai bước đến, Phụng Hàm Yên khẩn trương sửa ống tay áo của mình, tim đập nhanh hơn.

Hiên Viên Đông Thành đi tới phía trước Lâm thị, nhàn nhạt cười nói: “Phụng phu nhân vẫn trẻ như ngày xưa, nhị tiểu thư và tam tiểu thư, đã lâu không gặp.”.

Phụng Hàm Yên không nghe ra chút ý ái mộ nào, không khỏi miễn cưỡng cười gật đầu.

“Dân nữ/dân phụ tham kiến nhị vương tử.”. Tam nữ đồng thời đứng dậy, hành lễ trước Hiên Viên Đông Thành.

Phụng Thiên Tuyết ở bên cạnh nhàn nhạt đứng lên, hỏi hột hành lễ cho có.

Hiên Viên Đông Thành nhìn trên mặt Phụng Thiên Tuyết đeo một khăn che mặt, tức khắc càng thêm vài phần hảo cảm, dù sao nếu nàng phô trương dung mạo trước phụ hoàng, chỉ sợ sẽ làm phụ hoàng sinh lòng ham muốn.

“Nghe nói mấy ngày trước thân mình đại tiểu thư không khỏe, hiện giờ đã khỏe hơn chút nào chưa?”. Hiên Viên Đông Thành nhìn Phụng Thiên Tuyết ôn nhu hỏi.

Phụng Thiên Tuyết nhướng mày, Hiên Viên Đông Thành này, khi nào lại nói chuyện với mình bằng giọng nói ôn nhu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-1: Tâm sinh dục vọng! 1

Phụng Hàm Yên thấy thế, ngón tay trong tay áo đâm sâu vào lòng bàn tay! Lúc nàng lên xe ngựa, thấy Phụng Thiên Tuyết đeo khăn che mặt, liền thầm nghĩ nàng còn có một ít tự mình hiểu lấy, trước mặt người khác nàng lộ dung nhan thật, quả thực là tự rước lấy nhục.

Chính là không nghĩ tới, cho dù nàng đeo khăn che mặt, Hiên Viên Đông Thành vẫn đi về phía nàng như cũ, quan tâm bằng mọi giá.

Phụng Hàm Yên ghen ghét đến sắp nổi điên, nàng vẫn luôn nhất định muốn có nhị vương tử, chính là không nghĩ tới trên đường mọc ra một Phụng Thiên Tuyết!

“Cảm ơn nhị diện hạ quan tâm, Thiên Tuyết khỏe hơn rất nhiều.”. Phụng Thiên Tuyết lạnh nhạt nói, sóng mắt chẳng xao động.

“Ở đây ta có một cây nhân sâm ngàn năm, đại tiểu thư nhận lấy đi, thân thể đại tiểu thư hơi suy yếu, tẩm bổ nhiều thì tốt rồi.”. Hiên Viên Đông Thành giơ tay lên, tỷ nữ phía sau vội vàng đem một cái hộp gấm hình chữ nhật đưa đến trong tay U Trúc.

“Ý tốt của nhị diện hạ, dân nữ tâm lĩnh, có điều tuổi Thiên Tuyết còn trẻ, đồ bổ cao cấp như vậy căn bản là không cần, cảm ơn nhị diện hạ.”.

Phượng Thiên Tuyết tự nhiên sẽ không tham nhận nhân sâm của hắc, loại nhân sâm dưới tuyết này vô cùng quý báu, người già ốm yếu mới có thể hưởng dụng.

Sắc mặt Hiên Viên Đông Thành xấu hổ.

Cho dù Phượng Thiên Tuyết không thích hợp dùng, nhưng vì mặt mũi của hắc, cũng nhận lấy, hiện giờ lại cự tuyệt, thật ra cũng không cho nhị vương tử một chút mặt mũi nào.

“Nhị điện hạ, ý tốt của ngươi nếu mỹ nhân cự tuyệt, vậy không cần miễn cưỡng”. Một tiếng cười nhạt truyền đến, chỉ thấy Bát vương gia đã đi tới, trên gương mặt ôn hòa cũng là biểu tình ôn hòa.

“Đại tiểu thư kiên trì, thật làm bốn vương bối phục!”. Hiên Viên Đông Thành không nóng không lạnh nói.

“Đại tỷ thật không biết tốt xấu! Đồ vật nhị vương tử đưa mà ngươi cũng dám cự tuyệt, không phải ngươi làm Phượng phủ chúng ta khó xử sao?”. Phượng Hiểu Vũ nhất thời nhìn Phượng Thiên Tuyết không thuận mắt, có cơ hội liền châm chọc mỉa mai.

Hiên Viên Đông Thành đã đen mặt tránh ra, Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt nhìn về phía Phượng Hiểu Vũ: “Tam muội nói lời này quá nặng, nhị vương tử là người nào, làm sao ghi hận Phượng phủ vì một chuyện nhỏ?”.

Bát vương gia trước mặt, Phượng Hiểu Vũ trừng mắt liếc nhìn Phượng Thiên Tuyết một cái, không dám tranh cãi nữa.

Nhưng thật ra Phượng Hàm Yên chú ý tới ánh mắt Bát vương gia sáng quắc dừng trên người mình, không khỏi mừng thầm một hồi, ôn nhu nói với Phượng Thiên Tuyết: “Đại tỷ, tam muội ruột đẻ ngoài da, ngươi chớ nên trách nàng”.

Phượng Thiên Tuyết lãnh đạm nhìn Phượng Hàm Yên, “Nhị muội lo lắng nhiều, chính là việc nhỏ, sao ta lại để trong lòng?”.

Sắc mặt Bát vương gia trầm xuống, hắc cự tuyệt bất kỳ kẻ nào lạnh nhạt vô lễ đối với Phượng Hàm Yên, cho dù Phượng Thiên Tuyết là đại tỷ của nàng thì thế nào?

“Đại tiểu thư đích nữ Phượng phủ, chính là ý thế hiệp người như vậy sao? Phượng đại tiểu thư, tiểu thư Hàm Yên chính là nhị muội của ngươi, ngươi lạnh nhạt như vậy, không phải chứng minh nội tâm ngươi không vui sao?”.

Bát vương gia trầm sắc mặt, lạnh lùng nhìn Phượng Thiên Tuyết nói.

“Lạnh nhạt? Bát vương gia nói quá nặng”. Phượng Thiên Tuyết nhàn nhạt đảo qua Bát vương gia.

Bát vương gia này là huyền giả đại viên mãn, cấp bậc giống nàng.

Đã sớm nghe nói Bát vương gia này chỉ yêu thích tranh và viết chữ, căn bản tâm tư không có đặt trên huyền thuật và triều đình, nhưng mà Phượng Thiên Tuyết không nghĩ tới ánh mắt loại nam nhân này nhạt nhẽo như thế, trách không được Tĩnh Đế hoàn toàn không để ý hắc.

“Quả nhiên là niên thiếu thất mầu (còn trẻ mất mẹ), bốn vương chính là Bát vương gia, khẩu khí người thế này, quả thực chính là miệt thị vương uy!”. Bát vương gia cười lạnh một tiếng, bá đạo lên tiếng vì chính nữ tử mình thích.

“Bát vương gia, ngươi thân là hoàng tộc, chẳng lẽ khi ngươi còn nhỏ, thái phó hoàng tộc không dạy Bát vương gia, phải tôn trọng người đã qua đời sao? Huống chi mỗi một câu Thiên Tuyết nói chuyện, đều không miệt thị hoàng uy, càng không ghi hận nhị muội và tam muội, nhị muội, ngươi nói đúng không?”.

Phượng Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng, không nhún nhường chút nào, khẩu khí bỗng chốc càng cường ngạnh!

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52-2: Tâm sinh dục vọng! 2

Bát vương gia âm thầm giật mình, không nghĩ tới đối phương vậy mà không sinh chút lòng sợ hãi nào vì hắc là Bát vương gia!

“Bát vương gia, đại tỷ cũng là thật tình, xin Vương gia chớ so đo!”. Phượng Hàm Yên càng âm thầm mừng rỡ, Phượng Hiểu Vũ tức giận đến thân thể run rẩy!

Nam nhân mình coi trọng, lại coi trọng Phụng Hàm Yên!

Phụng Hàm Yên ngụ ý, chính là Bát vương gia không cần so đo với Phụng Thiên Tuyết.

Thấy bộ dáng Phụng Hàm Yên, Bát vương hơi giận, “Phụng đại tiểu thư, người hẳn là nên xin lỗi nhị tiểu thư đi?”.

Lâm thị ở bên cạnh thần tình kinh hoảng, xem bộ dáng nàng ta, làm như sợ tới mức sẽ không nói gì, nhưng rõ ràng là nàng ta cố ý!

Có Bát vương gia chống lưng cho Phụng Hàm Yên, Lâm thị sẽ nhúng tay sao? Nàng ta ước gì Phụng Thiên Tuyết gây thù chuốc oán nhiều thêm, bị chèn ép nhiều thêm!

“Bát vương gia nói quả nhiên là buồn cười, xin hỏi Bát vương gia, câu nào của Thiên Tuyết đắc tội nhị muội, muốn ta là đích tử đi xin lỗi thứ muội? Thiên Tuyết một không nhục mạ, hai không chèn ép, ba không coi nhẹ, chính là rơi vào tay Vương gia, như thế nào biến thành phải xin lỗi?”.

Phụng Thiên Tuyết cười lạnh, thần nhiên tự đắc.

Phụng Thiên Trạch cũng nghe không nổi nữa, ủy khuất gào lên, “Bát vương gia, người vừa mới nói chúng ta niên thiếu thất mầu, người khi dễ mầu thân chúng ta sớm đi về cõi tiên, chính là dễ khi dễ tử tử của ta như vậy sao? Tử tử của ta đắc tội người lúc nào?”.

Phụng Thiên Trạch ồn ào, lập tức đưa tới vô số ánh mắt tò mò.

Vài vị phu nhân bên cạnh chính là quý phu nhân quan gia, thấy một màn như vậy, đều sôi nổi cười lạnh lên.

Có thể tới nơi này, đều là nguyên phối phu nhân (vợ chính) của quan gia, thống hận nhất chính là di nương gì đó, càng không nhìn được thứ nữ khi dễ đích nữ.

Huống chi, vị Bát vương gia này vô quyền vô thế, lại có thể làm ra việc khinh người bức này.

“Bát vương gia, ta chính là Vu thị tiện nội của Trương thái phó, vừa mới rồi Phụng đại tiểu thư và nhị tiểu thư, tam tiểu thư đối thoại, Vu thị nghe được rành mạch, nhưng thật ra không cảm thấy có cái gì không ổn.”.

“Đúng vậy, Phụng đại tiểu thư nói thực bình thường đi? Bát vương gia nghĩ nhiều rồi!”.

“Đích xác như thế, Bát vương gia chớ có thích nhị tiểu thư, liền chẳng phân biệt trắng đen mà bôi nhọ đại tiểu thư đi?”. Một phu nhân ở bên cạnh cười lạnh, bà là Trần phu nhân thân mẫu của Trần Tĩnh Hiền và Trần Băng Vũ.

“Hừ, không biết điều!”. Bát vương gia thấy mọi người sôi nổi cầu tình vì Phụng Thiên Tuyết, mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn là không chịu nhận sai, phát tay áo bỏ đi.

Trên môi Phụng Hàm Yên xẹt qua một tia cười lạnh nhợt nhạt.

Phụng Hiểu Vũ trừng mắt liếc nhìn Phụng Hàm Yên một cái, trong lòng buồn bức vô cùng.

Lúc này Trần Băng Vũ chạy tới ngồi xuống bên người Phụng Thiên Tuyết, “Thiên Tuyết tỷ, ta có thể ngồi cùng một bàn với các người không?”.

“Có thể, nơi này còn rộng như vậy, tùy tiện ngồi!”. Phụng Thiên Tuyết cười khẽ nói, khó có được Trần phu nhân cũng nói chuyện thay mình, còn không phải chủ ý của Trần Băng Vũ sao?

Hai thiếu nữ ngồi cùng nhau, đề tài liền nhiều lên, biểu tình Hiền Viên Đông Thành và Bát vương gia đều phức tạp mà quét qua Phụng Thiên Tuyết vài lần.

“Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu giá lâm!”.

Lúc này một tiếng tuân lệnh, thấy bên cửa Đông Cung, liền có đoàn người chậm rãi đến.

Dẫn đầu tự nhiên là hoàng đế một thân long bào —— Tĩnh Đế!

Mặt Tĩnh Đế mang vẻ tươi cười, nhìn quét một vòng mọi người trên quảng trường đã quỳ xuống, ánh mắt không khỏi dừng ở thân ảnh màu đỏ nổi bật nhất trong đám người kia!

Nàng kia tuy rằng quỳ, nhưng lại có thể nhìn thấy một chút diện mạo, liếc mắt nhìn lại một cái, Tĩnh Đế cho rằng tiền tử lạc phạm, gương mặt mình điểm động lòng người, làm hắn, tâm sinh dục vọng!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53-1: Đại hoàng tử Hiên Viên Nguyệt Triệt không được hoan nghênh 1

Hoàng Hậu cũng cười nhẹ nhàng, lại hết sức chú ý nam nhân của cả đời mình —— Tĩnh Đế, nàng phát hiện giờ phút này ánh mắt Tĩnh Đế dừng ở trên người nữ tử áo đỏ kia.

Hoàng Hậu hơi hơi ngừng lại, trong mắt xẹt qua một tia lạnh nhạt.

“Mọi người hãy bình thân, hôm nay chính là mời tiệc bách quan, mọi người không cần câu nệ, mời các thần tử của trẫm, thoải mái chè chén, cùng chung vui!”.

Tĩnh Đế cười nói, mọi người cùng hô vạn tuế, lúc này mới nhất nhất đứng dậy, cúi đầu.

Tĩnh Đế ngồi xuống, mọi người nhất nhất lui về chỗ ngồi của mình.

Phượng Thiên Tuyết ngồi xuống, Trần Băng Vũ ở bên cạnh bắt đầu lái nhai giới thiệu với nàng, “Nhìn thấy vương tử bên người nhị vương tử kia không? Người kia chính là lục vương tử, năm nay lục vương tử mới mười bảy tuổi, tu tập huyền thuật ở Học Viện Hoàng Gia, thực là một vương tử thiện lương”.

Ánh mắt Phượng Thiên Tuyết dừng ở trên người một thiếu niên ngồi an tĩnh, thiếu niên có vài phần tựa Tĩnh Đế, nhưng lại càng giống Đức phi hơn.

Mẫu thân của lục vương tử, là Đức phi, Diệc Phi thường được hoàng đế sủng ái.

“Người kia... người kia chính là bát công chúa, nghe nói nàng thích ca ca ta, có điều ca ta không thích loại hình như nàng!”.

Ý Trần Băng Vũ lại bảo Phượng Thiên Tuyết nhìn về phía một thiếu nữ mặc bộ phận y.

Thiếu nữ kia, nhìn đáng vẻ chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, đôi mắt tròn to vài phần ngây thơ. Nàng lớn lên thật ra có vài phần giống Hoàng Hậu.

“Phía sau hoàng đế là linh nguyệt thú, chính là linh thú vô cùng cao cấp, Hoàng Thượng cũng vô cùng thích nó, đến nơi nào cũng phải mang theo!”.

Phượng Thiên Tuyết nhìn lại, thấy phía sau Tĩnh Đế, quả nhiên một linh thú còn cao hơn người đang ngồi, linh thú kia có sáu chân, đầu tựa sư tử, bộ lông tuyết trắng.

Tuy rằng nó lẳng lẳng ngồi ở kia, nhưng sát khí đầy người, vẫn khiến người nhìn thôi đã thấy sợ.

“Đúng rồi, Thiên Tuyết tỷ tỷ, hai ngày trước đan dược ngươi đưa chúng ta rất lợi hại! Cha dùng thuốc, vậy mà trong vòng hai ngày liền thắng một cấp, cha nói nhất định phải mời ngươi đến Trần phủ làm khách!”. Trần Băng Vũ hưng phấn nói, Phượng Thiên Tuyết gật đầu, lộ ra ý cười nhàn nhạt dào dạt.

Tĩnh Đế lại hàn huyên với bách quan hàn huyên, ánh mắt lại dừng trên người Phượng Hàm Yên.

Vừa lúc Phượng Hàm Yên ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tinh xảo hoàn toàn rơi vào mắt Tĩnh Đế.

Mỹ nhân như hoa, hồng y vui mừng, nàng nổi bật, đáng chú ý nhất, động lòng người nhất.

Trong mắt Tĩnh Đế dâng lên vui mừng nồng đậm, không khỏi cười với Phượng Tử Bách nói: “Phượng khanh gia, nhị tiểu thư càng ngày càng trở nên nhu nhược động lòng người! Ngươi thật là có phúc khí, nhị tiểu thư không chỉ có mỹ mạo động lòng người, còn là thiên tài Huyền Thuật Sư, thật là làm trẫm có chút đỏ mặt!”.

Phượng Tử Bách vội vàng đứng lên cười nói: “Hoàng Thượng quá khen, Yên Nhi chỉ là huyền thuật sư bình thường, nàng có thể có hôm nay, hoàn toàn là Hoàng Thượng ân sủng đề bạt!”.

Phượng Hàm Yên cũng không được tự nhiên đứng lên, “Yên Nhi tham kiến Hoàng Thượng, được Hoàng Thượng tán thưởng, Yên Nhi rất vui mừng”.

“Ha ha ha... Nhị tiểu thư thật là khéo léo hào phóng!” Tĩnh Đế mỉm cười nói, trong mắt xẹt qua một tia thêm muốn.

Hoàng Hậu bắt được ánh mắt kia, không khỏi tiến đến bên tai hắc hắc cười nói: “Hoàng Thượng thích nhị tiểu thư như vậy, vừa lúc hậu cung chúng ta thiếu một người mới!”.

Hoàng Hậu giới nhất ứng xử, nếu không ngồi vị Hoàng Hậu này, nàng làm sao có thể ngồi ổn.

Tĩnh Đế mỉm cười, “Hết thầy giao cho Hoàng Hậu làm đi”.

“Hoàng Thượng yên tâm, đợi lát nữa thần thiếp sẽ nghĩ cách.”.

Hoàng Hậu cười nhạt không nói, Tĩnh Đế thật ra rất yên tâm, bởi vì Hoàng Hậu đã nói, thì từ trước tới nay đều làm được.

Hạ Quốc tuy rằng thiếu huyền thuật sư, nhưng mà trong lòng Tĩnh Đế, hẳn càng thiếu một vị tân sủng.

Phượng Thiên Tuyết chú ý tới ánh mắt Tĩnh Đế, không khỏi âm thầm cười lạnh, Phượng Hàm Yên còn tưởng rằng chính mình trang điểm một thân này, có thể trở thành tiêu điểm toàn trường, làm Hiên Viên Đông Thành thay đổi cái nhìn với nàng một lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-2: Đại hoàng tử Hiên Viên Nguyệt Triệt không được hoan nghênh 2

Nhưng không, Hiên Viên Đông Thành lạnh nhạt, nhưng thật ra Tĩnh Đế như hổ rình mồi với nàng.

Phượng Hàm Yên còn vì được Bát vương gia trợ giúp mà vui rạo rực, thật là ngu xuẩn! Muốn đấu với nàng, Phượng Hàm Yên vẫn còn non chút.

Tiệc đãi bách quan bắt đầu, đều là lấy ca múa hỗ trợ chúc mừng, sau đó là các tiết mục biểu diễn.

Nhưng mà hiện giờ ca vũ còn chưa bắt đầu, lại nghe thái giám kéo dài giọng nói: “Đại vương tử đến!”.

Mọi người vừa nghe, tức khắc ngừng lại.

Bởi vì trong dĩ vãng, đại hoàng tử Hiên Viên Nguyệt Triệt luôn luôn không tham gia các loại hoàng gia thịnh yến.

Người biết chuyện càng hiểu, không phải đại vương tử không muốn tham gia, mà là Tĩnh Đế căn bản không để vị đại vương tử này trong lòng.

Trong lòng hắn, Hiên Viên Nguyệt Triệt đã sớm chết rồi, con của hắn, chỉ có nhị vương tử và bát vương tử, thập vương tử.

Thập vương tử đang du học ở bên ngoài, vẫn chưa có thể trở về.

Sắc mặt Tĩnh Đế, tức khắc lạnh xuống.

Phượng Thiên Tuyết chú ý tới vẻ mặt của hắn, không khỏi khẽ nhíu mày.

Nhưng thấy Hiên Viên Nguyệt Triệt lững thững đi vào, sắc mặt mang theo vẻ tái nhợt, nhưng mà tinh thần hắn sáng láng, đi nhanh đến khom người trước hoàng đế nói: “Phụ hoàng, nhi thần đến trễ, xin phụ hoàng trách phạt!”.

“Không có việc gì, người ngồi xuống đi!”.

Tĩnh Đế cố nén không vui trong lòng, lãnh đạm nói, không thể ở trước bách quan, quá mức lạnh nhạt đối với nhi tử thân sinh của mình.

“Đại vương tử, người thông thả tới muộn, nơi này thật đúng là không có chuẩn bị chỗ ngồi cho người đâu. Hơn nữa, đại vương tử thân mang bệnh nặng, còn có thể tới yến tiệc, thật làm bốn vương bối phục.”.

Bát vương gia cười lạnh nói, trong mắt hắn đều là khinh thường Hiên Viên Nguyệt Triệt.

“Đúng vậy, một người mang bệnh, tới nơi này, không sợ lây cho Hoàng Thượng sao?”. Mai phi ở bên phải cười lạnh một tiếng, không vui nói.

“Người đâu, còn không mau mau ban tọa cho bốn điện hạ?”. Hiên Viên Nguyệt Triệt lại dường như không nghe mấy lời nói này, cười tủm tỉm nói.

“Ban tọa đi!”. Tuy rằng trong lòng Tĩnh Đế không vui, nhưng vẫn ra lệnh.

Người hầu một bên vội vàng an bài một chỗ ngồi cho Hiên Viên Nguyệt Triệt bên cạnh lục vương tử.

Phượng Thiên Tuyết thấy bách quan lộ ra khinh miệt với Hiên Viên Nguyệt Triệt, càng thấy thần sắc Hoàng Hậu lãnh đạm, hoàng đế hơi không vui, trong lòng không khỏi cảm thấy phần nộ và thật đáng buồn vì Hiên Viên Nguyệt Triệt!

Hiên Viên Nguyệt Triệt chính là đại vương tử, tuy rằng Hoàng Hậu trước đã đi về cõi tiên, nhưng những người này cũng quá mức nịnh hót!

Mất chó xem thường người —— thật là ở đâu cũng đều có thể thấy được!

Hiên Viên Nguyệt Triệt tùy tiện ngồi xuống, mà bát công chúa cười nói: “Hoàng huynh, ngươi thật muốn dùng bữa ở đây sao? Ngộ nhớ phát bệnh, dọa phụ hoàng và mẫu hậu thì làm sao bây giờ?”.

Bát công chúa tuổi còn nhỏ, lại có dáng vẻ khắc nghiệt, làm ánh mắt Phượng Thiên Tuyết lạnh dần.

Mọi người đều quái dị nhìn chăm chú vào đại vương tử, Hiên Viên Đông Thành âm thầm cười lạnh, mà ồm này, vậy mà còn dám đi lên dự tiệc, thật là tìm chết!

Sắc mặt Tĩnh Đế cũng âm trầm đến cực điểm, Hoàng Hậu lại nhìn về phía bát công chúa, lạnh giọng quát: “Huệ Nhi, ngươi nói gì vậy? Bệnh hoàng huynh ngươi đã khỏe từ lâu rồi!”.

Nhưng mà Hoàng Hậu vừa nói, Bát vương gia lại cười lạnh, “Hoàng Hậu, lúc trước không phải đã nói bệnh đại vương tử không thuốc chữa trị sao? Làm sao lại hết bệnh rồi?”.

“Bát vương gia, sao ngươi có thể nghi ngờ lời Hoàng Hậu nói? Hay là Bát vương gia vô cùng không muốn đại vương tử trị hết bệnh?”. Một giọng nói lạnh nhạt ở dưới vang lên.

Mọi người đồng thời kinh ngạc nhìn về phía Phượng Thiên Tuyết, bởi vì vừa mới rồi chính là nàng hỏi lại Bát vương gia.

Bát vương gia đối với Phượng Thiên Tuyết không có hảo cảm, cho nên, càng nổi giận, “Ngươi là cái thá gì...”.

“Bát vương gia!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt còn chưa chờ hắn nói xong, liền lạnh lùng ngắt lời của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54-1: Ngươi bệnh cũng không nhẹ! 1

Một tia sát khí lạnh thấu xương từ trên người Hiên Viên Nguyệt Triệt phát ra, Bát vương gia chỉ cảm thấy một cỗ cường đại uy áp hạ xuống người hắn, vậy mà làm hắn bất động, hắn mở miệng mà không khép được!

Trong lòng tràn ngập hoảng sợ vô hình!

Bát vương gia không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm Hiên Viên Nguyệt Triệt, vì sao mà ồm trong truyền thuyết, vậy mà có uy áp cường đại như vậy?

“Được rồi, Huệ Nhi, đừng náo loạn nữa!”. Tĩnh Đế nhàn nhạt mở miệng, lạnh nhạt nhìn lướt qua Hiên Viên Nguyệt Triệt.

Liếc mắt một cái, lại quét vào lòng Phượng Thiên Tuyết, làm nàng không cam lòng phẫn nộ vì Hiên Viên Nguyệt Triệt!

Cho dù Hiên Viên Nguyệt Triệt có bệnh, nhưng đó là con hắn! Hắn vậy mà lạnh nhạt đối đãi như vậy, xem ra lời đồn chính là sự thật!

Tĩnh Đế này, đã sớm đá Hiên Viên Nguyệt Triệt ra khỏi hoàng tộc, mặc hắn tự sinh tự diệt ở ngoài, cho nên còn chưa có lập Thái tử, Hiên Viên Nguyệt Triệt liền dọn ra khỏi hoàng cung, đến cư trú ở Hiên Viên phủ.

Mà nhị vương tử, bát vương tử, thập vương tử ở bên trong hoàng cung, có cung điện của mình.

Độc của Hiên Viên Nguyệt Triệt, tuy rằng vô cùng nan giải, nhưng chỉ cần tìm được luyện dược sư thánh cấp trở lên, liền có khả năng giải được.

Nhưng mà Tĩnh Đế này, trước nay không có treo bảng giải thưởng tìm kiếm luyện dược sư thánh cấp! Kỳ thật đại lục Thiên Long lớn như thế, vừa ra bảng giải thưởng, chỉ cần tiền thưởng làm động lòng người, luyện dược sư thánh cấp, cũng không phải quá khó tìm.

Lúc này, bát công chúa cực kỳ không vui, bĩu môi hung hăng liếc mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt một cái.

Hiên Viên Nguyệt Triệt thu cỗ uy áp kia trở về, sắc mặt Bát vương gia trắng bệch, nhưng thật ra không dám nói gì nữa.

Lúc này, Tĩnh Đế đã sớm cho cung đình chuẩn bị tốt tiết mục —— phi tiên vũ cơ lên sân khấu, giảm bớt không khí nặng nề vừa rồi.

Ánh mắt Hoàng Hậu dừng trên người Phụng Hàm Yên, thấy trên môi nàng mỉm cười, mỹ điểm kinh người, trong mắt Hoàng Hậu chợt lóe lạnh lẽo.

Nàng làm Hoàng Hậu, mặc chính tề, trang trọng đều bị Phụng Hàm Yên mặc bộ y phục đồ hạ thấp, bảo lòng nàng vui sướng làm sao được, cho nên nàng sẽ nghĩ biện pháp, chuẩn bị đem Phụng Hàm Yên tiến cung, muốn ngược làm sao thì ngược như thế!

“Nghe nói Hiên Viên Nguyệt Triệt mấy ngày phát bệnh một lần, một lần phát bệnh liền rất khủng bố, còn giết người!”.

“Đúng vậy, nếu thật là như vậy, thật đáng tiếc, người xem đại vương tử tuần dật vô cùng, so với nhị vương tử chỉ có hơn chứ không kém”.

“Đó là tự nhiên...”.

Người ở chung quanh thấp giọng nghị luận, Phụng Thiên Tuyết nhú mày, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Hiên Viên Nguyệt Triệt mỉm cười nhìn mình, trong mắt cũng toàn ý cười.

Gia hỏa này, dường như không xảy ra chuyện gì cả...

Chẳng qua nghe nói hần luôn luôn không tham gia loại thịnh yến này, hần xuất hiện, có phải hay không... Vì nàng mà đến?

Phụng Thiên Tuyết nghĩ tới điều này, trong mắt hơi hơi ẩm ướt.

Hần lại không thích, có nàng ở đây, hần sẽ tới.

Mấy ngày hôm trước...Hần nói sẽ gặp lại, chính là ý tứ này sao?

Một màn múa xong, mọi người sôi nổi vỗ tay, miệng Tinh Đế lại cười, “Kế tiếp, trẫm muốn cho mọi người xem một màn biểu diễn đặc biệt!”.

Tinh Đế nói xong, vỗ vỗ bàn tay, linh nguyệt thú sau lưng hần liền khom người nhảy, bay lên trời, tựa một đóa mây đen, rơi xuống phía trước Tinh Đế.

Mọi người phát ra từng trận tiếng kinh hô!

Linh thú, với loại nước nhỏ như Hạ Quốc này mà nói, linh thú tương đối hiếm có!

Mà đối mặt linh thú hung mãnh như vậy, tất cả mọi người đều có một cảm giác sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54-2: Người bệnh cũng không nhẹ! 2

Hiên Viên Nguyệt Triệt nhìn linh thú kia, sắc mặt không khỏi trầm xuống, “Phụ hoàng, khoan đã!”.

Tinh Đế không vui nhìn về phía Hiên Viên Nguyệt Triệt, “Triệt Nhi, người có chuyện gì?”.

“Phụ hoàng, linh thú này Là linh sủng gần đây phụ hoàng mới có được?”. Giữa mày Hiên Viên Nguyệt Triệt xẹt qua một tia ưu tư.

“Đích xác, đây là linh thú Thành Nhi đưa cho trẫm hộ thân!”. Tinh Đế nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Đông Thành, nhàn nhạt vui sướng.

“Không nghĩ tới nhị vương tử hiếu thuận như vậy, vậy mà đem linh thú trân quý như thế đưa cho Hoàng Thượng hộ thân!”. Mai phi ở một bên vội vàng khẽ cười nói.

Hoàng Hậu cũng tươi cười có vài phần kiêu ngạo, “Triệt Nhi, đây là hoàng đệ người nửa tháng trước, cho người mua về linh nguyệt thú từ Chu Yên quốc. Con thú này trung với chủ nhân, bất kể kẻ địch muốn làm gì bất lợi đối với chủ nhân, con thú này đều sẽ tận hết sức lực giết chết nó!”.

Hiên Viên Đông Thành lạnh lùng liếc mắt Hiên Viên Nguyệt Triệt một cái, “Đại hoàng huynh, chẳng lẽ người có ý kiến gì?”.

Phụng Thiên Tuyết thấy bộ dáng Hiên Viên Nguyệt Triệt ưu sầu, nhìn không được cong cong khóe môi, gia hỏa này phúc hắc đến cực điểm, xem ra Hiên Viên Đông Thành tuyệt đối phải xui xẻo!

“Ta thật ra không có ý kiến gì...Chỉ là phụ hoàng, một lần ta dùng bữa cùng bằng hữu, nghe được khách qua đường nhắc tới linh nguyệt thú, nghe nói con thú này ở Xích Lưu quốc là một loại thú mang điềm xấu!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt nhẹ giọng nói, nhàn nhạt nhìn linh nguyệt thú kia.

Linh nguyệt thú ngồi xổm, chờ đợi mệnh lệnh của Tĩnh Đế.

Hiên Viên Đông Thành không chỉ tặng linh nguyệt thú cho Tĩnh Đế, còn đưa một huấn thú sư đến cho hắn, trong vòng thời gian ngắn ngủn, Tĩnh Đế liền huấn luyện linh nguyệt thú đến vô cùng ngoan ngoãn.

“Đại hoàng huynh, người đây là tin vào lời đồn! Trước khi có được con thú này, hoàng đệ lục lọi thư tịch, chưa từng có ghi lại như vậy!”. Hiên Viên Đông Thành không khỏi cả giận nói.

Sắc mặt Hoàng Hậu cũng trầm xuống dưới, thân là hoàng đế, kỳ nhất vật mang điềm xấu!

Quả nhiên, ánh mắt Tĩnh Đế lạnh băng đến cực điểm, Hoàng Hậu vội vàng nhẹ giọng nói: “Nhất định là Triệt Nhi nghe lầm đi? Linh nguyệt thú chính là linh thú bên trong vạn thú dễ dàng thuần phục nhất, sao có thể là vật mang điềm xấu?”.

Bát vương gia cười lạnh lên, “Đại vương tử ghen ghét nhị vương tử được Hoàng Thượng sủng ái, mới có thể nói hươu nói vượn như vậy?”.

Chúng quan cũng sôi nổi phụ họa.

“Lão phu làm quan nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng nghe được có chuyện này, quả thực là bậy bạ!”.

“Đại vương tử là ghen ghét nhị vương tử đi? Rốt cuộc một người có bệnh, đầu tự nhiên có chút không rõ ràng lắm!”.

“Đại vương tử luôn luôn không kết giao với ai, sao có thể có bằng hữu?”.

Đối mặt nhiều nghi ngờ như vậy, Hiên Viên Nguyệt Triệt chỉ cười lạnh một tiếng: “Phụ hoàng, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng!”.

Rốt cuộc Hoàng Hậu chậm rãi ngược mắt nhìn hắn, trong mắt băng tuyết hàn ý, “Triệt Nhi, hay là người bị bệnh quá nặng, cho nên mới nói hươu nói vượn đi?”.

Bát công chúa cũng châm chọc cười nói: “Đúng vậy, đại hoàng huynh nhất định là ít đọc sách, thích nghe người ta nói bậy bạ!”.

Sắc mặt Tĩnh Đế âm trầm sắp kết băng, lạnh nhạt nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt.

“Mẫu hậu, người vừa mới nói bệnh Triệt Nhi đã sớm khỏe, hiện tại lại nói Triệt Nhi bệnh nặng... Có điều vốn dĩ mẫu hậu không quan tâm bệnh tình của Triệt Nhi, ta không so đo với người. Phụ hoàng, linh thú trước sau có thú tính, Triệt Nhi chỉ có thể khuyên ngài một câu —— cẩn thận là hơn!”.

Hiên Viên Nguyệt Triệt lạnh nhạt vô cùng, sáng mắt chẳng xao động.

Phượng Thiên Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn cho những người coi khinh Hiên Viên Nguyệt Triệt mấy cái tát!

Mỗi người đều coi khinh hắn như thế, chính là vì Hiên Viên Nguyệt Triệt sẽ không biết chừng nào máu độc phát tác, nhưng mà lúc hắn phát tác lại không đã thương người, những người này tự cho là tôn quý, dường như chính mình cao cao tại thượng, Hiên Viên Nguyệt Triệt chính là một con kiến bé nhỏ!

“Triệt Nhi, linh nguyệt thú này đã đi theo trăm nửa tháng! Bệnh người cũng không nhẹ, vẫn là sớm trở về tạm nghỉ đi!”. Tĩnh Đế lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55-1: Linh thú phát cuồng! 1

“Phụ hoàng!”. Hiên Viên Nguyệt Triệt đứng lên, trong mắt tràn đầy sầu lo, hắn nhìn cặp mắt linh nguyệt thú kia tròn tròn màu xanh, không nhận được lắc đầu.

“Con thú này, là vật mang điềm xấu...”.

“Đủ rồi!” Tĩnh Đế rút cuộc rống giận, “Cút xuống đi!”.

Trong ngực Phượng Thiên Tuyết, lửa giận hừng hực thiêu đốt!

Hiên Viên Nguyệt Triệt là đại vương tử, vốn là người hàng đầu được chọn làm Thái tử! Nhưng mà những người này, lại đối đãi với hắn như vậy!

Bọn người Hiền Viên Đông Thành lạnh nhạt chăm chọc nhìn về phía Hiền Viên Nguyệt Triệt, cười hân không biết lượng sức!

“Hoàng Thượng, đại vương tử cực ít lộ diện, biết rõ mọi người không chào đón hân, hân vẫn cứ nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) tham gia tiệc mời bách quan khuyên bảo Hoàng Thượng, nói rõ đại vương tử có lòng hiếu thuận, xin Hoàng Thượng nghĩ lại!”. Phụng Thiên Tuyết lạnh lùng đứng lên, lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Phụng Tử Bách đại biến, “Tuyệt Nhi, chớ có nói bậy!”.

“Nữ nhi nói những câu thật tình!”. Phụng Thiên Tuyết không sợ ánh mắt phía trên lạnh băng mang theo sát khí, ngẩng đầu nhìn Tĩnh Đế nói.

“Ồn ào!”. Tĩnh Đế quát lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn về phía Phụng Tử Bách, “Phụng Khanh gia, vị này hân là đích nữ của người đi? So sánh với nhị tiểu thư đệ dàng có lẽ, quả thực kém quá xa!”. Quý đế độc phi: Đại tỷ phế vật nghịch thiên

Tâm Hiền Viên Nguyệt Triệt dâng lên một dòng nước ảm, nhưng mà nghe được lời này của Tĩnh Đế, lạnh lùng cười, “Nếu phụ hoàng không tin, vậy coi như Triệt Nhi nói bậy, phụ hoàng đường đường là thiên tử, cần gì đi hạ thấp giá trị một nữ tử thật ra vô tội?”.

“Triệt Nhi!”. Tĩnh Đế cực kỳ phẫn nộ, đứa con trai này không chỉ là phế vật, còn sinh ra làm hân không thích, hiện giờ càng công khai chống đối hân!

Thấy Phụng Thiên Tuyết bị Tĩnh Đế chán ghét, Lâm thị và Phụng Hàm Yên nhìn nhau, trong mắt ảm về đắc ý.

“Đích nữ Phụng gia thật không biết tốt xấu, cho rằng mình thắng Thượng Quan gia, liền có thể làm cản trước mặt Hoàng Thượng!”.

“Đúng vậy, thật kiêu ngạo, lớn mặt!”.

“Đổi lại là ta, ta cũng không dám như vậy!”.

Thượng Quan Tĩnh và Thượng Quan Nguyên luôn luôn hừ lạnh, kỳ quái đánh giá Phụng Thiên Tuyết.

Nếu Phụng Thiên Tuyết không phải có cường giả bảo hộ, bọn họ đã sớm động thủ.

Có điều vì sao nàng lại nói chuyện vì đại vương tử phế vật này? Đại vương tử ở trong hoàng cung, thật sự không có một chút vị trí, không chỉ có một thân bị bệnh, huyền thuật vẫn là cấp sáu!

Bởi vì hơi thở trên người Hiền Viên Nguyệt Triệt, chính là hơi thở huyền thuật cấp sáu!

“Phụ thân, Phụng Thiên Tuyết nàng định làm gì? Đại vương tử căn bản không đáng để nàng mướn sức đi?”. Thượng Quan Nguyên nhẹ giọng nói, nhìn Phụng Thiên Tuyết kia đeo khăn che mặt, trong lòng rất phiền muộn và hối hận!

Từ khi thấy dung mạo tuyệt sắc của Phụng Thiên Tuyết, trong lòng Thượng Quan Nguyên, liền sinh ra hối hận mãnh liệt!

“Chúng ta đừng nói gì, yên lặng xem kịch vui!”. Thượng Quan Tĩnh vốn dĩ tràn ngập sát ý với Phụng Thiên Tuyết, nhưng vì Sâm lão nói, hân bỏ ý niệm, nhưng mà vẫn cảm thấy không cam lòng.

Hiện giờ Phụng Thiên Tuyết đắc tội Tĩnh Đế, phỏng chừng cũng không có kết cục gì tốt.

Giờ phút này, Phụng Tử Bách vội vàng đứng ra cười lạnh nói: “Hoàng Thượng bớt giận! Bởi vì tiểu nữ tử nhỏ tới trưởng thành trong Dược Viên, cho nên...”.

“Cho nên tố chất không gia giáo, cũng là thực bình thường, Hoàng Thượng không cần để tiểu nhân bực này trong lòng!”. Bát vương gia cười lạnh nói.

Sắc mặt Hiền Viên Nguyệt Triệt trầm xuống, đang muốn mở miệng, nhưng nghe một tiếng gầm nhẹ, làm như tiếng linh thú phát ra, Tĩnh Đế đang tức giận chấn động, ánh mắt yên lặng dừng ở phía trước linh nguyệt thú!

Linh nguyệt thú nhìn chăm chăm Tĩnh Đế, tròn mắt từ xanh chuyển hồng, toàn thân tản ra một cỗ sát khí mãnh liệt, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ô ô phẫn nộ!

“Không tốt... Linh nguyệt thú... Đường như có chút khác thường!”.

Một thị vệ bên cạnh Hiền Viên Nguyệt Triệt khiếp sợ nói.

Bạn đang đọc truyện *Quý Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55-2: Linh thú phát cuồng! 2

“Mau...Mau hộ giá!”. Tinh Đế kinh hãi quát, mấy chục thị vệ chung quanh đồng thời hạ xuống bên cạnh hắn, sắc mặt đám người Hiên Viên Đông Thành và Hoàng Hậu vô cùng trắng bệch, bọn họ khiếp sợ nhìn linh nguyệt thú kia dần dần biến lớn, vậy mà nói không ra lời!

Phượng Hàm Yên chân động, nàng cũng chưa từng nghe nói qua linh nguyệt thú là vật mang điềm xấu, chính là hiện giờ tận mắt nhìn thấy, không khỏi khiếp sợ vô cùng.

“Nhanh lên bắt linh nguyệt thú lại!”. Một huyền thuật sư thấy thế, gấp gáp kêu lên, huyền thuật sư đang ngồi nhao nhao nhảy ra, ham muốn đối kháng với linh nguyệt thú khác thường.

Phượng Hàm Yên cũng nhảy ra, bảo hộ phía trước Lâm thị, Phượng Thiên Tuyết đứng lên, không người nào nhìn thấy khoe môi dưới khăn che mặt của nàng, đang nhếch lên!

Hai mắt Linh nguyệt thú hóa đỏ, Tinh Đế vội vàng cả giận nói: “Súc sinh, còn không mau mau quỳ xuống!?”.

Hiên Viên Đông Thành cũng cả kinh kêu lên: “Linh nguyệt thú! Ngươi đây là ý gì?”.

Linh thú cao cấp giống nhau, đều có thể nghe hiểu tiếng người, nhưng mà linh nguyệt thú cũng không màng tới, ngẩng đầu lên trời rống giận một tiếng, một tia chớp liên phun về phía Tinh Đế!

Một huyền thuật sư cấp đại viên mãn bay lên, bảo khí trong tay va chạm với tia chớp kia!

Ti ti ti ——

Bảo khí huyền thuật sư kia vậy mà bị điện giật thành tro, hắn cũng không thể tránh được một kiếp, thân thể bị điện giật thành một khối thi thể!

“A! Linh nguyệt thú thật sự phát cuồng!”. Quý đế độc phi: Đại tỷ phé vật nghịch thiên

“Chạy mau!”.

“Hu hu ...Ai đâm đau ta? Cứu ta!”.

Tức khắc trên quảng trường loạn thành một đoàn, linh nguyệt thú lại gầm lên giận dữ, phun điện về phía Hiên Viên Nguyệt Triệt kia!

Hiên Viên Nguyệt Triệt phi thân nhảy, tránh được công kích của linh nguyệt thú, thân mình nhẹ nhàng hạ xuống phía trước Phượng Thiên Tuyết.

“Mau, bảo hộ Hoàng Thượng!”.

“A...”. Lại một tiếng hét thảm, một huyền thuật sư lại bị điện biến thành bụi.

Phượng Thiên Tuyết thấy thế, không khỏi âm thầm giật mình, không nghĩ tới linh nguyệt thú phát cuồng vậy mà có sức chiến đấu như vậy.

“Đừng phía sau ta, không được lộn xộn!”. Một tiếng cười vang lên bên tai, Phượng Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Nguyệt Triệt trước mắt, hắn cũng không quay đầu lại, nhưng thần thức nối liền với Phượng Thiên Tuyết.

“Được, ngươi phải cẩn thận một chút!”. Phượng Thiên Tuyết cũng lấy thần thức giao lưu với Hiên Viên Nguyệt Triệt!

Lúc này linh nguyệt thú phi thân nhảy, bay lên trời, hình dạng như tia chớp, hướng tới Tinh Đế!

Tinh Đế sợ tới mức mặt không còn chút máu, mấy huyền thuật sư cùng nhau gọi ra huyền thuật, đối kháng với linh nguyệt thú.

Rốt cuộc ở bên cạnh Tinh Đế có hai lão quái, bọn họ đều là nhân vật cấp huyền tông, linh nguyệt thú cường hãn hơn nữa, cũng bị hung hăng phản kích trở về.

“Hu oa!”. Linh nguyệt thú phản nộ một chân hạ xuống đất, chấn động khiến đất đai dao động, cuồng phong cuốn cuộn!

Tinh Đế bị một cỗ uy áp cường đại áp đảo, chặt vật không chịu nổi ngã xuống đất, long quan (mão của vua) đều bị cuồng phong thổi mất, đình một tiếng rơi sang bên cạnh.

Nhóm huyền thuật sư lại lần nữa đồng thời tức giận tiến công linh nguyệt thú, dự đoán linh nguyệt thú bay lên trời, vậy mà giương ra cánh màu đen!

Mọi người càng sợ tới mức tè ra quần, quan gia tiểu thư các quý phu nhân không có huyền thuật đã sớm trốn rất xa.

Tuy rằng trong lòng bách quan sợ hãi không thôi, nhưng mà trước mặt Tinh Đế lại không dám chạy trốn!

“Ngao!”. Lại gầm lên giận dữ!

Linh nguyệt thú kia phun một tia chớp, tia chớp bỗng chốc hướng về phía Bát vương gia!

Thị vệ Bát vương gia giờ vũ khí ra, đáng tiếc điện chớp quá nhanh, nháy mắt lướt qua những vũ khí đó, hoàn toàn đi vào trong cơ thể Bát vương gia!

“A a...”. Bát vương gia vừa nãy còn kiêu ngạo không thôi, hét thảm một tiếng, hai tay của hắn trong nháy mắt bị điện hóa thành tro!

Bạn đang đọc truyện *Quy Đế Độc Phi: Đại Tỷ Phế Vật Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.